

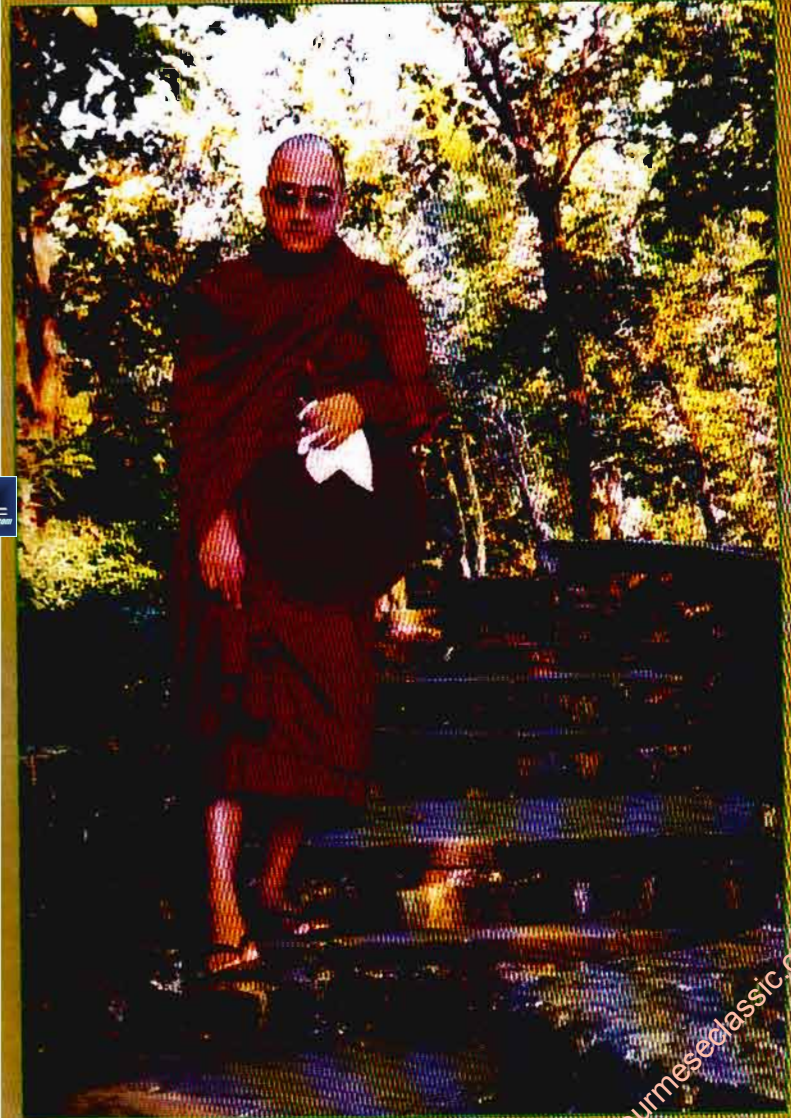
အရှင်ဆန္ဒာမိက

ဝင်း အင်းမုရန် ပြန်

BURMESE
CLASSIC
COM

BURMESE
CLASSIC
1980s

သမ္မတကား မြေကိုင်ကြီးကား စိတ်ထားလေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏

အရှင်သန္တာစိက

ရွှေမိလိခ

အနှိုင်းမဲ့ရန်

BURMESE CLASSIC .com

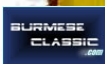
ရွှေမိလိခစာပေ (၂၅)

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၅ အမှတ်(၂)

ဓာတ်ပုံနှင့် ပြုချက်
 မျက်နှာဖုံးနှင့် ပြုချက်
 ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
 မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း
 အတွင်းသရုပ်ဖော်
 ကွန်ပျူတာစာပို့
 စာအုပ်ချုပ်
 မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ
 ထုတ်ဝေသူ

၃၂၀၃၉၃၀၅၀၆
 ၃၂၀၃၁၇၀၅၀၆
 ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၃၀၀၀၀
 နေဝင်းအောင်
 ဝသုန်၊ ကျော်သောင်း၊ မောင်ကျော်ညွန့်
 မောင်မောင်သိုက်၊ ဝင်းသိန်း၊ ဝင်းကြည်
 နီဂိုဦး၊ မင်းဝေအောင်၊ နေဝင်းအောင်
 သန်းမြင့်အောင်
 ဆန်းဝင်း၊ ကျော်သူရ
 ကိုဇော်ဝမ်း
 ဦးထွန်းဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၉၆၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
 ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း
 အလုံမြို့နယ်။
 တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၉၆၄)
 ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့
 အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဒွယ်ရာညွန့်လမ်း
 ဧပုံမြို့နယ်။

ပြန်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။
 (☎ ၂၀၀၄၆၂၊ ၂၂၆၅၀၀)

ထန်ခိုး ၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

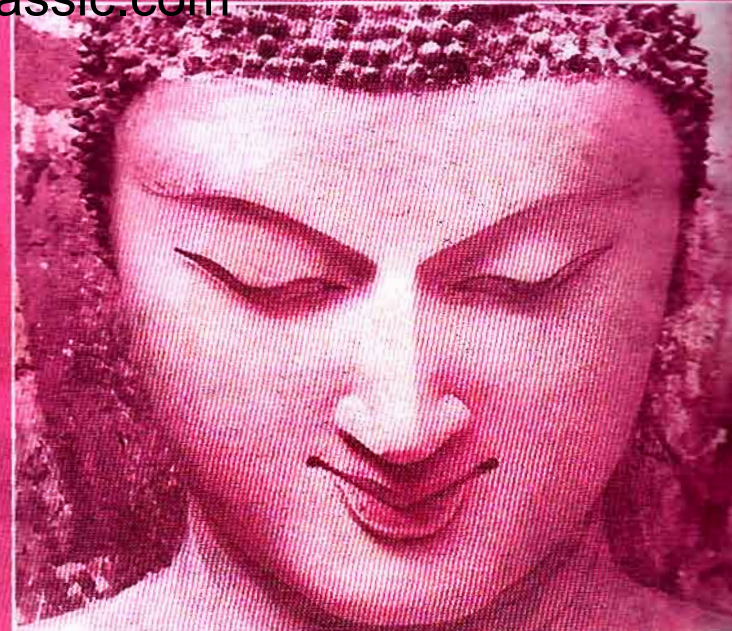
- အရွယ်အနံ့ကျယ်ပြန့်စေဖို့ (ဓမ္မစာပေ အရင်ပုံစံ) ၉
- ပါရမီမြောက်ပီဗန်းသို့ ပါရမီပြည့် အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှန် (ချစ်ဦးညို) ၂၉
- ၁ ■ အနိုင်မဲ့ရန် ၄၇
- ၂ ■ အနိုင်မဲ့အဖော် ၆၇
- ၃ ■ အနိုင်မဲ့အလှူ (၁) ၈၇
- ၄ ■ အနိုင်မဲ့အလှူ (၁) (ဒုတိယပိုင်း) ၁၀၃
- ၅ ■ အနိုင်မဲ့မြစ် ၁၂၁
- ၆ ■ အနိုင်မဲ့ရဟန်း ၁၃၉
- ၇ ■ အနိုင်မဲ့ဘာဝနာ ၁၅၇
- ၈ ■ အနိုင်မဲ့ကုသိုလ် ၁၇၇
- ၉ ■ အနိုင်မဲ့ကုသိုလ် (ဒုတိယပိုင်း) ၁၉၁
- ၁၀ ■ အနိုင်မဲ့အလှူ (၂) ၂၁၅

BURMESE CLASSIC

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့်

ခေမာ ပြည်ထုမ်း နိုင်ကြပါစေ

တရားဗျဉ်းရုဏ်တော်ဗွား

အရဟံ

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

အရဟံ

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား

အရဟံ

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား

နမော မဟာကာရတိကသ

ရွှေပါရမီရဲ့ ပါရမီမှတ်တို့
လေးတွေ (၂၅)တိုင်အောင်ရောင်
သွားခဲ့ပါပြီ။ (၂၅) တစ်ကြိ
တစ်ကြိမ်ရောက်တိုင်း 'ရတနာ
တစ်ခုလို့ အထူးပြုသတ်မှတ်ပြီး
အမှတ်တရပြုကြတဲ့ ယဉ်ကျေး
အရ ပထမရတနာဖြစ်တဲ့ ငွေရတနာ
ရောက်ခဲ့ပြီမို့ မိမိအနေနဲ့လည်း
ရေးဖော် ဟောဖော် သာသနာ
ညှိတော်တစ်ဦးကို အမှတ်
တရလေးတစ်ခု ပြုလို တဲ့အတွက်
သူ့ရဲ့ ပထမရတနာမှတ်တိုင်မှာ
ကမ္ဘာ့စာတမ်းလေးတစ်ခု ရေး
စေတနာ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။
ဒီစာဟာ အမှာစာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ နိဒါန်းစာ
လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဓမ္မရေး
ဟောပြောရေးသားမှုများ
ပတ်သက်လို့ ခြံငုံပြောထား
စကားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီလိုစကားမျိုးကို ဝါငြိသ
ကျမ်းများမှာတော့ 'ပရိဘာ
စကား' လို့ ခေါ်ပါတယ်။
ပတ်သက် ဆက်စပ်သမျှကို

ကျွန်းကျွန်း
ပြန်ပြန်
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂
၂၂၂

တော်တွေကို ခေတ်ကာလသုံး
စကားလုံးတွေ အသုံးပြုပြီး ဟောပြော

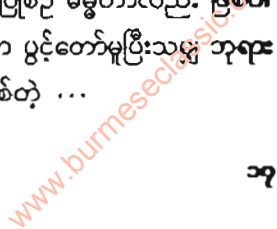
ရေးသားသင့်ပါသလား။ တရားကို ပါဠိပါဠိသား ရွတ်ပြီးမှသာ
ဟောပြောသင့်ပါသလား။ ဘယ်လိုတရားမျိုးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့
အလိုတော်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့တရားမျိုး ဖြစ်သလဲ စတဲ့ သံသယတွေ
ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်
နေ့မှာ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်အဖြစ် ရောက်တော်မူပြီး ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ
တော့ ဗာရာဏသီပြည်အနီးမှာရှိတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါး
တို့ကို တရားဦး ဟောတော်မူရင်း ပထမဝါ ကပ်တော်မူပါတယ်။
ဝါတွင်းမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးအပြင် ယသသူဌေးသား အစရှိတဲ့ အမျိုး
ကောင်းသား(၅၅)ဦးတို့လည်း သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရောက်လာတဲ့အ
တွက် တပည့်သား သံဃာ ရဟန္တာခြောက်ကျိပ် ရှိလာပါတယ်။

ဝါကျွတ်ပြီးတဲ့အခါ ခရီးတစ်ကြောင်းလျှင် တစ်ပါးစီ ဒေသ
စာရီ ကြွချီကြပြီး သာသနာပြုတော်မူကြတဲ့အတွက် တပို့တွဲလပြည့်နေ့
မှာတော့ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်နဲ့ အရှင်
သာရိပုတ္တရာတို့လည်း အာသဝေါကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး
များ ဖြစ်လာကြပြီမို့ ပထမဆုံး သာဝကစုံညီ (ပထမသာဝကသန္တီဝါ
တ) ပွဲကြီး ကျင်းပပြုလုပ်ပါတယ်။ သာဝကသံဃာ(၁၂၅၀)လုံး
စုံညီကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က သြဝါဒပါတိမောက် ဟောပြောတော်မူတဲ့
ပွဲကြီးပါ။

ဒီပွဲတော်ကြီးမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပေးတော်မူတဲ့ သြဝါဒ
ပါတိမောက်တော်ဟာ သာသနာတော်ကို အရှိန်အဟုန်မြှင့်တင် ဖြန့်ချိ
ကြတော့မယ့် တပည့်သာဝကများအတွက် သာသနာတော်ရဲ့အခြေခံ
မူဘောင်ကို ချမှတ်ပေးတော်မူတဲ့ပွဲလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပွင့်တော်စု
ပြီးကြတဲ့ ဘုရားရှင်အားလုံးတို့ရဲ့ ပြုရိုးပြုစဉ် ဓမ္မတာလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီပွဲတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပွင့်တော်မူပြီးသမျှ ဘုရား
ရှင်အားလုံးတို့ရဲ့ သာသနာ့အခြေခံမူဖြစ်တဲ့ ...

စကား ဝေါဟာရတွေကလည်း ထိုးတက် ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ အသစ် အသစ် ဝေါဟာရတွေ တွင်ကျယ်လာတာနဲ့အမျှ ဝေါဟာရအဟောင်းများရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း 'ပေါရာဏ' အဆင့်ရောက်ပြီး တိမ်မြုပ်လာ စမြဲပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ မူလစကားတော် (ပါဠိတော်) ရှားကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြောတဲ့ အဋ္ဌကထာ ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာရပါတယ်။ အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်ဆိုချက်များကို မူလဘုရားဟော ပါဠိတော် တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး မမြစ်ပယ်ရပါဘူး။ မြစ်ပယ်ခဲ့ရင် ဘုရားဟော ပါဠိတော်ကို မြစ်ပယ်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့လည်း ဆရာစဉ်ဆက် လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။

အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်ပြရုံနဲ့လည်း နောင်လာ နောက်သား ဝေနေယျများအတွက် နားလည်မှု မပြည့်စုံ မလုံလောက်သေးတဲ့ အတွက် ဋီကာ၊ ဂဏ္ဍီ၊ အနု၊ မဓု၊ နိဿယ၊ ဘာသာဋီကာ စတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေ ဒီနေ့အထိ မရှုပ်မနား ပေါ်ထွက်နေရတာပါ။

ထေရဝါဒအစဉ်အဆက် ဆက် မှာ

ပါဠိတော်ကို အခြေခံတဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်များသာမက အခြေခံမှု သုံးချက်နဲ့ ဘောင်ဝင်တဲ့ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) ပညာရှင်တို့ရဲ့ လက်ရာ ဝင်ကိုးဝင်တို့၊ သီဟဋ္ဌဝတ္ထု၊ မဓုရရသဝါဟာရ စသည်တို့နှင့်အတူ ဇင်းမယ်ပညာရှင်တို့ရဲ့ လက်ရာ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသ စတဲ့ကျမ်းများ ဇင်းမယ်ယဉ်ကျေးမှုမှ ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်မှုများကိုပါ လက်ခံခဲ့ကြတာဟာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။

ထေရဝါဒစစ်စစ်ကိုသာ အလေးထားတဲ့ ဆရာစဉ်ဆက်တို့ကတော့ 'ကျောက်ကြီးရ ငါးခိုရင် ကွန်လွတ်တယ်' ဆိုသလိုပဲ ဇင်းမယ်ဟောပြောရေးသားချက်များဟာ ဘုရားဟော ပါဠိတော်နဲ့ ဗုဒ္ဓမတည့်၊ အဋ္ဌကထာဆရာတို့ အဆို အမိန့်ကို အခြေခံပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်လွှင့်အောင် ... လိုအပ်တဲ့ ဝေါဟာရစကား သာဓကဝတ္ထုများနဲ့ တန်ဆာဆင် ဟောပြော ရေးသားကြတာဟာ အကောင်းဆုံးလို ဆိုတော်မူကြပါတယ်။

ရွှေပါရမီ အရှင်ဆန္ဒာဓိက လည်း ဒီအစဉ်အလာကိုတော့ အတော် အလေးအနား ထားပုံရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ 'အနှိုင်းမှရနဲ့' စာမှာ

ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့ တစ်ခါဆုံဖြစ်ကြတော့ အနှိုင်းမဲ့တွေထဲမှာ သူတော်ကောင်းတရား (၇)ပါးထဲက သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ စာ၊ ပညာတရား တွေအကြောင်း ပါနေပြီး ကျန်တဲ့သူတော်ကောင်းတရားသုံးပါးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကိုလည်း ရေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ တိုက်တွန်းတော့ 'မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က 'အနှိုင်းမဲ့' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ ဟောထားတဲ့ အထောက်အထား မတွေ့ရလို့ မရေးတာပါ' တဲ့။

'ဒါဖြင့် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာတော့ ရေးရင်ရမှာပေါ့။ 'အသမ္မာဓိ' ဆိုတာ အတိုင်းအရှည်မဲ့၊ အနှိုင်းမဲ့ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး ပြောတာပဲ' ဆိုတော့ ဘာမှ အထူးမပြောဘဲ နှုတ်ဆိုတဲနေပါတယ်။ ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်လို့ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ 'ဪ... မေတ္တာ သုတ်မှာ ဘုရားကိုယ်တိုင်က 'မာတာ ယထာ' ဆိုပြီး အနှိုင်းနဲ့ ဟောကြားထားတာပဲ။ 'အသမ္မာဓိ' ဆိုတာက အကျယ်အဝန်း ပမာဏ အကန့်အသတ်မရှိတာကိုသာ ပြောတာပဲ။ ဒါကို သတိပြုမိ လို့ ဘာမှ မပြောတာနေမှာ။ သူလည်း 'ကျောက်ကြီးရာ ခိုမိဖို့' အတော်လေး သတိထားပေးသားပဲ' လို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဓမ္မအသိကို နာယူဖတ်ရှုလေ့လာသူတချို့က တော့ မိမိတို့ အစဉ်အလာ လက်ခံလာခဲ့တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံဟောင်းများနဲ့ မတူညီတာကို အကြောင်းပြုပြီး 'ကျောက်ကြီး' ကို မသိတတ်၊ မကြည့်တတ်ပါပဲလျက် ငါးကို အမိဖမ်းဖို့ ကွန်ကြမ်းနဲ့ ပစ်တတ်ကြတာ ကိုလည်း တွေ့ရှိကြားသိရပါတယ်။

ကိုယ်ပစ်တဲ့ ကွန်ဟာ ငါးကို မိတာလား။ ကျောက်ကို ငြိတာလား ဆိုတာကိုမှ ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည်ဘဲနဲ့ ကျောက်ငြိ

တာကို ငါးမိတယ်အထင်နဲ့ အပီကိုင်လိုက်မိရင်တော့ ငါးက မမိဘဲ လူတ မိပြီး ရေအောက်အထိ ဇောက်ထိုးကျသွားနိုင်တာမို့ အလွန် အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ သတိပေးမိန့်ကြားတဲ့ 'မှတ်မိသရွေ့၊ တစ်ကျမ်းတွေ့ဖြင့်၊ မစေ့မစပ်၊ မလျှပ်မပေါ်၊ မလော် လီသာ' ဆိုတဲ့ သြဝါဒစကားကို အလေးထားနိုင်ကာမှ တန်ကာကျ ပါလိမ့်မယ်လို့သာ ပြောပါရစေ။

ဓမ္မရေးရာ ဟောပြောရေးသားချက်များအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ် ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ အဋ္ဌကနိပါတ် 'သံခိတ္တ' သုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို ဟော ညွှန်တော်မူတဲ့ 'ဓမ္မဝေဖန်ရေးစံ' များဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မဝိနယသာ သနာကို အလေးထားသူတိုင်း လေးစားအတုယူသင့်တယ်လို့ သ ဘောရပါတယ်။

မိထွေးတော် ဂေါတမီက မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို တစ်ယောက် တည်းတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်မှာ ကပ်ရောက်နေထိုင်ပြီး ဓမ္မရေးရာ နဲ့ ပတ်သက်လို့ သံသယ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းကင်းနဲ့ အားထုတ်နေထိုင် နိုင်မည့်နည်းကို ဟောညွှန်ပေးတော်မူဖို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်တာ ပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ...

'မိမိလေ့လာမှတ်သားမိသမျှ တရားဓမ္မတွေထဲမှာ ဘယ် တရားမဆို ကပ်ငြိမှု ရာဂနှင့် ယှဉ်တွဲစေဖို့သာ ဖြစ်စေတယ်။ ရာဂ ကင်းဖို့ မဖြစ်စေဘူး။ သံယောဇဉ်တိုးပွားဖို့သာ ဖြစ်စေတယ်။ သံယော ဇဉ်တင်းဖို့ မဖြစ်စေဘူး။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှာ နစ်မွန်းဖို့သာ ဖြစ်စေတယ်။ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ဖို့ မဖြစ်စေဘူး။ အလိုရမ္မက်ကြီးဖို့သာ

ဖြစ်စေတယ်။ အလိုရမ္မက်နည်းဖို့ မဖြစ်စေဘူး။ မရောင့်ရဲ မတင်း တိမ်နိုင်ခြင်း (လောဘအလိုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း) ကိုသာ ဖြစ်စေ တတ်တယ်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်မှုကို မဖြစ်စေဘူး။ ကိလေသာ တရားများနဲ့ ပေါင်းဖော်စုဝေးမိစေဖို့သာ ဖြစ်တယ်။ ကိလေသာ တရားများနဲ့ ကင်းဝေးမှုကို မဖြစ်စေဘူး။

‘တရားအလုပ် နောက်ဆုတ်ပျင်းရိခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေတတ် တယ်။ ကြီးစားအားထုတ်မှုကို မဖြစ်စေတတ်ဘူး။ ဒကာ ဒကာမများ က လုပ်ကျွေးမွေးမြူဖို့ ခဲယဉ်းခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေတတ်တယ်။ လုပ် ကျွေးမွေးမြူဖို့ မလွယ်ကူစေတတ်ဘူးဆိုရင် ဒီတရားမျိုးဟာ အပါယ် လေးပါး မကျမရောက်အောင် ရွက်ဆောင်တတ်တဲ့သဘော (ဓမ္မ) မဟုတ်ဘူး။ ကိလေသာအပူကို ပယ်ဖျောက်ကြောင်း (ဝိနယ) မဟုတ် ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ရဲ့ အဆုံးအမ (သတ္တုသာသန) လုံးဝ မဟုတ်ဘူးလို့ ဧကန်မုချ မှတ်ရမယ်။

‘ဒီသဘောများရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ် ရာဂကင်းရေး၊ သံ ယောဇဉ်ကင်းရေး စသည်ကို ဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီတရား မျိုးကို ဓမ္မ၊ ဝိနယ၊ သတ္တုသာသန အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်လို့ ဧကန် မုချ မှတ်ရမယ်’ လို့ ဟောညွှန်တော်မူပါတယ်။

ဒီအချက်များဟာ ဓမ္မ၊ ဝိနယ၊ သတ္တုသာသန ဟုတ် မဟုတ် စိစစ်ဝေဖန်ရေးအတွက် ဘုရားရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ‘စံ’ များဖြစ်လို့ ဓမ္မအသိ စင်ကြယ်ရေးကို လိုလားသူတိုင်း နည်းယူလိုက်မှာစရာဖြစ် ပါတယ်။ သာသနာတော်ရဲ့ အခြေခံမူ သုံးချက်နဲ့ တစ်သဘောတည်း ပါပဲ။ အထူးသတိပြုသင့်တာကတော့ ဓမ္မအသိ စင်ကြယ်ရေးကို

တကယ်အလေးထားသူဟာ ဟောပြောရေးသားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပြောဆို သုံးစွဲတဲ့ ဝေါဟာရထက် သူဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အလေးထားပြီး ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြဖို့ဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အလိုတော်အရကတော့ ဝေဖန်ရေးနဲ့ ပတ်သက် လို့ သူတစ်ပါးကို ဝေဖန်ရေးထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ဆောက်ရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ‘အတ္တာ ဟိ အတ္တဇော နာထော’ ဆိုတဲ့အတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင် သည်အထိ ကိုယ်သွားရမယ့် ဘဝခရီး နိမ့်မြင့်တက်ကျ ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကံအတိုင်း ဖြစ်ကြရမှာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပြု တဲ့ကံအလျောက်သာ ခံကြ စံကြရမှာ ဖြစ်လို့ပါ။

ဓမ္မရေးရာ ပရိဘာသာစကားက ဒီလောက်ဆို တော်တော် လေးတောင် များလွန်းနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဓမ္မရေးရာနယ်ပယ်မှာ ဝေါဟာရစကားလုံးများကို အကြောင်းပြုပြီး ပြောနေဆိုနေကြတာကို ကြားနေရလို့ တကယ်ဝေဖန်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတဲ့ ဝေါဟာရများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပြောချင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မစကား ပြောဆိုတဲ့နေရာမှာ ဂါမ္မဒေါသလိုခေါ်တဲ့ ရိုင်း ခိုင်းယုတ်ညံ့တဲ့စကားက လွဲလို့ ဘယ်လိုဝေါဟာရမဆို သုံးနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် ဂါမ္မဒေါသသင့်တဲ့ ဖရုသဝါစာ စကားလုံးမျိုးကိုတော့ ရဟန်းက လူကိုဖြစ်စေ၊ လူက ရဟန်းကိုဖြစ်စေ၊ ရဟန်းရှင်လူတို့ အလယ်မှာဖြစ်စေ မပြောဆိုသင့်ပါဘူး။ ဖရုသဝါစာ အုပ်စုဝင် စကား လုံးဝထွက်မှာလည်း အယုတ်နိမ့် အကြမ်းတမ်းဆုံးကတော့ ဟိရီ ထောဝိနအင်္ဂါလိုခေါ်တဲ့ လူတို့ရဲ့ အရှက်အကြောက်စုဂံသိက္ခာကို

ပျက်စီးစေတတ်တဲ့ အင်္ဂါရပ်များကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စ-လ-ဖ အက္ခရာများနဲ့ တွဲပြီး သုံးစွဲပြောဆိုတဲ့ စကားလုံးများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအောက်တန်းစား ဖရသဝါစာ စကားလုံးများဟာ ဘယ်လောက်အထိ တွင်ကျယ်လာသလဲဆိုရင် ဘေးမမြင် ရန်မမြင် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရှေးလူကြီးများ ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ‘ချောက်မှန်းကမ်းမှန်းမသိဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် .. အစဆုံးအလုံးကို ‘စ’ လုံးသံနဲ့ ပြောင်းသုံးနေကြတာ ခုဆို မူရင်းစကားလိုကို ဖြစ်လို့နေပါပြီ။ အပြောကြီးကျယ် ဝါကြွားတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဟိရီကောဝိဒအင်္ဂါနဲ့ တွဲပြီး ပြောဆို သုံးစွဲတဲ့ စကားလုံးများကို အမျိုးသမီးများကိုယ်တိုင် ပရိသတ်အလယ်မှာ ဧည့်ခံစကားလုံးပမာ သုံးစွဲနေကြတာ ကြားရတိုင်း သူတို့က ဣန္ဒြေမပျက်ပေမယ့် ကြားရသူမှာ နားရှက်မျက်နှာပူပြီး အလွန်အနေရခက်လှပါတယ်။ ‘နားရဲ့ တံကျင်သဖွယ် ဖြစ်တဲ့စကား’ ဆိုတာ အလွန် မှန်ပါတယ်။ ဝစီကံဒုစရိုက် ကင်းစင်ရေးအတွက် သတိပြုကြဖို့ပါ။

နောက်ထပ် တွင်ကျယ်နေတဲ့ အသုံးအနှုန်း အမှားတစ်ခုက တော့ ‘ဂေဟသီတပေမ’ လို့ခေါ်တဲ့ လူတို့ မြတ်နိုးတနာ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုတဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ သား၊ သမီး ဆိုတဲ့ စကားလုံးများနဲ့ ဆရာ ဒကာ အပြန်အလှန် ပြောဆိုသုံးစွဲနေတာမျိုးပါပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန်းသံဃာကို ‘ဘဘုန်း၊ ဘဘုရား၊ သား’ စတဲ့ ဝေါဟာရများနဲ့ မခေါ်ကောင်းသလို စကားပြောရာမှာလည်း ‘သားက၊ သမီးက’ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းများနဲ့ မပြောဆိုကောင်းပါဘူး။ ရဟန်းကလည်း မသာယာကောင်း မပြောကောင်းပါဘူး။ သာသနာတော်ကို လေးစား

ကြည်ညိုရိုးမှန်ရင် တကယ်တမ်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြုပြင်ရှာဖွေမှုက အဲဒီဂေဟသီတပေမ စကားလုံးများ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဆရာ ဒကာ ပြောဆိုမှု မှန်ကန်ယဉ်ကျေး လေးစားကြဖို့အတွက် - ‘ဦးဇင်း၊ ကိုရင်၊ အရှင်၊ ဘုန်းကြီး၊ တသီး ဆရာတော်၊ နောက်သော် ‘ဘုရား’ ထည့်စွက်ငြား၊ စကားယဉ်အောင် သုံးပါမည်’ လို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါတယ်။

‘သူတစ်ပါး အကျိုးများစေဖို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မိမိအကျိုးအနည်းငယ်ကိုမျှ မဆုတ်ယုတ်စေရ’ ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်မှာ တမ်းတော်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်ပြုပြင်တည်ဆောက်ပြီး အတ္ထုသမ္မာပဏိမိသမ္ပတ္တိစက် အင်အားအပြည့်နဲ့ လိုရာပန်းတိုင်အထိ အရောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ ...။

ရွှေပါရမီရဲ့ ပါရမီမှတ်တိုင်များလည်း ‘ငွေရတု’ မှသည့် ရွှေ၊ စိန်၊ နဂရတ်၊ ရတနာရတု အဆက်ဆက်အထိ လှမ်းတက်နိုင်ပါစေသော် ...။

ဟောသူ၊ နာသူ၊ ရေးသူ၊ ဖတ်သူ အားလုံးတို့ နှစ်ဖြာနှစ်ဝ သဒ္ဒါမျှကြပါစေ ဟု မေတ္တာပို့သလျက်

ဓမ္မဘေရီ အရှင်ဝိရိယ(ဟောင်စွန်း)

ချစ်ဦးညို

ပါရမီမြောက်ပိစာန်သို့
ပါရမီဖြည့် အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှုန်

[၁]

သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုတွေ ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်ဆောင်းပါးတွေ ရေး၊ တေးသီချင်း ခံစားမှု စာစုတွေ ရေး၊ နိစ္စဥပ လူမှုလောကီနောက်ခံဝတ္ထုတိုတွေ ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ရွှေပါရမီတော့အောင် ဆန္ဒာမိက)ရဲ့ ငွေရတုစာအုပ်မှာ အမှာစာ ဝင်ရေးနေရတာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို တစ်ပါးသူများ မစဉ်းစားမိမှာကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်တွေးမိပါတယ်။

ဘာသာရေးစာပေလို ခေါ်ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု နောက်ခံ
ဝတ္ထုနဲ့ အတွေးစာစုအက်ဆေးတွေ ရေးနေတဲ့အတွက် ရွှေပါရမီတောရ
ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်မှာ အမှာစာရေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို အရှင်ဆန္ဒာမိက
က အာရုံရလေရောသလား ...။ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတစ်
ကြောင်းပါပဲ။ သို့သော် ဒါကလည်း သိပ်ခိုင်လုံလှတဲ့အကြောင်း
ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ပါဠိ၊ သက္ကတ၊ ဟိန္ဒီ ... ဘာသန္တရချို့တဲ့
တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရတနာသုံးပါးဆိုင်ရာစာတွေ ရေးနိုင်ဖို့ လက်လှမ်း
မီသမျှ မြန်မာပြန်၊ အဋ္ဌကထာ၊ အနုဒီပနီတွေကို အတော်ကြိုးစား
ကိုးကားရှာဖွေ ဖတ်ရှုရတာကလား ...။

သို့ပေမယ့် အကြောင်းအကြောင်းတွေ ဆုံစည်းဖွဲ့တည်လာ
ပုံက ...

[၂]

ကြိုတင်လျှောက်ထား ခွင့်ပန်ထားချက်အတိုင်း ၂၀၀၅ခုနှစ်၊
ဧပြီလ (၆)ရက်မှာ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာမိက ခေတ္တ သီတင်းသုံး
ရာ ဌာနကို ကျွန်တော်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဓိက၊ ကတော့ ဆရာတော်
ထံက ကျွန်တော်အလှူခံဖို့ပါ။

ချမ်းအေးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနာဂသေနာဘိဝံသထေရ် အမျိုး
ပြု ဦးဆောင်လမ်းညွှန်တဲ့ ချမ်းအေးဓမ္မစာဆို ပညာရှင်ကြီးများ ပူဇော်ပွဲ
(နဝမအကြိမ်)နဲ့ ချမ်းအေးဓမ္မစာပေပြိုင်ပွဲ ဆုပေးပွဲ (ဒုတိယအကြိမ်)
အတွက် ဆရာတော်က နဝကမ္မလှူဒါန်းမှာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က
သွားရောက်လက်ခံရယူခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်က နဝကမ္မကျပ်

သုံးသိန်း လှူပါတယ်။

ပြီးတော့ ထွေထွေရာရာ မဟုတ်တဲ့ စာအကြောင်း၊ တရား
ဓမ္မအကြောင်းများ စကားစမြည် မိန့်ကြလျှောက်ထားကြရင်းနဲ့ ဆရာ
တော်က ကွန်ပျူတာစီပြီးသား စာမူတစ်ထပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ထည့်ပြီး အမှာစာရေးပေးဖို့ မိန့်ပါတယ်။ ဒီစာမူဟာ ဆရာတော်ရဲ့
၂၅ အုပ်မြောက် ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သလို ‘အနှိုင်းမဲ့’ စာစု
စာစဉ်များကို စုစည်းထားတာလည်းဖြစ်ကြောင်း မိန့်ပါတယ်။

စာမျက်နှာများပေါ်ကတစ်ဆင့် တွေ့ဆုံနေကြတာကလွဲလို့
ရွှေပါရမီတောရ အရှင်ဆန္ဒာမိကနဲ့ ချစ်ဦးညိုတို့ဟာ ဖူးမြင် ဆုံစည်း
လျှောက်ထားပြောဆို မရှိခဲ့ကြတာ ၂ နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်
အဲဒီနေ့က တွေ့ဆုံကြစဉ်မှာတော့ ဆရာနဲ့ ဒကာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂နှစ်
လုံးလုံး တပူးတွဲတွဲရှိခဲ့ကြတဲ့အလား ... စကားလုံးဝေါဟာရ တိုတို
ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ပဲ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးဆောင်တဲ့ ‘အလုပ်’
တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ (ဆရာတော်စကား
လုံးနဲ့ ပြောရရင် ‘တိုကျဉ်းထိ’ ပေမယ့် ‘လိုရင်းမီ’ ခဲ့တာပါပဲ။)

- ချမ်းအေးပူဇော်ပွဲ စာပေဆုပေးပွဲအတွက် ဆရာတော်က
လှူဒါန်းခဲ့တယ်။

- ‘အနှိုင်းမဲ့’ စာစဉ် စုစည်းမှုစာအုပ်မှာ အမှာစာ ရေးစေ
ခဲ့တယ်။

- ‘အနှိုင်းမဲ့’ စကားလုံးရဲ့ ဖခင် ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်
ဆားနူးတရားကို ပူဇော်တုံ့ဆပ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆရာကြီး
နဲ့ ဘုန်းရစ်သူ မိသားစုထံ ကျပ်(၃)သိန်း ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်စား

လှူဒါန်းပေးဖို့ ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။
(၂၀၀၅ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၃၀)ရက်တွင် ထိုလှူဒါန်းပွဲ ကျင်းပခဲ့ပြီး။)

ဘယ်လောက်များ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိလိုက်ပါသလဲ။
ကောင်းမှုဆိုတာဟာ ဆင့်ပွားခက်ဝေဖြာစည်တဲ့သဘော မူချ ရှိကို
ရှိပါပေတယ်။ အဲဒီလို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်တည်သွားတဲ့ အလျား
အစဉ်ထဲမှာ တစ်ထောင့်တစ်နေရာလေးကနေ ပါဝင်ခွင့် ရလိုက်တဲ့
အတွက် ကြည်နူးအားရလည်း ဖြစ်မိပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအမှာစာလေးကို ‘ပါရမီမြောက်ဗိမာန်သို့ ပါရမီ
ဖြည့် အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှုန့်’ လို့ ခေါင်းစီးတပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

[၃]

‘ပါရမီမြောက်ဗိမာန်သို့ ပါရမီဖြည့် အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှုန့်’
... တဲ့။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခု ပြုကြရာမှာ အတူတကွ ပြုခွင့်
ရလေတိုင်း ... ‘ပါရမီဖြည့်ဖက်’ ဆိုတဲ့ စကားလေး သုံးလေ့ရှိ
ကြတာ အများသိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မောင်နှံစုံတို့ဆိုရင်
ငှက်ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ကိုင်းတည်း၊ ဆင်ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ကျွန်း
တည်း ... လို့တောင် ဆုတောင်းကြပါသေးတယ်။ ပါရမီဖြည့်ဖက်၊
ဆုတောင်းဖက်၊ မခွဲမခွာ၊ မကွဲမကွာ ... သံသရာတစ်လျှောက်လုံး
ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အခန့်မသင့်လို့များတော့ အဲဒီဆုတောင်းဖက်အချင်း

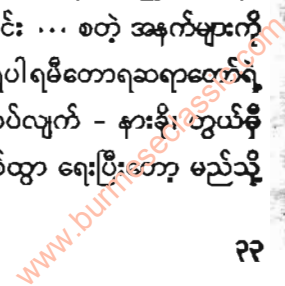
ချင်းတွေပဲ ‘ဒီဘဝ ဒီမျှသာ’ ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ပါလေရော။ ‘ဘဝ
အဆက်ဆက် မပတ်သက်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို့၏’ ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ပါ
လေရော။ ပိုပြီးဆိုးတာက ‘သူ့ကို နိုင်ရသောကိုယ် ဖြစ်ရပါလို့၏’
‘သူ့ကြံသမျှ မအောင်မြင်၊ ကိုယ်ကသာ သူ့အပေါ် နောင်ကြည့်အောင်
ဆုံးမနိုင်ပဲကွပ်ရပါစေသား ...’ ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော ...။

ရမ္မာဝတီပြည်က ပုဏ္ဏားမလေး သုမိတ္တာရဲ့ ဆုပန်မှုက
တစ်မျိုးပါ ...။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ကို မြင်တော့ မေတ္တာပေမ ဓာတ်များစွာ
ပင် သက်ဝင်လတ်တဲ့အတွက် (ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ဖို့
ပါလာတာကလည်း ကြာရှစ်လက်မှတစ်ပါး အခြားမရှိဆိုတော့) ကြာ
ငါးလက်ကို သုမေဓာ ရှင်ရသေ့လက်ထဲအပ်၊ ကျွန်သုံးလက်ကို
လှူပြီး ...

‘အရှင်ရသေ့၊ အရှင်သည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် ပါရမီတော်တို့ကို
ဖြည့်ကျင့်နေသမျှ ကာလအတောအတွင်း အကျွန်ုပ်သည် အရှင်နှင့်
အတူတကွ ညီမျှသောသူတို့ ဖြစ်ကြရပါစေကုန်သတည်း ...’
(ဟောဗုဒ္ဓဝင် ပဌမတွဲ၊ ပဌမပိုင်း၊ ဗျာဒိတ်ခဏ်း စာ-၆၇) ... လို့
ဆုပန်ခဲ့ပါတယ်။

မြင့်မြတ်သူများရဲ့ အလုပ်၊ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအရာ၊
မြင့်မြတ်သောလမ်းအတိုင်း သွားရာဖြစ်ခြင်း ... စတဲ့ အနက်များကို
ပေးသော ‘ပါရမီ’။ ကျွန်တော်က ရွှေပါရမီတောရဆရာတော်ရဲ့
ပါရမီမြောက်လုပ်ငန်းကြီးတွေနား - ကပ်လျက် - နားခိုး၊ ဟွယ်မှီ
ရာအဖြစ် - ဒီအမှာစာလေး တစ်ညှိတစ်ထွာ ရေးပြီးတော့ မည်သို့

မည်ပုံ ဖြစ်ရပါလို့၏ ... ရယ်လို့ ဆုတောင်းဆုပန်စကား မဆိုရဲပါ။ မဆိုရက်ပါ။ မဆိုဝံ့ပါ။ မဆိုသင့်ပါ။ မဆိုသာပါ။

ဒါကြောင့် ... ပါရမီမြောက် ဗိမာန် (တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်) သို့ ပါရမီဖြည့် အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှုန့် လို့ ခေါင်းစီးတပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

[အကြောင်းဆို က် လာလို့ သတိရလာတာလေးတစ်ခုနဲ့ သာဓက ဆောင်ပါရစေ။ မန်လည်မြို့၊ ပြာသာဒ် ကျောင်းတော်ကြီး ဝင်းအတွင်းမှာ အံတော်ဌာပနာဖို့အတွက် မန်လည်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက တာဝတိံသာ မဟာ အဘယစေတီတော်ကြီးတစ်ဆူကို ဦးစီးကွပ်ကဲ တည်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒီစေတီတော်ကြီးမှာ အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်တဲ့ အုတ်၊ အင်္ဂါတေများ ပြုလုပ် ရာမှာ မန်လည်နဲ့ အနီးတဝိုက်ဒေသများ က ကုမ္ဘာရီ အမျိုးသမီးများကလည်း လုပ်အားအလှူနဲ့ ကုသိုလ်ယူကြပါတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ အလုပ်ကတော့ အုတ်

မှန်၊ အင်္ဂတေမှန်တွေကို ထုထောင်းကြတာပါပဲ။ ဘာနဲ့ ထုထောင်း သလဲဆိုတော့ မောင်းဆုံးနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။

မကာရလောပအကျော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မန်လည်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက ဒီကုမ္မာရီများ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်း ကြစေဖို့၊ ကုသိုလ်အာရုံ စွဲတည်နေကြစေဖို့ အပုဒ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် ခန့်ရှိတဲ့ မောင်းတေးချင်းများကို ရေးစပ်ပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မောင်းတေးချင်းများထဲက တစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိပါတယ်။

‘ပျိုထောင်းတဲ့ အင်္ဂတေ၊ နှင်းရည်နဲ့မွှေး၊ မွှေးသော်ကော ...အေ၊ နောင်မင်ဖိုလ်ရည်ဆောင်လို့၊ မယ်ထုံအောင် နှင်းရည်ဖျန်း တယ်၊ နန်းထိုက်ဆီမွှေး ...။’]

[၄]

ဟောစဉ်တရားများကို အသံဖမ်းယူထား။ ပြန်ဖွင့်၊ လိုက်ရေး ကူး၊ စာအဖြစ် ပြန်စီ။ ဒါကို ပိုမို ချောမွတ်ပြေပြစ်အောင် ထပ်မံ တည်းဖြတ်သုတ်သင် သန့်စင် ...။ စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိ ... ။ အလွန်အလွန်ကောင်းမြတ်လှတဲ့လုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဆက်အဆက် သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ကြတဲ့ အစဉ်အလာကို ကြည့်ရင် လည်း ဒီလုပ်ငန်း သဘောသဘာဝ ဖြစ်တာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အခုအခါမှာတော့ စီဒီရွမ်အထိ ပြုလုပ်လာနိုင်ကြပြီမို့ အလွန်ကျေးဇူး များတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

နှုတ်တက် အာဝုဆောင်ပြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တော်မူကြ၊ ဒါယကာ ဒါယိကာများကို ဟောကြားတဲ့အခါ ... ပါဠိဘာသာ

စကားတွင်မက၊ လျှောက်ပတ်ရာ အနက်သမ္ပန် ပြန်ပေးကြ၊ လိုအပ် တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ... ပိဋကတ်ထဲက (အထူးသဖြင့် သုတ္တန်ဒေသနာ ထဲက) ဇာတ်ကွက်ဇာတ်ကြောင်းများကို ထုတ်နုတ်ပြီး သာဓက ဝုံ ဆောင်ပေးကြ ...။ ထို့နောက် နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်တဲ့အခါ တရားကိုယ် ဓမ္မသဘောကို ထုတ်နုတ်ပြသ ...။

ဒါဟာ ... ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ အဆက် အဆက် အသုံးပြုတော်မူခဲ့ကြတဲ့ ‘တရားပွဲ’ ပုံစံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပုံစံကိုပဲ ... စဉ်ဆက်အသုံးပြုလာခဲ့ကြရာမှာ (ကျွန်တော့်အမှတ် အယူအရ) မဟာမြိုင်တောရသရာတော် ဦးဇောတိက၊ ဓမ္မဒူတဆရာ တော် အရှင်ဆေကိန္ဒ၊ ရွှေပါရမီတောရသရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိတ တို့ရဲ့ သာသနာ့မျိုးဆက်သစ်ကာလမှာတော့ မူလသန္ဓေ မပျက်စောင့်၊ ခေတ်ကာလနဲ့ ပိုမိုလိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်စေတဲ့ (PATTERN) ခေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

အင်မတန် အင်မတန် ရိုးရှင်းသလောက် လွန်စွာနက်ရှိုင်း မှန်ကန်လှသော တရားတော်ကို လူအများစုကြီး နားလည်အောင် (လူပြိန်းနားလည်အောင်ဟု မပြောပါ။) သဘောပေါက်၊ သဘော ရောက်အောင် ပကတိနားမှသည် ဉာဏ်နားသို့၊ အသံမှသည် အဆန် သို့၊ အဖြစ်မှသည် အနှစ်သို့၊ စကားမှသည် တရားသို့၊ အပြောမှသည် ဓမ္မောသို့ ...ဆိုက်အောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာတော်များ ကြီးပမ်း အားထုတ်နေကြပုံများကဖြင့် (ကျွန်တော့်အဖို့) တိုးတိတ်ငြိမ်အိတ် အေးဆေးစွာ ‘သာဓု’ ခေါ်ရင်းကနေ ... လက်ရုံး ဆန်းဟန်းပြီး ‘ကောင်းလေစွပါဘုရား’ ... ရယ်လို့ ဟစ်ကြွေးလိုက်ချင်ပါတော့

တယ်။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောင့်ပြောင့်စင်းစင်း ရှိခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များရဲ့ အတိတ်ကာလ ဘဝတည်ဆောက် ဖြတ်သန်းမှု များဟာ အနေရိုးသလောက်၊ အမြင်ရိုး၊ အတွေးရိုး၊ အာရုံရိုးခဲ့ကြ ပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုအချိန်က ခမ်းနားဝေသာ သိုက်မြိုက်

ကြွယ်ဝလှတဲ့ တရားစကားများဟာ ဘိုးဘေးတို့ရဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း 'နား' ထဲကို၊ ဟဒယထဲကို ရှော့ရှော့ရှုရှု ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ တရားနာစဉ်၊ တရားစာဖတ်စဉ်မှာ အခြားဘာကိုမျှ စိတ်မပျံ့၊ ငြိမ် သက်တည်ကြည်စွာ ခံယူနိုင်ခဲ့ကြပေတာကလား ...။

မျက်မှောက်ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကတော့ အလွန်ဖြန့်၊ အလွန်ရှုပ်၊ အလွန်ထွေပြားလှပေတာမို့ ပရိသတ်ရဲ့ 'နား' ဟာ

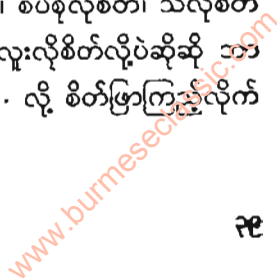
ခမ်းနားဝေသာသိုက်မြိုက်ကြွယ်ဝ တရားဒေသနာအလှကြီးများကို နာ ကြားဆုပ်ယူနိုင်ဖို့ အင်အားမရှိရှာကြတော့ပါဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေ ချို့မှာ ရှင်းလင်းတိကျပြတ်သားပြီး နားထဲကို ဆုပ်သွင်းပစ်ပေါက် သိုက်တဲ့အလား ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် တရားစကားများက လိုအပ်ချက် အရ ပေါ်ပေါက်လာရပါတော့တယ်။

ဒါက ... အသွင်သဏ္ဍာန်ပုံစံပိုင်းဆိုင်ရာကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အနှစ်သာရ အမြဲတော့ကတော့ တရားတော်သာ ဖြစ်ပါ တယ်။

သယ်ယူပို့ဆောင်တဲ့ အရာဝတ္ထုက ပြောင်းလဲမသွားပါ။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ယာဉ်ယန္တရားကိုသာ လိုအပ်သလို အနည်းနဲ့ အများ ပြောင်းလဲပေးခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်မိပါ တယ်။ ဒီယာဉ်ယန္တရားများကို တပ်ဆင်မောင်းနှင်နေတော်မူကြတဲ့ သူများယာဉ်မှူးကြီးတွေထဲမှာ ရွှေပါရမီတောရဆရာတော်ဟာ ရှေ့ ထန်းက တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်တော်မူပါပေတယ်။

[၅]

စကားကောင်းတစ်ခွန်း ကြားရရင်၊ စာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖတ် ရှောင် ... ဘာကြောင့်များ ကောင်းနေတာပါလိမ့် ... ဆိုတဲ့ သုံး သပ်ဆင်စိတ်က ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ စပ်စုလိုစိတ်၊ သိလိုစိတ် မြင့် ပြောပြော၊ အားကျနှစ်သက် ကူးလူးလိုစိတ်လို့ပဲဆိုဆို ဘာ ကြောင့်များ ကောင်းနေတာပါလိမ့် ... လို့ စိတ်ဖြာကြည့်လိုက် ...

- (က) စ-လယ်-ဆုံး စည်းလုံးစေးပိုင်သော အချိတ်အဆက် ရှိခြင်း၊
- (ခ) တစ်ခုလုံးမှ အစိတ်အပိုင်းသို့၊ အစိတ်အပိုင်းမှ တစ်ခုလုံးသို့ အပြန်အလှန် အချိတ်အဆက် ရှိခြင်း၊
- (ဂ) သာဓက ပုံဆောင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဖြစ်ရပ်များ ကွက်တိုကျခြင်း၊
- (ဃ) ဥပမာ၊ ဥပမာန၊ ဥပမေယျ၊ ဥပမာဇောတက ပြည့်စုံခြင်း၊
- (င) စကားအသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရများ လတ်ဆတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ငါးအင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ တစ်ခုစီ အကျဉ်းချုပ် ပြောပါရစေ။

(က) စ-လယ်-ဆုံး စည်းလုံးစေးပိုင်သော အချိတ်အဆက် ရှိခြင်း

တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးထဲက သွားကွာတဂုဏ်တော်ကို အများအသိပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဒေသနာများဟာ သဒ္ဓါကလည်း စီစဉ်တကျ သာယာပြေပြစ် နှစ်သက်ဖွယ်အတို၊ အနက်ကလည်း ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ အကျိုးစီးပွားရရေး၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးကို ဖြစ်စေလို့ စ-လယ်-ဆုံး ကောင်းခြင်းသုံးဖြာနဲ့အပြည့် ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော်ပါ။

ရွှေပါရမီတောရဆရာတော်ရဲ့ ... အခု ‘အနှိုင်းမဲ့’ တရားစကား/စာများကို ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်လည်း အလားတူ စ-လယ်-

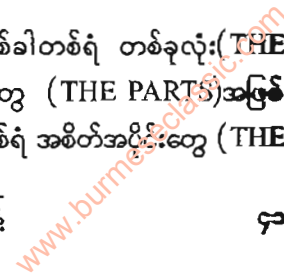
ဆုံး ကောင်းခြင်းဂုဏ်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာဖြင့် တောင်းပွနေတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာဖြင့် ချို့တဲ့နေတယ်လို့ အပြစ်ထောက်ပြစရာနေရာ မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ရှင်းပါတယ်။ ခြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာတော်ဆိုတဲ့ ပင်မရိပ်မြုံကြီးကနေ ဒက်ဖြာလာတဲ့ အကိုင်း၊ အလက်၊ အရွက်၊ အဖူး၊ အင်္ဂု၊ အပွင့်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သဒ္ဓါအားဖြင့်လည်း လှပ၊ အနက်အားဖြင့်လည်း အကျိုးထင် ...၊ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်လို့ ပြောရရင် နိဒါန်းကနေ စာကိုယ်၊ စာကိုယ်ကနေ နိဂုံး ... ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချောချောမွေ့မွေ့ စီးဆင်း သွားပါတယ်။ မကောင်းခံနိုင်ရိုးလားလို့သာ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။

(ခ) တစ်ခုလုံးမှသည် အစိတ်အပိုင်းသို့၊ အစိတ်အပိုင်းမှသည် တစ်ခုလုံးသို့ အပြန်အလှန် အချိတ်အဆက်ရှိခြင်း

တရားဟောခြင်း၊ တရားဓမ္မစာရေးသားခြင်းဆိုတာ အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာသို့၊ မောဟမှ အမောဟသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိစေတဲ့လုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။ မသိသေးတာကို သိစေဖို့၊ သိပြီး (လို့ ထင်ထားတာ ဆွဲ)ကို ပိုပြီး ထင်းထင်းပြက်ပြက် သိစေဖို့၊ ဝိုးတဝါးအသိကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းအသိ ဖြစ်စေဖို့ ညွှန်ပြပို့ဆောင်ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုပို့ဆောင်ပေးရာမှာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ခုလုံး (THE WHOLE)ကနေပြီး အစိတ်အပိုင်းတွေ (THE PARTS)အဖြစ် ခြွင်းခတ်ဖြာပေးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစိတ်အပိုင်းတွေ (THE

PARTS)ကိုပဲ တစ်ခုလုံး (THE WHOLE)အဖြစ်သို့ ပြန်လည် စုရုံးပြသပေးပါတယ်။

ပမာအားဖြင့် ချည်ထွေးတစ်လုံးကို ချပြပြီး ချည်ခင်တွေ အဖြစ် ဆွဲဖွဲ့ပစ်ပြလိုက်တာမျိုး ...အဲဒီ ချည်ခင်အမျှင်အစအနေတွေ ကို ပြန်ပြီး ချည်ထွေးလုံးအဖြစ် စုစည်းသိမ်းထုပ်ပြလိုက်တာမျိုးပါ ပဲ။ မလုပ်တတ်ရင် မကျွမ်းကျင်ရင်တော့ ချည်ထွေးလုံးကနေ ချည် မျှင်အစတွေ လုပ်တဲ့နေရာမှာ မသပ်မရပ်၊ တစ်ခါ ချည်မျှင်စတွေကို ချည်ထွေးလုံးအဖြစ် ပြန်သိမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း မနိုင်မနင်း ... ရှင်းကာမှ ပိုရှုပ်-အမယ်ဘုတ်ကဲ့ သူ့ချည်ခင်ဖြစ်မှာပါ။ ရွှေပါရမီတော ရဆရာတော်ကတော့ ချည်ခင်မှ ချည်ထွေး၊ ချည်ထွေးမှ ချည်ခင် ကျွမ်းကျင်တော်မူပါပေတယ်။

(ဂ) သာဓကပုံဆောင် ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက် ဖြစ်ရပ်များ ကွက်တိကျခြင်း

တရားကိုယ် ဓမ္မဒေသနာကို ပရိသတ်နှလုံးအိမ်မှာ တည်စေ ဖို့ ဟောကြားတဲ့အခါ လိုအပ်တဲ့နေရာတိုင်း ပုံဆောင်ဝတ္ထု ဇာတ် လမ်းများကို ထည့်သွင်းပေးတာဟာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အသုံး ပြုတော်မူခဲ့တဲ့နည်းလမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသားတော်များအနက် က တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ရွှေပါရမီတောရ ဆရာတော်ဟာလည်း ဒီနည်း လမ်းကို အသုံးပြုဖို့ မမေ့ပါဘူး။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဒေသနာတော်များထဲ က အလျဉ်းသင့်သလို၊ ဆီဆိုင်မှုရှိသလို ထုတ်နုတ်သုံးစွဲရာမှာ အဲဒီ သာဓက၊ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ကြောင်းများဟာ မူလပင်မဒေသနာတော်ကို

လုံးဝ အထောက်အကူပေးတဲ့အရာ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ဆရာ တော် အထူးဂရုစိုက်ပါတယ်။

အစဉ်အဆက် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးများဟာလည်း ဒီ လတ်ဆတ်နေမြဲ လမ်းရိုးဟောင်းအတိုင်း လိုက်နာတော်မူခဲ့ကြပါ တယ်။ မျက်မှောက်ကာလရဲ့ သမ္မတ္တိ၊ ဝိပုတ္တိများကို မျက်ခြည်မပြတ် တဲ့ ရွှေပါရမီတောရဆရာတော်ဟာ ဘုရားဟောဇာတ်ကြောင်းများ ကိုသာမက မျက်မှောက်လောကရဲ့ ဒိဋ္ဌဖြစ်ရပ်များကိုပါ အကွက်ဆိုက် တိုင်း ထင်ဟပ်ပြသလိုက်ပုံများကလည်း အားရနှစ်သက်စရာအတိပါ။

(ဃ) ဥပမာ၊ ဥပမာန၊ ဥပမေယျ၊ ဥပမာဇောတက ပြည် စုံခြင်း

သာဓကပုံဆောင်တယ်ဆိုပေမယ့် ... မဆောင်တတ်ရင် အဲဒီသာဓကသည်ပင်လျှင် ပင်မဒေသနာကို အလျော့အပါး အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေတတ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဥပမာ ဆိုတာ နှိုင်းခိုင်းခြင်း။ ဥပမာနဆိုတာ နှိုင်းခိုင်း ကြောင်းဝတ္ထု၊ ဥပမေယျဆိုတာ အနှိုင်းခံဝတ္ထု၊ ဥပမာဇောတကဆို တာ ဥပမာကို ထွန်းပြသောပုဒ် လို့ မှတ်သားလေ့လာမိပါတယ်။

ဒီလေးခု အချိုးအစားညီမျှ ပြည့်စုံမှသာလျှင် ဒီလေးခုနဲ့ ဘုပုံသော တရားကိုယ်သဘောရဲ့ အာနိသင်က ပိုမိုထိရောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု 'အနှိုင်းမဲ့' စာစုများမှာ ပါဝင်တဲ့ ဥပမာတိုင်းဟာ ဒီလေးချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် လောကဥပမာ (လောကူပမာ)၊ ဟာသန ဥပမာ (သာသနူပမာ) နှစ်ရပ်စလုံးနဲ့ အကျုံးဝင်နေတာကိုလည်း

တွေ့ရပါတယ်။

(c) စကားအသုံးအနှုန်းဝေါဟာရများ လတ်ဆတ်ခြင်း
ဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးတလည် ရှင်းလင်းပြမနေ
တော့ဘဲ ဒီစာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်အချို့ကို ကောက်နုတ်ပြပါရစေ။

‘ခိုးခြင်း .. ဆိုတဲ့အထဲမှာ အလစ်သုတ်ခြင်း၊ အချောင်နှိုက်
ခြင်း၊ စာရင်းလိမ်ခြင်း၊ အပျောက်ရိုက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို
ဟန့်တားခြင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို ပိုယူခြင်း၊ မတန်တဆဈေး
တင်ခြင်း၊ ရေထိုးခြင်း၊ အလေးခိုးခြင်း၊ ရောနှောခြင်း၊ အတုလုပ်ခြင်း၊
ပိတ်လျှော့ခြင်း၊ ဖျံကျခြင်း၊ ဖျောင်ခြင်း၊ ဖျော့ခြင်း ... စတဲ့ ရိုက်စား
ကိစ္စ မှန်သမျှ အားလုံးပါဝင်ပါတယ်’

(အနှိုင်းမဲ့ရနံ့ ... မှ)

‘လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ မိဘများအနေနဲ့ အိမ်တွင်းဓမ္မဒါန
ကို ဂရုစာစိုက် ပြုလုပ်သင့်သလို လက်နှောင်းဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာ
ဆရာမများအနေနဲ့လည်း ကျောင်းတွင်းဓမ္မဒါနကို အလေးအနက်
ထား ပြုလုပ်သင့်ပါတယ်’

(အနှိုင်းမဲ့အလှူ ... မှ)

‘ပုထုဇဉ်ပဲလေ ... လို့ ဖြေတွေးတွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို
နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနေတော့လည်း တဏှာဆိုတဲ့ မြစ်မင်းဧရာက
အယ်လ်နီညိုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်တဲ့ အပူလှိုင်းတွေနဲ့
ပုထုဇဉ်လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသားအလယ်ဗဟိုတည့်တည့်ကနေ အောင်
စည်သံ တည်ညံ့ပေးရင်း ဖြတ်သန်းနေတော့တာပေါ့’

(အနှိုင်းမဲ့မြစ် ... မှ)

‘ဂုဏ်တော်ပွားတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မိတ္တူကူးတာ
ပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ အစွမ်းသတ္တိတွေကို
ကိုယ့်စိတ်ထဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ စိမ့်ဝင်ယုံ့နဲ့လာအောင် မိတ္တူကူး
ယူတာပါ’

(အနှိုင်းမဲ့ဘာဝနာ ... မှ)

[၆]

‘အနှိုင်းမဲ့စာစု’ စာအုပ်မှတစ်ဆင့် ရွှေပါရမီတောရ ဆရာ
တော်ရဲ့ တရားစကား/စာ ... ဆိုင်ရာ ဂုဏ်ရည်များကို ကျွန်တော်
ဉာဏ်မီသလောက် သုံးသပ်စိတ်ဖြာ အကြောင်းတရားရှာခဲ့ပါပြီ။
ဒါထက်မကသော ဂုဏ်ရည်များ၊ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းတရားများလည်း
ငြိမ့်နည်းမှာ မုချဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှာစာလေး ဖူးပြီးလို့ အဆုံးသတ်
မယ်ကြံတော့ အတွေးထဲမှာ တစ်ခုပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီအတွေး
အတိုင်းပဲ ချရေးပြီး နိဂုံးချုပ်ခွင့်ပြုပါ။ အတွေးက အခြားမဟုတ်ပါ။

‘အနှိုင်းမဲ့’ ဝေါဟာရရဲ့ မူလဘူတ ဖန်တီးရှင် ဆရာကြီး
ဦးရွှေအောင်ဟာ သုဂတိဘုံတစ်ခုခုကနေပြီး ... ‘ဪ ... အနှိုင်းမဲ့
ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး ... ထိုက်ထိုက်တန်တန် တွင်ကျယ်ပြန့်ပွား
နေပါပေါ့လား။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ရွှေပါရမီတောရ
ဆရာတော် ...’ လို့ ရေရွတ်နေမှာ မုချဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်ဦးညို

မေ၊ ၁၆၊ ၂၀၀၅။

တနင်္လာနေ့။

ဘာသာစကား ပိုမိုသိရအောင် ရန်အားလုံးထဲမှာ ကိုယ်ကျင့်သီလ ရန်ဟာ အပိုပိုနှင့် ပြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့် သီလရဲ့ထက် ပိုပြီး မရဲ့လို့သိကြတိုက်ပါတယ်။ ရန်အားကောင်း ဝါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်ရမှာ အားတိုက်ရမှာ ထပ်တူပြန်ရမှာ တခြား

ရန် မရှိတော့လို့ပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလရန်နဲ့ လဲလှယ်သင့်လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြား
ရန် လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ကိုယ်ကျင့်သီလရန်ဟာ အနှိုင်းမဲ့
ရန် ဖြစ်ရပါတယ်။

ရန်ဆိုတာ မွေးပျံ့သင်းကြိုင်တဲ့အနံ့၊ ကောင်းမွန်တဲ့အနံ့ကို
ပြောတာပါ။ ပုပ်အက်နံ့စော်တဲ့အနံ့၊ ဆိုးဝါးတဲ့အနံ့ကို ရန်လို့ ဘယ်သူ
မှမပြောပါဘူး။ နမ်းရှူရသူကို စိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့ အနံ့၊ ဆိုးကျိုးဖြစ်စေ
တဲ့ အနံ့ဟာ အနံ့ ဆိုတဲ့မှာမည်ပဲရပြီး ရန်ဆိုတဲ့မှာမည်ကို မရပါဘူး။
နမ်းရှူရသူကို စိတ်ချမ်းသာစေတဲ့အနံ့၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်စေတဲ့ အနံ့
ကတော့ အနံ့လို့တောင် သိပ်အခေါ်မခံရဘဲ ရန်လို့ပဲ မြတ်နိုးနှစ်သက်
စွာ အခေါ်ခံရပါတယ်။

ရန်တိုင်းမှာ သူပင်ကိုသာဘာဝန်သူ မွေးပျံ့သင်းကြိုင်တဲ့ဓာတ်
ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့ရဲ့ အမွှေးဓာတ် ပျံ့နှံ့အောင်
ဖြန့်တတ်တဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရန် ဘယ်လောက်ပဲမွှေး
မွှေး လေအောက်ကိုပဲ သက်ရိုးရှိပါတယ်။ လေညာကို တက်ရိုးမရှိပါ
ဘူး။ လေစုန်ကိုပဲ ဆင်းရိုးရှိပါတယ်။ လေဆန်ကို ခွင်းရိုး မရှိပါဘူး။
လေသင့်ရာပဲ မွှေးရိုးရှိပါတယ်။ လေမသင့်ရာကို မွှေးရိုး မရှိပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်သီလဆိုတဲ့ မွှေးရနံ့ကတော့ လေအောက်ကိုလည်း
သက်သလို ... လေညာကိုလည်း တက်ပါတယ်။ လေစုန်ကိုလည်း
ဆင်းသလို ... လေဆန်ကိုလည်း ခွင်းပါတယ်။ လေသင့်ရာလည်း
မွှေးသလို လေမသင့်ရာလည်း မွှေးပါတယ်။ လေအောက်လေညာ၊
လေစုန်လေဆန်၊ ရှေ့နောက်ပဲယာ၊ ထက်အောက်ဝန်းကျင်၊ အဆီး

အတားမရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ၊ မွှေးချင်တိုင်းမွှေး၊ ပျံ့နှံ့ချင်တိုင်း
ပျံ့နှံ့နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်ကျင့်သီလရန်ဟာ အနှိုင်းမဲ့
ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

လောကမှာ မွှေးရနံ့ထွက်တဲ့ အရာဝတ္ထု အမျိုးအစားပေါ်
မူတည်ပြီး အမြစ်ရနံ့၊ အနှစ်ရနံ့၊ အပွင့်ရနံ့လို့ ရန်သုံးမျိုးရှိပါတယ်။
အမြစ်ရနံ့အားလုံးထဲမှာ အကျော်မြစ်ရဲ့ ရနံ့ဟာ အမွှေးဆုံး၊ အနှစ်ရနံ့
အားလုံးထဲမှာ စန္ဒကူးနှစ်ရဲ့ ရနံ့ဟာ အမွှေးဆုံး၊ အပွင့်ရနံ့အားလုံးထဲမှာ
မြတ်လေးပွင့်ရဲ့ ရနံ့ဟာ အမွှေးဆုံးလို့ လောကလူသားတွေက သတ်
မှတ်ထားကြပါတယ်။

တစ်လောကလုံးက အမွှေးဆုံးပါလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဲဒီ
အမြစ်ရနံ့၊ အနှစ်ရနံ့၊ အပွင့်ရနံ့တွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလရနံ့ရဲ့
ရှေ့မှောက်မှာတော့ ဒူးထောက်၊ လက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးကြရတာ
ချည်းပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီရနံ့တွေက လေညာကို ဆန်ပြီး
ပျံ့နှံ့နိုင်စွမ်း မရှိလို့ပါ။

လေညာကို ဆန်တက်ပြီး ပျံ့နှံ့နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ရနံ့က ကိုယ်ကျင့်
သီလရန် တစ်မျိုးတည်းရှိတာမို့ ကိုယ်ကျင့်သီလရန်ဟာ ပြိုင်ဘက်မရှိ
အနှိုင်းမဲ့ရန် ဖြစ်ရပါတော့တယ်။

သီလရန်ဟာ သူ့ချည်းသက်သက်တွင် မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်တာ
ဧဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုနီးဝပ်စိမ့်တည်ရာ ခန္ဓာအစဉ်ကိုလည်း မွှေးပျံ့
သင်းကြိုင်စေပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ သီလရန်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ခန္ဓာအစဉ်
ဟာ အသုဘသဘောအရ အနံ့အသက် မွှေးချင်မှ မွှေးမယ်။ ဒါပေမဲ့
သီလကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတိုင်းကတော့ သီလရန်

ပိုင်ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာရနံ့ကိုလည်း မွှေးရနံ့ပမာ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်ချင်ကြတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရလွတ်တော်မူပြီးတဲ့နောက် သွေးဝမ်းသွန်တဲ့အနာရောဂါ ဖြစ်ခဲ့စဉ်တုန်းက နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းကြီး လျှပ်ညှပ်ဆင်းလာပြီး ဘုရားရှင်ထံပါးမှာ အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က 'သင်ဘယ်သူလဲ' လို့မေးတော့ ...

'တပည့်တော် သိကြားမင်းပါဘုရား'

'ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ'

'မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဝိလာနပြုစုဖို့ လာတာပါဘုရား'

'ငါ့မှာ ပြုစုမယ့်သူတွေ ရှိပါတယ်။ သင်ပြန်ပါတော့။

သင်တို့နတ်တွေဟာ လူနဲ့ကို လုံးဝ မခံနိုင်ပါဘူး။ ယူဇနာတစ်ရာလောက် အဝေးမှာရှိတဲ့ လူနဲ့ကိုတောင် လည်ပင်းဆွဲထားတဲ့ ခွေးသေကောင်ပုပ်နဲ့လို နံ့စော်ကြတယ်ဆို'

'မြတ်စွာဘုရား၊ အဲဒါက သီလမရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အနံ့ကို ပြောတာပါဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားတို့လို သီလရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အနံ့ကတော့ ကိုယ်နဲ့ဆိုတာ အသာထားလို့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်နဲ့သည်ပင်လျှင် တပည့်တော်တို့ နတ်တွေအဖို့ မွှေးကြိုင်လွန်းလှပါတယ်ဘုရား'

သိကြားမင်းက မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို အဲဒီလို လျှောက်ထားရင်း ပြောပြောဆိုဆို မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကျင်ကြီးအိုးကို ခေါင်းပေါ် ရွက်ပြီး သွားသွန်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေလိုက်တာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကျန်းမာတော်မူမှပဲ

သိကြားမင်းကြီး နတ်ပြည်ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဪ ... သီလရနံ့တို့ မွှေးပျံ့လိုက်ပုံများ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်မှာတောင် အနံ့လိုက်ပြီး စွဲရတဲ့အထိပါပဲ။

သီလရှိသူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ သေပြီးသွားတာတောင်မှ နံ့သာဘူးလို မွှေးနေပေမယ့် သီလမရှိသူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ မသေခင်ကတည်းက ပုပ်စော်နံ့နေတာမို့ အသက်ရှင်နေပေမယ့် အလောင်းကောင် မသာယာနဲ့ ဘာမျှမထူးခြားပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားနေတဲ့ သီလမဲ့လူသားတွေဟာ သက်ရှိလူသေတွေပါပဲ။

'ကိုယ်ကျင့်တရား' လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း 'ကိုယ်' နဲ့ 'ကျင့်' တွေတရား ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ နှုတ်လည်း ပါပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ မပြုသင့် မပြုထိုက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို မပြုမှတ်၊ နှုတ်နဲ့ ပြောသင့် မပြောထိုက်တဲ့ အပြောအဆိုတွေကို မပြောဆိုဘဲ ရှောင်ကြဉ်ရတဲ့အကျင့်ကို ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ 'ကိုယ်ကျင့်' နဲ့ 'နှုတ်ကျင့်' ကို ကိုယ်ချင်းတူလို့ ပေါင်းပြီး ကိုယ်ကျင့်လို့ အတိုခံပြီး ဘေးတာပါ။)

'ကိုယ်ကျင့်' အနေနဲ့ ရှောင်ကြဉ်စရာ ကိုယ်အပြုအမူတွေကတော့ အထွတ်အထိပ်အားဖြင့် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းနဲ့ သူ့ကာမမှားခြင်းတို့ပါပဲ။ သတ်နေ၊ ခိုးနေ၊ မှားနေတဲ့သူဟာ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းတဲ့သူ၊ သီလမရှိတဲ့သူပေါ့။ မသတ်၊ မခိုး၊ မမှားတဲ့သူကတော့ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းတဲ့သူ၊ သီလရှိတဲ့သူပေါ့။

'သတ်ခြင်း' ဆိုတဲ့အထဲမှာ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်း၊ စော်စက်ခြင်း၊ နာကျင်စေခြင်း၊ ကြင်နာမှုမရှိခြင်း၊ ညှာတာမှု ကင်းခဲ့

ခြင်း စတဲ့ ကာယကံအပြုအမူဆိုး၊ ကာယကံအပြုအမူကြမ်းအားလုံး ပါဝင်ပါတယ်။ ညှဉ်းဆဲခြင်း စတဲ့ အပြုအမူဆိုး၊ အပြုအမူကြမ်းတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကြင်နာတဲ့ အပြုအမူကောင်းတွေ၊ ညာတာတဲ့ အပြုအမူ နုတွေ ကျင့်သုံးမှ 'မသတ်ခြင်း' ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါ တယ်။

'ခိုးခြင်း' ဆိုတဲ့အထဲမှာ အလစ်သုတ်ခြင်း၊ အချောင်နှိုက် ခြင်း၊ စာရင်းလိမ်ခြင်း၊ အပျောက်ရိုက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို ဟန့်တားခြင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို ပိုယူခြင်း၊ မတန်တဆ ဈေးတင် ခြင်း၊ ရေထိုးခြင်း၊ အလေးခိုးခြင်း၊ ရောနှောခြင်း၊ အတုလုပ်ခြင်း၊ ဝိတ်လျှော့ခြင်း၊ ဖျံကျခြင်း၊ မျှောင်ခြင်း၊ မျှော့ခြင်း စတဲ့ ရိုက်စားကိစ္စ မှန်သမျှ အားလုံး ပါဝင်ပါတယ်။ ကိုယ်ရသင့်တာထက် ပိုရအောင် လုပ်တဲ့ မတရားမှုမှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး မျှတတဲ့နည်းစနစ်၊ မှန် ကန်တဲ့ တန်ရာတန်ကြေးနဲ့ အလုပ်လုပ်သွားမှ 'မခိုးခြင်း' ဆိုတဲ့ ကိုယ် ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။

'မှားခြင်း' ဆိုတဲ့အထဲမှာ ကာမဂုဏ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး မိမိရဲ့ တရားဝင် ကာမပိုင်မဟုတ်သူတွေနဲ့ လွန်ကျူးခြင်း၊ ကြည့်နူး ခြင်း၊ ပွေဖက်ခြင်း၊ ဖုန်းဆက်ခြင်း၊ တွဲကခြင်း၊ လျှောက်လည်ခြင်း၊ မျက်နှာများခြင်း၊ ရည်းစားပြိုင်ထားခြင်း၊ ရိသဲသဲပြောခြင်း၊ အိမ်ကလီ လုပ်ခြင်း စတဲ့ နှာခေါင်းကိစ္စမှန်သမျှ အားလုံးပါဝင်ပါတယ်။ သဘာဝ မကျတဲ့ အာရုံခံစားမှု မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ ပျော်မွေ့တတ်မှ 'မမှားခြင်း' ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါ တယ်။

'သေရည်အရက် သောက်သုံးခြင်း' ဟာလည်း 'ကာမ ဂုဏ် မှားယွင်းခြင်း' ဆိုတဲ့ ကာယဒုစရိုက်ထဲမှာ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ မူးယစ်ခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်းရဲ့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ အရက်၊ ဘီယာ၊ ဘိန်းဖြူ၊ ဆေးခြောက်၊ စိတ်ကြွဆေးပြား၊ စိတ်ကြွဆေးရည် စတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်တဲ့ ဆေးဝါးမှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်မှ 'မသောက်ခြင်း' ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါ တယ်။

'နှုတ်ကျင့်' အနေနဲ့ ရှောင်ကြဉ်စရာ နှုတ်အပြောအဆိုတွေ တတော့ မဟုတ်မမှန် လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ချစ်ခင်နေသူအချင်းချင်း ခိတ်ဝမ်းကွဲပြားသွားအောင် ကုန်းတိုက်ပြောဆိုခြင်း၊ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်း တဲ့စကား၊ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့စကားများ ပြောဆိုခြင်း၊ အနှစ်သာရ ချော့တဲ့စကား၊ အမိဗွယ်မရှိတဲ့စကား၊ အကျိုးမရှိတဲ့စကားများ ပြော ဆိုခြင်းတို့ပါ။ စာလိုပြောတော့ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးပေါ့။ အနှစ်ချုပ်က ဘော့ မုသာဝါဒပါ။

ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ မုသာဝါဒရဲ့ အနေအထားနဲ့ အကျိုးဆက် ဆက်မူတည်ပြီး ပိသုဏဝါစာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပတို့ ဆင့်ပွား ဆက်ပေါက်လာရတာပါ။ သူ့စကားကို ကိုယ့်စကားလုပ် ပြောတာ၊ ထိုယုံစကားကို သူ့စကားလုပ်ပြောတာ၊ ဟိုစကား ဒီပို့တာ၊ ဒီစကား ထိုပို့တာ၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပလီစေ့ခြောက်ချက် ထပ်တာ၊ ဆရာကြီးလေးသံနဲ့ အာချောင်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့နိုင်း၊ ကိုယ်လို နေ ဆွဲတွေးပြီး တစ်ဖက်သားကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့တာ၊ အတင်းပြောတာ၊ အပုပ်ချတာ၊ နာမည်ဖျက်တာ၊ သိက္ခာချတာ၊ ငယ်ကျီးငယ်နာ ဖော်

ဖြူစင်ရင် အစကောင်းတဲ့အတွက် သမာဓိ၊ ပညာ ဆိုတဲ့ အနှောင်း
သေချာသွားပါပြီ။ ကိုယ်ကျင့်သီလ မည်းညစ်နေရင်တော့ အစ
မကောင်းတဲ့အတွက် သမာဓိ၊ ပညာ ဆိုတဲ့ အနှောင်းနဲ့ အဝေးကြီး
ဝေးသွားပါပြီ။ အနှောင်းနဲ့ နီးစပ်ချင်ရင် အစကောင်းဖို့ ကြိုးစားရပါ
မယ်။

သီဟိုဠ်ခေတ်တုန်းက အရှင်မဟာသီဝအမည်ရတဲ့ မထေရ်
ကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တောတောင်ထဲက လိုဏ်ဂူတစ်ခုမှာ
‘ဒီဝါတွင်းတော့ ရဟန္တာဖြစ်စေရမယ်ဟဲ့’ လို့ ကြုံးဝါးပြီး အပြင်းအထန်
တရားအားထုတ်ပေမယ့် ဝါသာကျွတ်သွားတယ်။ ရဟန္တာမဖြစ်တဲ့
အတွက် သီတင်းကျွတ်တိုင်း သီတင်းကျွတ်တိုင်း မျက်ရည်သွင်သွင်
စီးကျပြီး ငိုပွဲကြီး ဆင်လိုက်ရတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိုင်တိုင်ပါပဲ။

အကြိမ်သုံးဆယ်မြောက် အပြင်းထန်ဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေချိန်မှာ နတ်သမီးတစ်ယောက်ကလည်း
လိုဏ်ဂူအိန်ဘေး ဖြိုင်တူငိုကြွေးလို့ မျက်ရည်ဖော်ညှိလာပြန်ပါတယ်။

‘ဒီနားမှာ လာငိုနေတာ ဘယ်သူလဲ’
‘တပည့်တော်မ နတ်သမီးပါဘုရား’
‘ဘာလို့ ဒီနားလာငိုနေတာလဲ’

‘အရှင်ဘုရားငိုနေတာ မြင်လို့၊ ပြီးတော့ ငိုရင် မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်
မယ် ထင်လို့ နှစ်မဂ်သုံးမဂ်လောက်များ ရမလားဆိုပြီး လာငိုနေတာပါ
ဘုရား’

မထေရ်ကြီးလည်း နတ်သမီးရဲ့ ပြောင်လှောင်ပညာပေးခံရ
တာကို ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ကပျာကယာသုတ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ

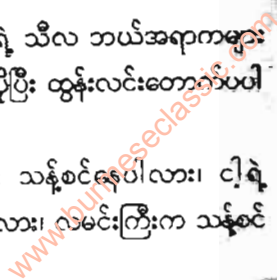

မှ၊ ဝမ်းနည်းမှုကို ‘စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်’၊ ‘ဝမ်းနည်း
တယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ်’ လို့ သတိပဋ္ဌာန်နည်းကျ စိတ္တနုပဿနာ
ဂ္ဂပွားပယ်ဖျောက်လိုက်ပါတယ်။

စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု ပြေပျောက်ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါး
သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းကင်ယံက လမင်းကြီးကို တစ်ဇွန်
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်
နေ့သဆိုတော့ လမင်းကြီးကလည်း ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်းနဲ့ အစွမ်းကုန်
ထွန်းလင်းတောက်ပနေတာပေါ့။

‘အင်း ... ဒီလမင်းကြီးနဲ့ ငါ့ရဲ့ သီလ ဘယ်အရာကများ
ငိုပြီး သန့်စင်ပါလိမ့်၊ ဘယ်အရာကများ ပိုပြီး ထွန်းလင်းတောက်ပပါ
သိမ့်’

‘အို ... ငါ့ရဲ့ သီလက ပိုပြီး သန့်စင်နေပါလား၊ ငါ့ရဲ့
သီလက ပိုပြီး ထွန်းလင်းတောက်ပနေပါလား၊ လမင်းကြီးက သန့်စင်

တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ ယုန်ရေးလက္ခဏာ မှိုင်းပြာပြာ အညစ်အကြေး
လေး ရှိနေသေးတယ်လေ၊ အညစ်အကြေး လုံးဝ မကင်းတော့ အ
ပြည့်အဝ ဘယ်ထွန်းလင်းတောက်ပပါ့မလဲ’

‘ငါ့ရဲ့သီလကတော့ ရဟန်းပြုတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေ့ ဒီအချိန်
အထိ အညစ်အကြေး လုံးဝမရှိ ပကတိ သန့်စင်နေတယ်၊ ညှိုးခြောက်
ပြောက်ကျားခြင်းမရှိ ပကတိ စင်းလုံးချော ဖြူစင်နေတယ်၊ အညစ်အ
ကြေး လုံးဝမကင်းတဲ့ လမင်းကြီးထက် အဆပေါင်းများစွာ မနှိုင်းယှဉ်
သာအောင် ထွန်းလင်းတောက်ပတာပေါ့’

မထေရ်ကြီးဟာ ကိုယ့်သီလကိုယ် ဆင်ခြင်ရင်း တဖွားဖွား
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပီတိသောမနဿတွေကို ရှုပွားပယ်ဖျောက်ပြီး မိမိ
ခန္ဓာရဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းကျ ဆက်ပြီး
ဝိပဿနာ ရှုပွားလိုက်တာ အဲဒီညမှာပဲ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် လေးပါးနဲ့
တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူသွားခဲ့ပါတယ်။

အရှင်မဟာသီဝမထေရ်ကြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတာဟာ သူ့ရဲ့
အကြွင်းမဲ့ဖြူစင်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အာရုံပြုဝမ်းမြောက်ပြီး ပီတိ
သောမနဿတွေ ဖြစ်ပွားသွားလို့ပါ။ ‘ငါတို့က ဝိပဿနာသမား’
ဆိုပြီး ကိုယ်ကျင့်သီလကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားသူတွေ
အလေးအနက် သတိပြုသင့်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလဆိုတာ မြေကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ ရှင်သန်ကြီး
ထွား ပြန်ပွားစည်ပင်နေတဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်မှန်သမျှ မြေကြီးကို တည်မှီ
ပြီးတော့ပဲ ရှင်သန်ကြီးထွား ပြန်ပွားစည်ပင်လာရပါတယ်။ အားအင်နဲ့
ပြုလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ မြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီးတော့ပဲ

ပြုလုပ်ရသလို သတိဦးဆောင်တဲ့ သူတော်ကောင်းအလုပ် မှန်သမျှကို
လည်း သီလပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီးတော့ပဲ ပြုလုပ်ရပါတယ်။

သီလတည်းဟူသော မြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး ပြုလုပ်
အားထုတ်တဲ့ သူတော်ကောင်းအလုပ်ကသာ မိမိရည်မှန်းရာ အောင်
မြင်မှု အသီးအပွင့်တွေကို ရည်မှန်းတဲ့အတိုင်း သီးပွင့်ဝေဆာစေနိုင်ပါ
တယ်။

သမထလုပ်ငန်း၊ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း ဆိုတာ အသာထား
လိုက်ပါဦး၊ အခြေခံအကျဆုံး ဒါနလုပ်ငန်းမှာတောင်မှ သီလမပါရင်
လိုရာအကျိုး မပြီးစီးစေနိုင်ပါဘူး။ ဒါနပြုပြီး လောကီ၊ လောကုတ္တရာ
လိုရာအကျိုးကို ဆုတောင်းရင် အဲဒီဒါနက မိမိဆုတောင်းကို ပြည့်ဝစေ
နိုင်ပါတယ် ... တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆုတောင်းသူ ဒါနရှင်ဟာ သီလရှိသူ
ဖြစ်ရပါမယ် ... တဲ့။ သီလမရှိရင်တော့ မိမိဆုတောင်းတာ မပြည့်ဝ
နိုင်ပါဘူး ... တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ရဲ့ မိန့်ကြားထား
ဆော်မှုချက် ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလဟာ ဒါနရဲ့ အကျိုးပေးကိုလည်း ခိုင်မြဲစေ
သလို သမာဓိ၊ ပညာရဲ့ စွမ်းရည်ကိုလည်း ထက်မြက်စေပါတယ်။
တို့ယ်ကျင့်သီလ မပါဘဲ အားထုတ်နေတဲ့ ဒါနလုပ်ငန်း၊ သမထ
ဝိပဿနာလုပ်ငန်းတွေဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးအနားကို အိပ်မက်ထဲ
မှာတောင်မှ မရစ်သိနိုင်ပါဘူး။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် အသာထား ကောင်းရာ
သူကတိနဲ့တောင် အဝေးကြီးဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

အရှင်မဟာသီဝမထေရ်ကြီးရဲ့ သီလဂုဏ်ရည်က ရဟန္တာ
ဖြစ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း အထူး

ပေါ်လွင် ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ဣရိယာ
ပုတ်သုံးမျိုးနဲ့ အပြင်းအထန် တရားအားထုတ်ရင်း နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်
လုံးလုံး ရေမဆေးခဲ့တဲ့ ခြေတော်တွေကို ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်
ရေဆေးလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ခြေဆေးအင်းပျဉ်ခုံပေါ်မှာ ရပ်နေတုန်း
နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းကြီး ရောက်လာပါတယ်။

‘ဒကာတော် သိကြားမင်း၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်’

‘အရှင်ဘုရားရဲ့ ခြေတော်တွေကို တပည့်တော်များ ဆေးပေး
ချင်လို့ပါဘုရား’

‘အို ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ဒကာတော်သိကြားမင်းရယ်။
တို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေက မဆေးမကြောဘဲထားတာ နှစ်ပေါင်း သုံး
ဆယ်တောင် ရှိနေပြီလေ။ ပြီးတော့ သင်တို့နတ်တွေဆိုတာက အလို
လိုကမု လှူနဲ့ကို ခံနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လှူနဲ့ ယူဇနာတစ်ရာ
လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေတာတောင် လည်ပင်းမှာ ရွေးသေ
ကောင်ပုပ် အဆွဲခံထားရသလို သင်တို့နတ်တွေ လှူနဲ့ကို နံ့စော်ကြတယ်။
ရွံရှာကြတယ် မဟုတ်လား၊ နေပါစေ၊ မဆေးပါနဲ့၊ တို့ဘာသာတို့ပဲ
ဆေးပါ့မယ်ကွယ်’

‘အရှင်ဘုရား ... လှူနဲ့ နံ့တယ်ဆိုတာ ဘာမှ မပြောပ
လောက်ပါဘူး၊ အခုအရှင်ဘုရားရဲ့ သီလရနံ့ဟာ တပည့်တော်တို့ရဲ့
နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကိုတောင် ကျော်တက်ပြီးတော့ အထက်ဘဝဂံ
ထိအောင် သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေပါတယ်ဘုရား၊ သီလရနံ့ထက် သာ
လွန်မွှေးပျံ့တဲ့ရနံ့ လောကမှာ မရှိပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ မွှေးပျံ့တဲ့
သီလရနံ့ကြောင့်ပဲ တပည့်တော် ခြေတော်ဆေးကုသိုလ်ယူဖို့ အရောက်

လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

သိကြားမင်းကြီးဟာ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့
မထေရ်ကြီးရဲ့ ခြေဖမိုးကို ကိုင်ပြီး ညာဘက်လက်နဲ့ ခြေဖဝါးတော်ကို
ဆောင်းငွဲပွတ်တိုက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်မဟာသီဝထေရ်ကြီးရဲ့
ခြေတော်တွေလည်း ကလေးငယ်လေးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေလို
နုညံ့ပျော့အံ့သွားပါတော့တယ်။

အင်မတန် ညစ်ပတ်နံ့စော်ပြီး ရွံစရာကောင်းလှတဲ့ လှူနံ့ကို
ဆောင် လှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ သီလရနံ့ကိုမှ အနှိုင်းမဲ့ရနံ့ လို့ မပြောရင်
ဘယ်ရနံ့ကိုများ အနှိုင်းမဲ့ရနံ့ လို့ ပြောဦးမှာလဲ။

သီလရနံ့ဟာ မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်တဲ့နေရာမှာ အနှိုင်းမဲ့ဖြစ်သလို
သီလပျက်အနံ့ဟာလည်း ညစ်ပတ်ပုပ်ဟောင်တဲ့နေရာမှာ အနှိုင်းမဲ့
ဖြစ်ပါတယ်။ သီလပျက်ယွင်းနေသူရဲ့ သတင်းပုပ်နံ့ဟာ အနှိုင်းမဲ့
အဝပ်နံ့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သီလပျက်သတင်းဟာ လူ့ပြည်၊
နတ်ပြည်သာမက မြဟွာပြည်တိုင်အောင် ပုပ်ဟောင်ပျံ့နှံ့သွားတတ်လို့
ပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက အရှင်သုဒိန္နု ဆိုတဲ့
ဇနနန်းတော်တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့သူ
ဟာ မိဘနှစ်ပါးကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြခွင့်တောင်း
ပြီးမှ သဒ္ဓါတရားအပြည့်အဝနဲ့ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ရသူ
ပါ။ သာသနာ့ဘောင်ရောက်တော့လည်း ဓုတင်အကျင့်တွေကို အ
ထက်နိုင်ဆုံး ဆောက်တည်ပြီး တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံအားထုတ်
နေခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ဖြား
ယောင်းပြီးတော့လည်း လူထွက်ခိုင်းလို့မရ၊ မယားဟောင်းနဲ့ ဖြား
ယောင်းပြီးတော့လည်း လူထွက်ခိုင်းလို့မရတဲ့ သားဖြစ်သူ သုဒိန္နဆီက
နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးအဖြစ် အမွေဆက်ခံမယ့် သားမျိုးစေ့ တောင်းကြ
ပါတော့တယ်။

အရှင်သုဒိန္နလည်း တရားဖြောင့်ဖြောင့် အားထုတ်ချင်တဲ့စိတ်
နဲ့ နားငြီးသက်သာ ပြီးရောဆိုပြီး ဥတုပန်းပွင့်နေတဲ့ မယားဟောင်းရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို မဟာဂုဏ်တောကြီးထဲမှာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သားမျိုးစေ့
ပေးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်သုဒိန္နရဲ့ အဲဒီသတင်းဟာ မဟာဂုဏ်တောကြီး
ထဲက ဘုမ္မရိုးနတ်တွေက စပြီး ... အဆင့်ဆင့် ပျံ့နှံ့သွားလိုက်တာ
နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်အနှံ့ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားပါ
တယ်။ နတ်ဗြဟ္မာအားလုံးက အကြီးအကျယ် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်
ပြောကြပါတယ်။

တကယ်တော့ အရှင်သုဒိန္နဟာ သဒ္ဓါတရား ကြီးမားစွာနဲ့
ရဟန်းပြုလာသူ၊ စုတင်တွေဆောင်ပြီး တရားအားထုတ်နေသူ၊
တကယ် သူတော်ကောင်းကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်
ခေါင်းပါးတဲ့ မိမိကို ဘမိက် (ပါပမိတ္တ) ရဲ့စကား နားထောင်မိလိုက်
တဲ့အတွက် ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်ပြီး သတင်းအပုပ်နဲ့ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။
ဒီဘဝမှာ မဂ်ဖိုလ်ရထိုက်သူဖြစ်ပါလျက် သီလပျက်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ရတဲ့ နောင်တတရားတွေနဲ့ စိတ်နှလုံးပူပန်ပြီး အဖိုးတန်ရဟန်းဘဝ
ကို အချည်းနှီး အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ

ပါပမိတ္တနဲ့ ပေါင်းဖော်ခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားလည်း တစ်ခုအပါ
အဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ပါပမိတ္တ ဆိုတာ မိတ်ဆွေဆိုး၊ မိတ်ဆွေညံ့၊
မိတ်ဆွေယုတ်၊ မိတ်ဆွေမိုက်ကို ပြောတာပါ။ သက်သက်ညာညာ
ပြောရရင်တော့ မကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေပေါ့။ မိတ်ဆွေတု၊ မိတ်ဆွေမှား
ပေါ့။ မလုပ်သင့်တာ လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့သူ၊ နည်းမှားလမ်းမှား
ညွှန်ပြတဲ့သူ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားတွေ ချပေးတဲ့သူဟာ ပါပမိတ္တပါပဲ။
ပါပမိတ္တနဲ့ ပေါင်းရင် သီလပျက်တတ်ပါတယ်။

စာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခုက စာသင်သားရဟန်းပျိုတစ်ပါးကို
သူ့ရဟန်းဒကာမကြီးတစ်ယောက်က ‘စာချည်းပဲ ဖိလုပ်မနေနဲ့၊ အဂ္ဂ
ဟောပဏ္ဍိတစတိုင် ဖမ်းမနေနဲ့၊ လူငယ်ဆိုတာ စိတ်ကို ချုပ်တည်း
ထားရဘူး၊ စိတ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတယ်၊ လာ ... ဗီဒီယို
ကြည့်ရအောင်’ ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အိမ်ပင့်လို့ ဗီဒီယိုအခွေ
အတင်းကြည့်ခိုင်းပါသတဲ့။

ကွယ်ရာကျတော့ အဲဒီရဟန်းပျိုလေးကို ‘ဗီဒီယို ကြည့်ပါ
ဘယ်၊ ဝိနည်းလည်း မလေးစားဘူး’ ဆိုပြီး အတင်းပြော အပုပ်ချပါ
သတဲ့။ စာသင်သားဘဝက လွန်မြောက်ပြီး ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်
သွားတဲ့အခါမှာတောင် အဲဒီကိစ္စကို ငယ်ကျိုးငယ်နာတစ်ခုအနေနဲ့
အဲဒီအရာသာခံ အပုပ်ချနေတုန်းဆိုပဲ။ ဪ ... ပါပမိတ္တများ
တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား ...။

တချို့ ကိုယ့်ကို ချစ်သလိုလို၊ ကိုယ့်အကျိုးကို လိုလားသလို
နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့သီလကို ဖျက်ဆီးတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတော့
မိမိပြုပြီး ပျော်ရွှင်ရယ်မောလို့၊ အလိုတူကျေနပ်လို့၊ ကွယ်ရာကျ

တော့မှ ‘ပေါင်းကြည့်မှ အကြောင်းသိတယ်’ ဆိုပြီး အတင်းပြော၊ အပုပ်ချတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်သတင်းလည်း ပုပ်၊ သူ့ပါးစပ်လည်း ပုပ်၊ ကိုယ်ပုပ်သူပုပ် နှစ်ယောက်လုံး ပုပ်တော့ ဘယ်မှာလာ ကောင်း ပါတော့မလဲ။

သီလပျက်အပုပ်နဲ့ဟာ ‘တစ်ခါတစ်ရံ’ ဆိုပြီးတော့လည်း ချမ်းသာမပေးပါဘူး။ ‘စ၊တာ၊ နောက်တာပါ’ ဆိုပြီးတော့လည်း ညာတာခြင်း မရှိပါဘူး။ ‘အချင်းချင်းမို့’ ဆိုပြီးတော့လည်း နားလည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း မရှိပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူမှ မယုံကြည် တာ၊ ဘယ်သူမှ အားမနာတာ၊ ဘယ်သူမှ မလိုက်လျောတာ၊ ဘယ် သူမှ မစ မနောက်တာ၊ ဘယ်သူမှ မချစ်ခင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ပါပမိတ္တနဲ့ တွေ့သွားရင် လိုတာထက်ပိုပြီး အပုပ်နဲ့ထွက်သွားပါလိမ့် မယ်။

သီလရနဲ့ဟာ အမွှေးပျံ့ဆုံးရနဲ့လို့ သီလကို ခေါင်းတပ်ပြီး ဆိုထားပေမယ့် သီလတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ စတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေအားလုံး ပါဝင်ပါ တယ်။ သီလ ဆိုတာ ကိုယ်ပေါ်၊ နှုတ်ပေါ်မှာ ထင်ရှားလို့ ထင်ထင် ရှားရှားတစ်ခုကို ပမာနပြု ခေါင်းတပ်ပြီး သီလရနဲ့လို့ ဆိုထားတာပါ။

တကယ်တော့ သီလမရှိဘဲနဲ့ သမာဓိ၊ ပညာ မပြည့်စုံနိုင် သလို သမာဓိ၊ ပညာ မရှိဘဲနဲ့လည်း သီလမပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ သီ လ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလှန် ဆက်စပ်နေပါတယ်။ အဆင့်အမြင့်ဆုံး သီလဟာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့

သီလပါ။ သမာဓိ၊ ပညာ မကျင့်ဘဲနဲ့ ရဟန္တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဆို သီလ အကြွင်းမဲ့ ဖြူစင်ချင်ရင် သမာဓိ၊ ပညာအကျင့်တွေကို မဖြစ်မနေ ကျင့်ကိုကျင့်ရမယ်ဆိုတာ သေချာသွားပါတယ်။

‘ကိုယ်ကျင့်သီလ အကြွင်းမဲ့ ပြည့်စုံချင်ရင် သတိပဋ္ဌာန် တရား ပွားများရမယ်’ လို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြား တော်မူထားပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလရဲ့ သဘောတရား၊ အကျိုးအပြစ် ကိုလည်း ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းမယ်၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ ချိုးဖောက်လိုတဲ့ စိတ်ကိုလည်း သတိပဋ္ဌာန်နည်းကျ ရှုပွားသွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျင့် သီလ ဖြူစင်သူ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

သီလဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ နှုတ်ကို စောင့်ထိန်းတာလို့ ဆိုပေမယ့် စိတ်မနိုင်လို့သာ ကိုယ်နှုတ်လွန်ကျူးနေကြတာမို့ စိတ်ကို နိုင်နင်းစေနိုင် ရမှာ အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို သီလ ဖြူစင်လိုသူတိုင်း ကြိုးကြိုးစားစား ပွားများအားထုတ်ကြဖို့ အထူး အရေးကြီးလှပါတယ်။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က ကိုယ်ကျင့်သီလရနဲ့ဟာ အနှိုင်းမဲ့ရနံ့ဖြစ်ပါတယ်လို့ ‘သီလဂန္ဓေ အနတ္တရော’ ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဟောကြားညွှန်ပြထားတာမို့ လူ သားတိုင်း လူသားတိုင်း ကိုယ်ကျင့်သီလရနံ့ ဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ရနံ့နဲ့ အကြွင်းမဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန် ထောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ် ...။

■ အပ္ပမာဒဒေန အပ္ပမာဒေထေ
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂစင်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၈]

လောကမှာ ရှိရှိသမျှ အဖော်အားလုံးထဲမှာ သဒ္ဓါအဖော်ဟာ အနှိုင်းမဲ့အဖော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သဒ္ဓါအဖော်ထက် ပိုပြီး ပေါင်းသင်းထိုက်ပါတယ်။ အားကိုးထိုက်ပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ် စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားအဖော် မရှိတော့လို့ပါပဲ။

သဒ္ဓါအဖော်နဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြားအဖော် လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် သဒ္ဓါအဖော်ဟာ အနှိုင်းမဲ့အဖော်

အနှိုင်းမဲ့

2005

ဖြစ်ရပါတယ်။

‘အဖော်’ ဆိုတာ ကိုယ့်နဲ့ မခွဲမခွာ အမြဲပါနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုကို ခေါ်တာပါ။ ကိုယ်ကလွဲရင် နှစ်ယောက် မြောက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ခုမြောက်ပေါ့။ သက်ရှိအဖော်နဲ့ သက်မဲ့အဖော် လို့ အဖော်နှစ်မျိုးရှိတဲ့အတွက် သက်ရှိဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ နှစ်ယောက် မြောက်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သက်မဲ့ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ နှစ်ခုမြောက်အရာဝတ္ထုဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အဖော်ပါပဲ။

သက်ရှိအဖော်ဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်း ကောင်း၊ ကိုယ့်အနားမှာ တစ်ဖဝါးမခွာ အမြဲမနေနိုင်ပါဘူး။ သူ့အလုပ် နဲ့သူ၊ သူ့ဘဝနဲ့သူမို့ တစ်ခါတစ်ရံ တကယ်လိုအပ်တဲ့အခါမျိုးမှသာ ကိုယ့်အနား လာနေနိုင်တာပါ။

သက်ရှိဆိုတာ စိတ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ သူစိတ်ပါတဲ့အခါ ကိုယ့်အနားနေမယ်၊ သူစိတ်မပါတဲ့အခါ ကိုယ့်အနား မနေဘူး။ သူ စိတ်ကြည်တဲ့အခါ ကိုယ့်အပါး ကပ်မယ်၊ သူစိတ်မကြည်တဲ့အခါ ကိုယ့်အပါး မကပ်ဘူး ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ သူစိတ်နဲ့သူ အဆင်ပြေသလို နေထိုင်သွားမှာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အနားမှာ အချိန်တိုင်း ရှိနေဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရတဲ့အတွက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်အပေါ် မုန်းတီးသွားပြီဆိုရင်လည်း သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ နှစ်ယောက် မြောက်အဖော် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သက်ရှိအဖော် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖော်ဟာ အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းထိုက်တဲ့၊ ထာဝရ အားကိုးထိုက်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဒုတိယမြောက် အဖော်ကောင်း အဖော်စစ်

မဟုတ်သေးပါဘူး။

သက်မဲ့အဖော်ကတော့ စိတ်မရှိတဲ့အတွက် သူစိတ်လိုရင် ကိုယ့်နားနေ၊ သူစိတ်မလိုရင် ကိုယ့်နားမနေ ဆိုတာမျိုး လုံးဝ မရှိနိုင် ပါဘူး။ ကိုယ်ကသာ သူ့ကို အမြဲစိတ်လိုတယ်၊ ကိုယ်ကသာ သူ့ကို အမြဲခေါ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အနားမှာ သူအမြဲနေနေမှာ သေချာပါ တယ်။ ထာဝရနေခွင့်ပေးထားရင် ထာဝရနေသွားမယ့် အဖော်ဟာ သက်မဲ့အဖော်ပါ။ ဒါကြောင့် သက်မဲ့အဖော်သာလျှင် အစဉ်အမြဲ ဆင်းသင်းထိုက်တဲ့၊ ထာဝရ အားကိုးထိုက်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဒုတိယမြောက် အဖော်ကောင်းအဖော်စစ် ဖြစ်ပါတယ်။

သက်မဲ့အဖော်ကလည်း အရာဝတ္ထုအဖော်နဲ့ ဓမ္မသဘာဝ အဖော်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိပြန်ပါသေးတယ်။ အရာဝတ္ထုအဖော်ဟာ ကိုယ် သုံးစွဲလိုက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ပါးဖျက်ဆီးလိုက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချိန် တာလကြာညောင်းပြီး သက်တမ်းစေ့သွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျက်စီးပျောက် ခဲ့သွားနိုင်တဲ့အတွက် အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းလို့၊ ထာဝရ အားကိုးလို့ ဖြစ်နိုင်ပြန်ပါဘူး။

ဓမ္မသဘာဝအဖော်ကတော့ သုံးစွဲလေ တိုးပွားလေ ဖြစ်နေ တာတစ်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါး ဖျက်ဆီးလို့ မရနိုင်တာကတစ် ကြောင်း၊ သံသရာ မဆုံးမချင်း သက်တမ်းမစေ့တာက တစ်ကြောင်း ကြောင့် အစဉ်အမြဲ ပေါင်းသင်းနိုင်၊ ထာဝရ အားကိုးနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မသဘာဝတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာလည်း ‘သဒ္ဓါ’ ဆိုတဲ့ ဓမ္မသဘာဝဟာ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာအရှိဆုံး၊ ကိုယ့်အပေါ် အထင်ကိုးအပြုဆုံးဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်းဆုံးအဖော်

အနိုင်မဲ့အဖော် ဖြစ်ပါတယ်။

သဒ္ဒါဆိုတာ ယုံကြည်မှုပါ။ လောကရေးရာအလုပ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ဓမ္မရေးရာအလုပ်ပုံဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်မှုရှိမှ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ယုံကြည်မှု မရှိရင် မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ယုံကြည်မှုရှိမှ ဦးတည်ချက်ရှိတယ်။ ဦးတည်ချက်ရှိမှ လုပ်ငန်းအထမြောက်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်လုံးပေါ်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်တဲ့အလုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။

‘ယုံကြည်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ‘ယုံ’ တစ်လုံး၊ ‘ကြည်’ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးခွဲလိုက်ရင် ‘ယုံသဒ္ဒါ’ နဲ့ ‘ကြည်သဒ္ဒါ’ လို့ သဒ္ဒါနှစ်မျိုး ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ သဒ္ဒါက နှစ်မျိုးကွဲသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဒ္ဒါရဲ့ သဘောသဘာဝ၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာ၊ အစွမ်းသတ္တိက နှစ်မျိုးကွဲသွားတာပါ။

‘ယုံသဒ္ဒါ’ ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ကံ-ကံရဲ့ အကျိုးနဲ့ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝ၊ တမလွန်လောကတွေကို ယုံပါတယ်။ ‘ကြည်သဒ္ဒါ’ ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိက စိတ်ကို ကိလေသာအနောက်အကျွတ်တွေ ကင်းပြီး သန့်ရှင်းကြည်လင်စေပါတယ်။

ယုံသဒ္ဒါက ကြည်သဒ္ဒါကို အထောက်အကူပြုသလို ကြည်သဒ္ဒါကလည်း ယုံသဒ္ဒါကို အကူအညီပေးပါတယ်။ ယုံမှ ကြည်သလို ကြည်မှလည်း ပိုယုံတာပါ။

‘ယုံသဒ္ဒါ’ ဟာ သူတစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာဆိုတဲ့ အဖော်နဲ့ တွဲပြီး ရပ်တည်နေတာပါ။ ပညာအဖော်

က ...

‘ယုံလေးရေ ...’ ဘုရားဆိုတာ သိစရာအားလုံး အကုန်သိတဲ့ လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်ကွဲ့၊ တရားဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လမ်းညွှန်၊ ကိုယ်လျှောက်လှမ်းရမယ့် လမ်းကြောင်းအမှန်ပေါ့။ သံဃာ ဆိုတာကတော့ အဲဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း လျှောက်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဘုရားကိုယ်စား လက်တွဲခေါ်တဲ့သူတွေလေ။ ရတနာကြောင့် ရတနာပိုင်ရှင်မှာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရသလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကြောင့်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံတဲ့သူတွေမှာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရနိုင်လို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရတနာသုံးပါးလို့ ခေါ်တာပေါ့။ ရတနာသုံးပါးကို ပူဇော်ရင်လည်း ရတနာပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ရသလို အကျိုးများတာပါပဲ’

‘ယုံလေးရေ ...’ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပုံ လုပ်လုပ်၊ ဆိုးတဲ့အလုပ်ပုံ လုပ်လုပ်၊ အဲဒီအလုပ်နဲ့အတူ ဧည့်ဆော်တိုက်တွန်းမှု၊ ကြောင့်ကြံ ခိုက်မှု ဆိုတဲ့ စေတနာဓာတ်လေး ပါနေတယ်ကွဲ့။ အဲဒီ စေတနာဓာတ်လေးက အလုပ်လုပ်သူရဲ့ အတွင်းသန္တာန်မှာ အကျိုးပေးစေနိုင်တဲ့ သတ္တိတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ကိန်းဝပ်ကပ်ပါသွားတာပေါ့။ အဲဒီသတ္တိကို ကံလို့ ခေါ်တယ်လေ။ ကောင်းကံက ကောင်းကျိုးပေးပြီး ဆိုးကံက ဆိုးကျိုးပေးတယ် ဆိုတာကို ယုံလေး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့’

‘ယုံလေးရေ ...’ လူသားတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကျိုးပေးစေတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းကံ မတူကြားဘူးဆိုတာ အလွယ်တကူ သိနိုင်တယ်နော်။ အဲဒီအကြောင်းကံကလည်း ဒီဘဝ

မွေးဖွားလာပြီးမှ ထလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါဆို အဲဒီ အကြောင်းကံတွေရဲ့ ဖြစ်တည်ရာ အတိတ်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာ သေချာ သွားပြီပေါ့။ မနေ့ကဆိုတာ ရှိရင် မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိသလို အတိတ် ဘဝဆိုတာ ရှိရင် အနာဂတ်ဘဝ၊ တမလွန်ဘဝ ဆိုတာလည်း သေချာ ပေါက်ရှိမှန်း ယုံလေး သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်ကွယ်'

ပညာအဖော်က အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေ အနားက တဖွဖွ ပြောနေတော့ ယုံသဒ္ဓါကလည်း ယုံသင့်တာမှန်သမျှကို သံသယ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ယုံတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ယုံသဒ္ဓါကို ပေါင်းရင် ပညာကိုလည်း ပေါင်းပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

ယုံသင့်တာမှန်သမျှကို စိတ်ချလက်ချ ယုံသွားပြီဆိုရင် စိတ် အစဉ်မှာ 'ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေသလား' ဆိုတဲ့ သံသယ အနောက်အကျွဲတွေ ကင်းစင်ပြီး သန့်ရှင်းကြည်လင်သွားပါတယ်။ သံသယကင်းရင် လောဘလည်း ကင်း၊ ဒေါသလည်း ကင်းတဲ့ အတွက် ယုံသဒ္ဓါ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ဟာ ကိလေသာ အနောက်အကျွဲတွေ ကင်းစင်ပြီး ကြည်လင်ချင်တိုင်း ကြည်လင်နေပါတော့တယ်။ ယုံသဒ္ဓါ ကြောင့် ကြည်သဒ္ဓါဖြစ်သွားတာပေါ့။

ယုံလို့ ကြည်သွားတဲ့ ကြည်သဒ္ဓါကို စကြာမင်းရဲ့ ပတ္တမြား ရတနာနဲ့ တူတယ်လို့ ကျမ်းဂန်များမှာ ဥပမာပေးကြပါတယ်။

ရွံ့နွံအနယ်အနှစ်တွေ၊ ရေမှော်ရေညှိတွေနဲ့ မည်းညစ်နောက် ကျနေတဲ့ ရေထဲကို စကြာမင်းရဲ့ ပတ္တမြားရတနာ ထည့်လိုက်ရင် ရွံ့နွံအနယ်အနှစ်တွေ အောက်ကို ထိုင်ကျသွားပါတယ်။ ရေမှော်ရေညှိ တွေ ကင်းပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ကျနေတဲ့ရေဟာ ကြည်လင်

ချင်တိုင်း ကြည်လင်သွားပါတယ်။

ဘယ်လောက်နောက်ကျနေတဲ့ ရေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စကြာမင်းရဲ့ ပတ္တမြားရတနာက တစ်ခဏချင်း ကြည်လင်စေနိုင်သလို ဘယ် လောက် နောက်ကျနေတဲ့ စိတ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဒ္ဓါတရားက တစ်ခဏ ချင်း ကြည်လင်စေနိုင်ပါတယ်။ စိတ်အစဉ်မှာ သဒ္ဓါတရား ကိန်းဝပ် သွားပြီဆိုရင် စိတ်မည်းစိတ်ရိုင်းဆိုတဲ့ ကိလေသာ ရွံ့နွံအနယ်အနှစ် တွေ အောက်ကို ထိုင်ကျသွားပါတယ်။ ကုသိုလ်စိတ်ရဲ့ အပိတ်အဆို့ စိတ်ပူစိတ်ညစ် ဆိုတဲ့ နီဝရဏရေမှော်ရေညှိတွေ ကင်းပျောက်သွားပါ တယ်။ နောက်ကျနေတဲ့စိတ်ဟာ ကြည်လင်ချင်တိုင်း ကြည်လင်သွား ဝါတယ်။

ကြည်သဒ္ဓါကလည်း သူ့ချည်းသက်သက် ရှင်သန်နေတာ တောတ်ဘဲ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ အဖော်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းရှင်သန်နေ ဘာမို့ မိမိကြောင့် ကြည်သွားတဲ့စိတ်ကို မိမိရဲ့ အဖော်တွေနဲ့ တရင်း ထနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ သဒ္ဓါကြောင့် စိတ်ကြည်သွား ပြီဆိုရင် သတိက လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေကို အမှတ်ရ၊ သမာဓိက အလုပ်တွေကို အရည်အသွေးကောင်းအောင် ဂရုစိုက်၊ ဝီရိယက အလုပ်ပြီးဆုံးအောင် ကြိုးစားလိုက်တဲ့အတွက် စိတ်ဟာ အလုပ်ကောင်း အလုပ်မြတ် တော်တော်များများကို လုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

သဒ္ဓါဟာ မိတ်ဆွေကောင်း ပေါများတဲ့ မျက်နှာကြီးမျိုးဖြစ် ထဲ့အတွက် ယုံသဒ္ဓါကို ပေါင်းရင် ပညာနဲ့လည်း ပေါင်းပြီးသားဖြစ်၊ ကြည်သဒ္ဓါကို ပေါင်းရင် သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယနဲ့လည်း ပေါင်းပြီး သား ဖြစ်သွားတာမို့ သဒ္ဓါကို အဖော်ပြုနေတဲ့စိတ်မှာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊

သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဆိုတဲ့ 'ခေါင်းဆောင်သူတော်ကောင်းဓာတ်' တွေ အားလုံး စုံညီသွားပါတယ်။

ခေါင်းဆောင်သူတော်ကောင်းဓာတ်တွေ စုံစုံညီညီ သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေမှတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ စတဲ့ နောက် လိုက်သူတော်ကောင်းဓာတ်တွေလည်း တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ပြည့်စုံ ယှဉ်တွဲလာတော့တာပါပဲ။ သူတော်ကောင်းဓာတ်အားလုံးနဲ့ တရင်း တနှီးဖြစ်အောင် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့အတွက် သဒ္ဓါတရားဟာ လူသားအားလုံး၊ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အကောင်းဆုံးအဖော်၊ အနှိုင်းမဲ့ အဖော် ဖြစ်ရပါတယ်။

သဒ္ဓါနဲ့သာ ဘော်ဒါဖြစ်ရင် ကျွန်တို့ သူတော်ကောင်းတရား အားလုံး၊ ကုသိုလ်တရားအားလုံးနဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သဒ္ဓါရှိမှ ဒါနလည်း ပြုဖြစ်၊ သီလလည်း စောင့်ဖြစ်၊ ဘာဝနာလည်း ပွားဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ ကုသိုလ်တရားအားလုံးဟာ သဒ္ဓါတရားကြောင့်သာ ဖြစ်ပွားခွင့်ရတဲ့အတွက် သဒ္ဓါတရားဟာ သူတော်ကောင်းတိုင်းရဲ့ အဖော်ချုပ်မှူးကြီးပါပဲ။

စကြာမင်းရဲ့ ပတ္တမြားရတနာက ရေကိုသာ ကြည်လင်စေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း တောက်ပစေပါတယ်။ ည မှောင်မှောင်မည်းမည်းအချိန် တိုင်မြင့်မြင့်တစ်ခုပေါ် အဲဒီပတ္တမြား တင်ထားလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင် ဆယ်မိုင်ပတ်လည်လောက် နေထွက် နေသလို လင်းချင်းတောက်ပသွားပါတယ်။

သဒ္ဓါတရားဟာလည်း စိတ်ကို ကြည်လင်စေရုံသာမက နှလုံးသားကိုလည်း တောက်ပစေပါတယ်။ သဒ္ဓါတရားပိုင်ရှင်ရဲ့

လုံးသွေးတွေဟာ ရွှေဝါရောင်တောက်ပနေတာမို့ သဒ္ဓါတရား ထင် နားနေတဲ့အခိုက် အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာ၊ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်နေပါ တယ်။

စာရေးသူရဲ့ သွေးပေါင်ချိန်ဟာ အမြဲတမ်း အကျဘက်မှာ နှိပ်တယ်။ အများအားဖြင့် အပေါ်သွေး ၁၀၀၊ အောက်သွေး ၇၀ ဟာ ပုံမှန်ပါ။ ဝါတွင်းသုံးလတိုင်း သက်သတ်လွတ်စားတုန်းကဆို အပေါ်သွေး ၉၀၊ အောက်သွေး ၆၀ ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးလ ထပ်ပြီး သွေးလျှူတိုင်း သွေးလျှူတဲ့နေ့မှာ သွေးပေါင်ချိန်လိုက်ရင် အပေါ်သွေး အမြဲတမ်း အပေါ်သွေး ၁၂၀၊ အောက်သွေး ၈၀ ပြည့်နေတာကို တွေ့ရတာမို့ ဒါဟာ သဒ္ဓါတရားရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိပဲလို့ ခြံကြည်မိပါတယ်။

သွေးအလျှစ်မယ့် လူနာတွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာ

တရားနဲ့ သွေးအလှူကြောင့် ဒါနဥပပါရမီဖြစ်ပြီး မိမိအလိုရှိရာ ဗောဓိဉာဏ်ကို စကန်မှချ ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားကြောင့် နှလုံးသွေးတွေ တောက်ပပြီး ပုံမှန်နေတွေမှာ မပြည့်တဲ့ သွေးပေါင်ချိန်ဟာ သွေးလျှာတဲ့နေ့တွေမှာ စံချိန်မီပြည့်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နှလုံးသွေးတောက်ပတဲ့အတွက် ရုပ်ဆင်းဥပမိဟာလည်း ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုပြီး အထူးဝင်းလက်တောက်ပနေသလိုပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက စိတ္တသူကြွယ်ဆိုတဲ့ အနာဂါမ် ဒကာကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တရားဟောကောင်းလွန်းလို့ လူဝတ်ကြောင့် ဓမ္မကထိကထဲမှာတော့ အထူးချွန်ဆုံး ဧတဒဂ်ဆုရှင်ပါပဲ။

တစ်နေ့ သူ့နေထိုင်ရာ မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့ကနေ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးရာ သာဝတ္ထိမြို့ကို ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ် သုံးထောင်နဲ့အတူ ဘုရားဖူးခရီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ယူဇနာသုံးဆယ်ခရီးကို တစ်နေ့ တစ်ယူဇနာနှုန်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ထွက်လာလိုက်တာ တစ်လပြည့်မှ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် ရောက်ပါတော့တယ်။

တစ်ယူဇနာအရောက် ခရီးတစ်ထောက်နားတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ နတ်တွေက ယာယီတံနန်းတွေ ဖန်ဆင်းပေးပြီး ပရိသတ်သုံးထောင်လုံးကို နတ်စားဖွယ်၊ နတ်သောက်ဖွယ်တွေနဲ့ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစည့်ခံကြပါတယ်။ လှည်းအစီးငါးရာနဲ့ စားရေရိက္ခာ အပြည့်အစုံ တင်လာပေမယ့် လုံးဝ အသုံးမပြုလိုက်ရဘဲ ဧတဝန်ကျောင်းတော်ကို စထွက်ခါစက ပစ္စည်းတွေအတိုင်း ဆိုက်ရောက်သွားပါတယ်။

ဧတဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ တစ်လလုံးလုံး နေထိုင်ပြီး

ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို နေ့စဉ် အလှူကြီးပေးပြန်တော့လည်း နတ်တွေ၊ လူတွေ ပေးပို့တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ လှူနေရတဲ့အတွက် ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမှ အသုံးမပြုလိုက်ရပြန်ပါဘူး။

တစ်နှစ်လုံး ဆက်နေလည်း မူလပစ္စည်းတွေနဲ့ လှူခြင်ရမှာ ခဟုတ်တဲ့အတွက် လှည်းပေါ်ပါလာသမျှ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို ဧတဝန်ကျောင်းမှာ ဒီအတိုင်းပဲ အကုန်လုံး လှူဒါန်းထားခဲ့ပြီး ခရီးပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ‘သင့်ကံဟာ လှည်းအခွံချည်း ခရီးသွားရမယ့်ကံ ခဟုတ်ဘူး’ ဆိုပြီး နတ်တွေ၊ လူတွေက လှည်းအလွတ်ငါးရာပေါ် ရတနာခုနစ်ပါး အပြည့်တင်ပေးလိုက်လို့ သယ်ခဲ့ရပြန်ပါရော။

အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံးလည်း အသွားတုန်းကလို နတ်တွေ၊ လူတွေက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးကြ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစည့်ခံကြနဲ့ မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

စိတ္တသူကြွယ်ရဲ့ ဘုရားဖူးခရီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရှင်အာနန္ဒာ သ ...

‘မြတ်စွာဘုရား ...၊ စိတ္တသူကြွယ်ဟာ အရှင်ဘုရားဆီ ဇာဏှောက်လို့ အခုလို အပူဇော်ခံရတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား အပူဇော်ခံရတာလား ဘုရား’

လို့ မေးလျှောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ချစ်သား အာနန္ဒာ ...၊ စိတ္တသူကြွယ်ဟာ ငါ့ဘုရားဆီဝံ့အလား၊ တခြား ဘယ်ဆီပဲ သွားသွား၊ အခုလို အပူဇော်ခံရတာပါပဲ။’

ဘာအသီးအပွင့်
လိုချင်လိုချင်
မျိုးစေ့ရှိမှ
သစ်ပင်ကတစ်ဆင့်
ရရှိနိုင်သလို
ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
လိုချင်လိုချင်
သဒ္ဓါရှိမှ
ကုသိုလ်ကတစ်ဆင့်
ရရှိနိုင်တကမ္ဘာ
သဒ္ဓါဟာ
မျိုးစေ့နဲ့လည်း
တူပါတယ်။

ဘာလိုလဲဆိုတော့ သူက သဒ္ဓါတရား
သိပ်ကောင်းတယ်လေ၊ ကံ နဲ့ ကံရဲ့
အကျိုးကို လောကီသဒ္ဓါ၊ လောကုတ္တရာ
သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါနှစ်မျိုးလုံးနဲ့ မတုန်မလှုပ်
ယုံကြည်သလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊
ရတနာသုံးပါးကိုလည်း လောကုတ္တရာ
သဒ္ဓါနဲ့ အလွန်အကဲ ကြည်ညိုတဲ့သူပါ။
သူ့လို သဒ္ဓါတရား အားကောင်းတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသကိုပဲ
သွားသွား၊ ရောက်လေရာ နေရာဒေသ
တိုင်း မှာ လက်ဆောင် ပဏ္ဍာတွေ၊
လာဘ်သပ်ပကာတွေနဲ့ အမြဲတမ်း
အပူဇော်ခံရမှာ ဓမ္မတာပါပဲ။

လို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး
တရားနာပရိသတ်ကို ဂါထာတစ်ပုဒ်နဲ့

‘သဒ္ဓါတရားရှိသူ၊ ကိုယ်ကျင့်
သီလရှိသူ၊ အခြံအရံ ပရိသတ် ရှိသူ၊
စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူဟာ ဘယ် နေရာ
ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား၊ ရောက်လေ
ရာ နေရာ ဒေသတိုင်းမှာ ကောင်းစွာ
အပူဇော်ခံရပါတယ်၊ ကောင်းစွာ အ
ချီးမြှောက်ခံရပါတယ်’

လို့ ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

‘သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ယဿ၊ ဘောဂ ရှိရင် ရောက်လေရာမှာ
အပူဇော်ခံရတယ်’ လို့ အပူဇော်ခံ အရှိတရားကို လေးပါး ဟောထား
ပေမယ့် အဓိကရှိရမယ့် အရှိတရားကတော့ သဒ္ဓါပါပဲ။ သဒ္ဓါရှိရင်
သီလလည်း ရှိ၊ ယဿလည်းရှိ၊ ဘောဂလည်းရှိပါတယ်။ သဒ္ဓါရှိလို့
တိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းလို့ သီလရှိ၊
သဒ္ဓါရှိလို့ မေတ္တာတရား အားကောင်း၊ မေတ္တာတရား အားကောင်းလို့
ထာသရှိ၊ သဒ္ဓါရှိလို့ အလှူဒါန ရက်ရော၊ အလှူဒါန ရက်ရောလို့
ဘောဂရှိ၊ ... အဲဒီလိုအားဖြင့် ... သဒ္ဓါရှိရင် သီလ၊ ယဿ၊
ဘောဂလည်း ရှိတော့တာပါပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ‘သဒ္ဓါတရားသာရှိရင် ဘယ်နေရာသွားသွား၊
အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်’ လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို
ထိုရင်း မှတ်သားနိုင်ပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အဆင်မပြေမှု တစ်ခုခုတော့ အနည်းဆုံး
နို့တတ်ကြပါတယ်။ တချို့က စားဝတ်နေရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်
မပြေသလို တချို့က ကုန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေပါဘူး။
တချို့က စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေသလို တချို့က
အထိဉာဏ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင်မပြေပါဘူး။

စားဝတ်နေရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချင်
ရင် ဒါနကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းရပါမယ်။ ကုန်းမာရေး
နဲ့ ပတ်သက်လို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချင်ရင် သီလကောင်းမှုမှာ
သဒ္ဓါတရား အားကောင်းရပါမယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ အစစအရာ

ရာ အဆင်ပြေချင်ရင် သမထကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်း ရပါမယ်။ အသိဉာဏ်ပညာမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချင်ရင် ဝိပဿနာကောင်းမှုမှာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းရပါမယ်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လေးမျိုးလုံးမှာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းရင် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ဘက်ကမှ လိုလေသေးမရှိ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။

လောကီကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ယှဉ်တွဲတဲ့ လောကီသဒ္ဓါ၊ လောကုတ္တရာမဂ်ဖိုလ်စိတ်နဲ့ ယှဉ်တွဲတဲ့ လောကုတ္တရာသဒ္ဓါလို့ သဒ္ဓါနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ လောကီသဒ္ဓါက လောကီချမ်းသာမှန်သမျှကို အပြည့်အစုံ အကုန် ရစေနိုင်သလို လောကုတ္တရာသဒ္ဓါက နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အပြည့်အဝ အပြီးရစေနိုင်ပါတယ်။

လောကီရေးရာမှာပေး၊ လောကုတ္တရာရေးရာမှာပါ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချင်ရင် သဒ္ဓါတရားကိုပဲ အဖော်ပြု ပေါင်းသင်းကြရမှာပါ။ အပေါင်းအသင်း အုပ်စုတောင့်တဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ပေါင်းလိုက်ရင် အဖော်ကောင်းအားလုံးကို ပေါင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။

တိဋ္ဌာနသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ...

‘သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့သူဟာ သီလရှိတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို ဖူးမြော်လိုစိတ်ရှိတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရား အမြဲ နာကြားချင်တယ်၊ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းနေရတာကို မွေ့လျော်တယ်’

လို့ သဒ္ဓါတရားရှိသူရဲ့ အင်္ဂါလက္ခဏာကို သုံးချက် ပြထား

တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တရားနာရာထည်း သိပ်ပျင်းတယ်၊ နှမြောလိုက်တာလည်း လွန်ရော ... နိုင် ‘ဪ’ ... ငါ့မှာ သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးလှချေလား’ လို့ အဆုံးပြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့။

သူဘုတ်သုတ္တန်မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

‘သဒ္ဓါတရား ရှိတဲ့သူဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလ စောင့်ထိန်းတယ်၊ အတူတူဟုတ်တူ လိုက်စားတယ်၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းတယ်၊ ပြောဆိုဆုံးမရ လွယ်ကူတယ်၊ အတူနေ၊ အတူကျင့် နှစ်ယောက်အပေါ် ကူညီတတ်တယ်၊ အဆင့်မြင့်တရားတွေကို လိုလားတယ်၊ ကုသိုလ်ကိစ္စ ဝီရိယကြီးမားတယ်၊ စွာန်ရအောင် ကျင့်နိုင်တယ်၊ နေ့စဉ်အသိအတိညာဉ်နဲ့ အတိတ်ကို မြင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ တိဋ္ဌာနအတိညာဉ်နဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ၊ ပဋိသန္ဓေကို သိအောင် ကြည့်နိုင်တယ်၊ အာသဝက္ခယအတိညာဉ်နဲ့ ကိလေသာအာသဝေါတွေ တုန်ခန်းအောင် အားထုတ်နိုင်တယ်’

လို့ သဒ္ဓါတရားရှိသူရဲ့ အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဆယ့်တစ်ချက် ပြထားပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘယ်အင်္ဂါပြည့်စုံနေပြီလဲ၊ ဘယ်အင်္ဂါ နှစ်ဆေးလဲ ဆိုတာ စစ်ဆေးပြီး ကိုယ့်ရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို မြှင့်ဆုံးချိန်အထိရောက်အောင် မြှင့်တင်သွားဖို့ပါပဲ။ သဒ္ဓါတရား အတ္တတံ၊ ထောင့်စေ့ဖို့၊ သဒ္ဓါတရား ဟာကွက်၊ လိုကွက်မရှိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

‘လောကမှာ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက မေတ္တာပို့စရာရှိရင်လည်း

သဒ္ဓါတရားရှိသူကိုပဲ အရင်ဆုံး ပြိုင်ကြတယ်၊ ကြွရောက်စရာရှိရင်လည်း သဒ္ဓါတရားရှိသူဆီကိုပဲ အရင်ဆုံး ကြွရောက်ကြတယ်၊ အလှူခံစရာ ရှိရင်လည်း သဒ္ဓါတရားရှိသူဆီကပဲ အရင်ဆုံး အလှူခံကြတယ်၊ တရားဟောစရာရှိရင်လည်း သဒ္ဓါတရားရှိသူကိုပဲ အရင်ဆုံး ဟောကြ တယ်၊ သဒ္ဓါတရားရှိသူဟာ သေလွန်ရင်လည်း လူ့ပြည်နတ်ပြည် ကောင်းရာသုဂတိကိုပဲ ရောက်နိုင်တယ်”

လို့ သဒ္ဓါသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သဒ္ဓါတရားရှိသူရဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို ငါးမျိုး ဟောကြားတော်မူထားပါတယ်။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေဟာ သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့သူတွေ ကိုပဲ အဓိကပဓာနထားပြီး ချီးမြှောက်ကြတာပါ။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ အရ အားလုံးကို ချီးမြှောက်ချင်ပေမယ့် အချီးမြှောက်ခံမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က သဒ္ဓါတရား လုံးဝ မရှိရင်၊ ဒါမှမဟုတ် သဒ္ဓါတရား အားနည်းနေရင် ဘယ်လိုမှ ချီးမြှောက်လို့ မရပါဘူး။

လယ်သူမလေး မိပေါက် မကြာခင်မှာ မြွေကိုက်ခံရပြီး သေတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ ကောင်းရာသုဂတိရောက်အောင် ချီး မြှောက်ချင်တဲ့ အရှင်မဟာကဿပ ... မချီးမြှောက်ခင် “မိပေါက်မှာ သဒ္ဓါတရား ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား” ဆိုတာကို အရင်ဆုံး ဆင်ခြင် ကြည့်ရပါတယ်။ သဒ္ဓါတရား ဓာတ်ခံရှိတယ်ဆိုတာ သေချာသိမှ လယ်တောကို ဆွမ်းခံကြွပြီး မိပေါက်လှူတဲ့ ပေါက်ပေါက်မုန့်တွေကို အလှူခံ ချီးမြှောက်တော်မူပါတယ်။

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်အားလုံး ဘယ်သူ ကိုပဲ ချီးမြှောက်ချင် ချီးမြှောက်ချင် သဒ္ဓါတရား ရှိ-မရှိ အရင်ဆုံး

ကြည့်ရတာချည်းပါပဲ။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတော်တွေလည်း ဒကာဒကာမ တွေကို ချီးမြှောက်ချင်တိုင်း ချီးမြှောက်လို့ မရပါဘူး။ သဒ္ဓါတရား အနု-အရင့်၊ အထူ-အပါးကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ ထိုက်တန်သလို ချီး မြှောက်ကြရတာပါ။

“တို့ဆရာတော် အဲဒီဒကာ၊ အဲဒီဒကာမနဲ့ တွေ့တာ ဘယ် လောက်မှ မကြာသေးပါဘူး၊ ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် ဦးစားပေး နေရတာလဲ မသိဘူး”

“တို့က ဆရာတော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာလှပြီ၊ သူတို့က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေ၊ ဆရာတော်က သူတို့ကို တို့ထက် တောင် အရေးပေးသေးတယ်”

“ဆရာတော်က အသစ်တွေရင် အဟောင်းမေ့တတ်တယ်” စသည်အားဖြင့် ဆရာတော်တစ်ပါးပါးရဲ့ ဒကာဒကာမတချို့ ပြောဆိုကြတာဟာ သဒ္ဓါတရားရဲ့ သဘောသဘာဝကို နားမလည်ကြ လို့ပါ။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ တရင်းတနှီး ဂီးစားပေး ချီး မြှောက်မှုကို ခံယူရဖို့ဆိုတာ တွေ့ဆုံမှု အချိန်တိုတောင်းတာ၊ မတို တောင်းတာနဲ့ ဘာမျှ မပတ်သက်ပါဘူး။ သဒ္ဓါတရား အားကောင်း တာ၊ အားမကောင်းတာနဲ့ပဲ ပတ်သက်ပါတယ်။ ပညာရှိသူတော် ကောင်းတွေရဲ့ အထူးချီးမြှောက်မှုကို ခံယူချင်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက သဒ္ဓါတရားကို အားကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားမြှင့်တင် နေရုံပါပဲ။

ဒါ့ကြောင့်လည်း သဒ္ဓါတရားကို အကောင်းဆုံးအရင်းအနှီး၊

အနှိုင်းမဲ့အရင်းအနှီးလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပါ။
(သဒ္ဓိစ ဝိတ္တံ ပုရိသဿ သေဋ္ဌံ။)

လုပ်ချင်စိတ်နဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ အရင်း
အနှီး မရှိဘူးဆိုရင် ဘာစီးပွားရေးမှ လုပ်လို့ မရသလို အခြေအနေနဲ့
အခွင့်အလမ်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြုံကြုံ၊ သဒ္ဓါတရား မရှိဘူးဆိုရင်
ဘာကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ မပြုဖြစ်ပါဘူး။ ငွေအရင်းအနှီးရှိသူအတွက်
အခြေအနေတိုင်းက ငွေဝင်ပေါက် ဖြစ်နေသလို သဒ္ဓါအရင်းအနှီးရှိသူ
အတွက် အဖြစ်အပျက်တိုင်းက ကုသိုလ်ဝင်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်။

သဒ္ဓါတရားသာရှိရင် အာရုံတိုင်းဟာ ကုသိုလ်အာရုံတွေ
ချည်းပါ။ သဒ္ဓါတရားသာ ရှိရင် နေရာတိုင်းဟာ ကုသိုလ်နေရာတွေ
ချည်းပါ။ သဒ္ဓါတရားသာ ရှိရင် အလုပ်တိုင်းဟာ ကုသိုလ်အလုပ်
တွေချည်းပါ။ သဒ္ဓါတရားသာ ရှိရင် အချိန်တိုင်းဟာ ကုသိုလ်အချိန်
တွေချည်းပါ။ ကုသိုလ်စီးပွားနဲ့ တရားရတနာဟာ သဒ္ဓါအရင်းအနှီး
ရှိသူတွေအတွက်သာ သီးခြားဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ သဘာဝအခွင့်အရေး
တွေပါပဲ။

ဘာပစ္စည်း ကိုင်ချင် ကိုင်ချင် လက်ရှိမှ ကိုင်လို့ ရသလို
ဘာကုသိုလ် လုပ်ချင် လုပ်ချင် သဒ္ဓါရှိမှ လုပ်လို့ရတာမို့ သဒ္ဓါဟာ
လက်နဲ့လည်း တူပါတယ်။ ဘာအသီးအပွင့် လိုချင် လိုချင် မျိုးစေ့ရှိမှ
သစ်ပင်ကတစ်ဆင့် ရရှိနိုင်သလို ဘာကောင်းကျိုးချမ်းသာ လိုချင်
လိုချင် သဒ္ဓါရှိမှ ကုသိုလ်ကတစ်ဆင့် ရရှိနိုင်တာမို့ သဒ္ဓါဟာ မျိုးစေ့နဲ့
လည်း တူပါတယ်။

သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ ညီမျှမှ စစ်မှန်တဲ့ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်နိုင်ပါ

တယ်။ သဒ္ဓါလွန်ကဲပြီး ပညာအားနည်းနေရင် မယုံသင့်တာတွေ
ယုံပြီး မကိုးကွယ်သင့်တာတွေ ကိုးကွယ်မိတတ်ပါတယ်။ ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမည်ခံပြီး ထေရဝါဒနဲ့ မပတ်သက်တာတွေ ကိုး
ကွယ်နေတာဟာ သဒ္ဓါနောက် ပညာမလိုက်နိုင်လို့ပါ။

အပေါ်ယံ ယုံကြည်တဲ့ ပသာဒသဒ္ဓါ၊ ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး သက်
ဝင်ယုံကြည်တဲ့ သြကပ္ပနသဒ္ဓါ၊ အရိယာဖြစ်ပြီး ယုံကြည်တဲ့ အဓိဂမ
သဒ္ဓါ၊ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝနဲ့ တောက်လျှောက်ယုံကြည်တဲ့
အာဂမနိယသဒ္ဓါလို့ သဒ္ဓါလေးမျိုး ရှိပါတယ်။

သဒ္ဓါတရား မရှိသူကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သဒ္ဓါတရားရှိသူကို
ပေါင်းသင်းခြင်း၊ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ဖွယ် တရားတော်တွေကို နှလုံးသွင်း
ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို တိုးပွားလာအောင် ပြုလုပ်
နိုင်ပါတယ်။ တရားနာခြင်းကြောင့် သဒ္ဓါတက်လာနိုင်သလို တရား
အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သဒ္ဓါထက်လာနိုင်ပါတယ်။ တက်သဒ္ဓါ၊ ထက်
သဒ္ဓါဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအဖော်ပါပဲ။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်က သဒ္ဓါတရားဟာ အနှိုင်းမဲ့အဖော်ဖြစ်တယ်လို့ ‘သဒ္ဓါဒုတိယာ
ပုရိသဿ ဟောတီ’ ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဟောကြားညွှန်ပြထားတာ
မို့ လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း သဒ္ဓါတရားဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့အဖော်နဲ့
ထားဝရလက်တဲ့ မခွဲမခွာ ပေါင်းသင်းသွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း
တောင်းလိုက်ပါတယ် ...။ ။

■ အပ္ပမာဒေန သပ္ပာဒေထာ
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂစင်၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၅]

အနိစ္စ
(၁)

လောကမှာ ရှိရှိသမျှ အလှူအားလုံးထဲမှာ တရားအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားအလှူထက် ပိုပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်းကျိုးပြုပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားအလှူ မရှိတော့လို့ပါပဲ။

တရားအလှူနဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်လိုက်တဲ့ တခြား အလှူ လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် တရားအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့

အလှူ ဖြစ်ရပါတယ်။

လှူတယ်ဆိုတာ ပေးတာပါ။ ယူသူအတွက် ကောင်းကျိုး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်စေမယ့် ပစ္စည်းဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ယူသူလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာကိုပဲ လှူတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အပေးခံရတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုဟာ ပေးသူနဲ့ ယူသူနှစ်ဦးမှာ ယူသူအတွက် ကောင်းကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေဖို့က အဓိကပါပဲ။ ပေးသူအတွက်သာ ကောင်းကျိုးဖြစ်ပြီး ယူသူအတွက် ကောင်းကျိုးမဖြစ်ရင် အဲဒီအပေးဟာ အပေးကောင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကောင်းကျိုးဖြစ်တောင်မှ အဖြစ်နည်းနေသေးရင် အဆင့်နိမ့်အပေးပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

လောကမှာ ပစ္စည်းပေးခြင်း(ပစ္စည်းအလှူ)နဲ့ တရားပေးခြင်း (တရားအလှူ) ဆိုပြီးတော့ ပေးခြင်းနှစ်မျိုး(အလှူနှစ်မျိုး) ရှိပါတယ်။ ပစ္စည်းပေးလိုက်လို့ ပစ္စည်းရသွားတဲ့သူဟာ အဲဒီပစ္စည်းကို အသုံးပြုပြီး အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးကနေ မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့အတွက် ပစ္စည်း ပေးခြင်း၊ ပစ္စည်းအလှူဟာ အကောင်းဆုံးပေးခြင်း၊ အကောင်းဆုံး အလှူ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားပေးလိုက်လို့ တရားရသွားတဲ့သူကတော့ အဲဒီတရားအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံပြီး အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးကနေ လွတ်မြောက်သွားနိုင်တဲ့အတွက် တရားပေးခြင်း (တရားအလှူ) ဟာ အကောင်းဆုံးပေးခြင်း (အကောင်းဆုံးအလှူ) ဖြစ်ပါတယ်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ခန္ဓာဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆင်းရဲကနေ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်စေနိုင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ချမ်းသာမှာ ထာဝရ ဓမ္မလျော်စွင့်ပေးနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် တရားအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့ အလှူ ဖြစ်ရပါတယ်။

အစမထင်သံသရာမှ ဒီဇနွေဒီအချိန်အထိ သံသရာဝဋ်ဆင်းခဲ့ ကနေ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားကြတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားစွာရှိပါတယ်။ ဂင်္ဂါသဲစုမက များပြားလှ တဲ့ အဲဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဘုရားနဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ က လွဲရင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တရားအလှူ မခံယူရဘဲ (တရားမနာရဘဲ) ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်၊ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ် ကျွတ်တမ်း မဝင်ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး။ သူတစ်ပါးပေးလှူတဲ့ တရားအလှူကို ခံယူပြီး မှသာ (တရားနာပြီးမှသာ) ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့ကြရပါ တယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားပြီးရင် ပညာ ဉာဏ် အကြီးမားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိပညာ ဉာဏ် ကြီးမားသလဲဆိုရင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံး မိုးရွာသွန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ‘မဟာသမုဒ္ဓရာထဲကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ မ ဟာမြေကြီးပေါ်ကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ တောင် တွေပေါ်ကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက်ရှိတယ်’ လို့ မိုးရေတစ် ပေါက်ချင်း ရေတွက်ပြီး အတိအကျ ဂဏန်းထိုး တင်ပြနိုင်လောက် အောင်ကို ပညာဉာဏ်ကြီးမားပါတယ်။

အဲဒီလောက် ပညာဉာဏ်ကြီးမားတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်တောင်မှ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် တရားတူး တရားမြတ် မရရှိခဲ့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့တရားကို အရှင်အဿဇိမထေရ် တစ်ဆင့်ပြန်ဟောပြတာကို နာယူရမှ တရားထူး တရားမြတ် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အရှင်အဿဇိမထေရ် ပေးလှူတဲ့ တရား

အလှူ (ဓမ္မဒါန) ကို အလှူခံခွင့်ရခဲ့လို့သာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကျွတ်လွတ်ထွက်မြောက်နိုင်ခဲ့တာပါ။

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကလွဲရင် တရားအလှူ မရှိဘဲ တရား ထူး ရတဲ့သူ၊ တရားအလှူ မပါဘဲ သံသရာလွတ်မြောက်တဲ့သူ ရှေးကလည်း မရှိခဲ့၊ အခုလည်း မရှိ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားထူးရရေး၊ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးမှာ တရား အလှူဟာ မပါမဖြစ်၊ မရှိမဖြစ်တဲ့အတွက် တရားအလှူ (ဓမ္မဒါန)ဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားထူးရရေး၊ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးမှာသာ တရားအ လှူက ပဓာနကျတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘဝကောင်းစားရေး၊

သံသရာချမ်းသာရေးမှာလည်း တရားအလှူက အဓိကအခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင် ပတ်သက်နေပါသေးတယ်။

သံသရာမှာဘဝကောင်းရတယ်၊ ချမ်းသာကောင်းခံစားရတယ် ဆိုတာ ကုသိုလ်ကံကောင်း ရှိလို့ပါ။ ကုသိုလ်ကံကောင်းသာ မရှိရင် ချမ်းသာကောင်း ခံစားရတဲ့ ဘဝကောင်းကို လုံးဝ မရနိုင်ပါ ဘူး။ ကုသိုလ် ကံကောင်း

ရှိဖို့ဆိုတာကလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းတွေကို စိတ်လိုလက်ရ ပြု လုပ်အားထုတ်မှ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကံကောင်းတွေကို စိတ်လို လက်ရ ပြုလုပ်အားထုတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်း တွေကို ပြုလုပ်အားထုတ်သင့်တယ်လို့ နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိမှ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအသိဉာဏ်ကို တရားအလှူ (ဓမ္မဒါန) ကသာ ပေးစွမ်းနိုင်ပါတယ်။

တရားအလှူကိုသာ မခံယူရရင် ... ဘယ်သတ္တဝါမှ ဒါန ကောင်းမှုလည်း ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သီလကောင်းမှုလည်း ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမထကောင်းမှုလည်း ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဝိပဿနာကောင်းမှုလည်း ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အနည်းဆုံး 'ဒါနနည်းတော့ ဓွဲတတ်တယ်၊ သီလနည်းတော့ ရောဂါကြွယ်၊ သမထနည်းတော့ စိတ်အားငယ်၊ ဝိပဿနာနည်းတော့ ဉာဏ်နိမ့်တယ်' ဆိုတဲ့ တရားအလှူကို ခံယူခွင့်ရလို့သာ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို သတ္တဝါတွေ စွမ်းအားရှိသလောက် ပြုဖြစ်နေကြတာပါ။ သတ္တဝါတွေမှာ စိတ်နေ စိတ်ထားကလည်း အမျိုးမျိုး၊ ခံယူချက်ကလည်း အမျိုးမျိုးဆိုတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်တွေက လည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူညီဘဲ အမျိုးမျိုးတော့ ရှိကြမှာပါပဲ။

တချို့သတ္တဝါတွေက ကိုယ့်ဘဝပြည့်စုံရေးအတွက် ကု သိုလ်ကောင်းမှုပြုကြပါတယ်။ တချို့သတ္တဝါတွေက သူများဘဝ ပြည့်စုံရေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြပါတယ်။ တချို့သတ္တဝါ တွေက ကိုယ့်ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြု

ပြည့်တင်းပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အစားအစာအလှူဟာ ခွန်အားအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

② ‘မြတ်စွာဘုရား ...၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ အဆင်းကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါသလဲဘုရား’

‘အို ...နတ်သား ...၊ အဝတ်အထည်ကို ပေးလှူတဲ့သူ ဟာ အဆင်းကို ပေးလှူရာရောက်ပါတယ်’

ဟုတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ နဂိုက ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်အဆင်း လှပချောမောပါစေ၊ အဝတ်လုံးဝ ဝတ်မထားဘူးဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်တွေက စုတ်ပြတ်ညစ်ထေးနေတယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ ရှုလို့ မကောင်းတော့ဘဲ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားပါတယ်။ နဂိုက ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်လိုက်ဖက်တဲ့ အဝတ်ကောင်းလေးတွေ အချိုးတကျ ဝတ်ဆင်ထားမယ် ဆိုရင် ‘လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဝတ် အထည်အလှူဟာ အဆင်းအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

③ ‘မြတ်စွာဘုရား ...၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ချမ်းသာသုခကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါသလဲဘုရား’

‘အို ...နတ်သား ...၊ ယာဉ်ကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ချမ်းသာ သုခကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါတယ်’

ဟုတ်ပါတယ်။ ခရီးတစ်ခုသွားတဲ့အခါ ယာဉ်မပါဘူးဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပါတဲ့ယာဉ်က အဆင့်နိမ့်ယာဉ် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ခရီးသွား ရတဲ့သူမှာ အင်မတန် ပင်ပန်းဆင်းရဲရပါတယ်။ ယာဉ်ပါတယ်ဆိုရင်၊

ဒီထက်ပိုပြီး ပါတဲ့ယာဉ်ကလည်း အဆင့်မြင့်ယာဉ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ယာဉ်ကောင်းရင် ကောင်းသလောက် ခရီးသွားရတဲ့သူမှာ သက်သက် သာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကိုယ်ရောက်စိတ်ပါ ချမ်းသာရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ယာဉ်အလှူဟာ ချမ်းသာသုခအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

ယာဉ်ဆိုတဲ့ စကားရပ်ထဲမှာ ကား၊

ရထား၊ လှေ၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ်ပျံ စတဲ့ ယာဉ်တွေသာမက ထီး၊ ဖိနပ်၊ တောင်ဝှေး၊ ကုလားထိုင်၊ ထိုင်ခုံဆိုတာ စတဲ့ သွားလာရေး အထောက်အကူပြု ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပါဝင်ပါတယ်။ ကား လက်မှတ်၊ ရထား လက်မှတ် စတဲ့ ယာဉ်လက်မှတ် လှူတာဟာ လည်း ယာဉ်အလှူပါပဲ။

④ ‘မြတ်စွာဘုရား ...၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ မျက်စိကို ပေးလှူရာရောက် ပါသလဲဘုရား’

‘အို...နတ်သား ...၊ မီးအလင်း

ရောင်ကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ မျက်စိကို ပေး လှူရာရောက်ပါတယ်’

ဟုတ်ပါတယ်။ မျက်စိအမြင်ဓာတ် ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလင်းရောင်ကင်းမဲ့တဲ့ အမှောင်ထဲမှာ သွားလာလုပ်ကိုင် ရမယ်ဆိုရင် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရတဲ့သူနဲ့ ဘာမှမထူးတော့ဘဲ

သတ္တဝါတွေ
ကောင်းမှုအကျိုးခံစား
ချမ်းသာပြည့်စုံနေခြင်း
ပင်မအကြောင်းတရား
တရားအလှူပါပဲ။
တရားအလှူမရှိရင်
ကုသိုလ်ကောင်းမှု မရှိ
ကုသိုလ်ကောင်းမှု မရှိ
ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
မရှိနိုင်တဲ့အတွက်...

အနိုင်မဲရနဲ့

သွားလာသမျှ၊ လုပ်ကိုင်သမျှ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ကုန်တတ်ပါ တယ်။ သဘာဝအရ ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်မိုက်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆီမီး၊ ဓာတ်မီး၊ လျှပ်စစ်မီး စတဲ့ မီးအလင်းရောင်တစ်ခုခုကို အားပြု မှီခိုခွင့်ရတယ်ဆိုရင်တော့ အမြင်ဓာတ်ပေါက်ပြီး စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ သွားလိုရာ သွားနိုင်၊ လုပ်လိုရာ လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မီးအလှူဟာ မျက်စိအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

၆) 'မြတ်စွာဘုရား ...၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ခွန်အား၊ အဆင်း၊ ချမ်းသာသုခ၊ မျက်စိ၊ လေးမျိုးလုံး (အကုန်လုံး) ကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါသလဲဘုရား'

'အို ...၊ နတ်သား ...၊ အဆောက်အအုံကို ပေးလှူတဲ့ သူဟာ ခွန်အား၊ အဆင်း၊ ချမ်းသာသုခ၊ မျက်စိ၊ လေးမျိုးလုံး (အ ကုန်လုံး) ကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါတယ်'

ဟုတ်ပါတယ်။ အဆောက်အအုံပြင်ပမှာ သွားလာလုပ်ကိုင် နေရတဲ့သူတွေအတွက် ပင်ပန်းခြင်းဒဏ်ကြောင့် ခွန်အားဆုတ်ယုတ်မှု၊ နေပူလေပူမြေမှုန့်ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်အဆင်းဖောက်ပြန်မှု၊ ဆူးငြောင့် ခလုတ်၊ မြွေကင်း၊ သူခိုးဓားပြ၊ ရာသီဥတုဒဏ် စတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ လေပူနေပူ မြေမှုန့်ဒဏ်ကြောင့် မျက်စိဖန်စပ်မှု ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဆောက်အအုံအတွင်း ဝင်ရောက်ခိုနားလိုက်ရတယ်ဆိုရင်တော့ ခွန်အားပြည့်တင်းမှု၊ ရုပ်အဆင်းတင့်တယ်မှု၊ ချမ်းသာသုခ၊ မျက်စိ ကြည်လင်မှု ပြန်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဧရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း စတဲ့ အဆောက်အအုံအလှူဟာ အကုန်လုံးအလှူ။ အားလုံးအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

နတ်သားမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲမှာ မပါတဲ့ အလှူတစ်မျိုးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကိုယ်တော်တိုင်ပဲ အခုလို ဖြည့်စွက်မိန့်ကြားတော် မူပါတယ်။

၇) 'အို ... နတ်သား ...၊ တရားကိုပေးလှူတဲ့သူဟာ နိဗ္ဗာန် ကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါတယ်'

ဟုတ်ပါတယ်။ တရားအလှူ မခံယူရရင် (တရားမနာရရင်) တရားမသိနိုင်ပါဘူး။ တရားမသိရင် တရားမကျင့်နိုင်ပါဘူး။ တရား မကျင့်ရင် တရားမရှိနိုင်ပါဘူး။ တရားမရှိရင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြု နိုင်ပါဘူး။ တရားအလှူ ခံယူရမှသာ (တရားနာရမှသာ) တရားသိနိုင် ပါတယ်။ တရားသိမှ တရားကျင့်နိုင်ပါတယ်။ တရားကျင့်မှ တရား ရှိနိုင်ပါတယ်။ တရားရှိမှ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တရားအလှူဟာ နိဗ္ဗာန်အလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

အို ... အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ ...။ တရားလှူရင် နိဗ္ဗာန်လှူရာရောက်တယ် ... တဲ့။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်း ထင်ရှားမရှိသေးဘဲနဲ့ တောင် (ကိုယ်နိဗ္ဗာန်မရသေးဘဲနဲ့တောင်) သူတစ်ပါးလက်ထဲ နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ပစ္စည်း ထည့်ပေးနိုင်တဲ့အလှူ၊ တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ချမ်းသာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီးတစ်ခုလုံး သူတစ်ပါးကို အခမဲ့ပေးခွင့်ရတဲ့ အလှူ၊ ဒီအလှူလောက်မြတ်တဲ့အလှူ လောကမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ ထိုသို့ရရှိတောင် မလွယ်တဲ့နိဗ္ဗာန် သူတစ်ပါးကို ပေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ တရားအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူပဲပေါ့။

'တရားအလှူဟာ နိဗ္ဗာန်အလှူ' ဆိုတဲ့ စကားရပ်ထဲမှာ

‘နိဗ္ဗာန်’ ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က
 ‘နိဗ္ဗာန်’ လို့ တိုက်ရိုက်မဟောဘဲ
 ‘အမတ’ လို့ ဟောကြားထား
 ပါတယ်။ ‘အမတ’ ဆိုတာ
 မသေတဲ့ နေရာ၊ မသေရာ
 အရပ်ပါပဲ။ လိုရင်းကတော့
 ‘မသေခြင်းသဘော’ ပေါ့။
 ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တဲ့သဘော၊
 ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့သဘောကို
 ‘အမတ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။
 ဓမ္မဒါနဟာ အမတဒါနပါ။
 တရားအလှူဟာ မသေခြင်းအလှူပါ။
 သူတစ်ပါးကို တရားပေးလှူရင်
 သူတစ်ပါးကို မသေခြင်း ပေးလှူရာ
 ရောက်ပါတယ်။ မသေဓာတ် ပေးအပ်ရာ
 ရောက်ပါတယ်။ မသေအောင် လုပ်ပေးရာ
 ရောက်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို မသေအောင်
 လုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်လောက်
 ကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး လောကမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ လုံးဝ (လုံးဝ)
 ကို မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။

အရှင်ဆန္ဒာမိက

လောကမှာ လူတိုင်းလူတိုင်း သေရမှာ ကြောက်ကြပါ
 တယ် (ရဟန္တာမှအပ)။ သေချင်တဲ့လူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ
 ဘူး။ အသေလွတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို လူတိုင်း လိုချင်ကြပါတယ်။
 ကိုယ်ရဲ့ တရားအလှူကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ ဘယ်တော့မှ မသေရ
 တော့ဘဲ အသေလွတ်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာ
 စရာကောင်းလိုက်သလဲ လို့ ...။

‘မမ္မ’ ကြောင့် ‘အမတ’ ကို ရနိုင်တယ်။ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
 ကတော့ အထူးစဉ်းစားနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ‘အပ္ပမာဒေါ
 အမတံ ပဒံ’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမတရားတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိ
 သာထင်ရှားနေပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသမျှ တရားအားလုံးရဲ့ အနှစ်
 ချုပ်က ‘အပ္ပမာဒတရား’ ပါ။ မြန်မာလိုတော့ ‘မမေ့တရား’ ပေါ့။
 မကောင်းမှုအကုသိုလ်မှန်သမျှ မပြုလုပ်ဖို့ မမေ့တဲ့ အပ္ပမာဒတရား၊
 ကောင်းမှုကုသိုလ်မှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ပြည့်ကျင့်ဖို့ မမေ့တဲ့ အပ္ပမာဒ
 တရား၊ မိမိရဲ့ စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေအောင် အားထုတ်ဖို့ မမေ့တဲ့
 အပ္ပမာဒတရား၊ အဲဒီ အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ပြည့်စုံရင် ပြည့်စုံတဲ့တစ်နေ့
 အမတကို အပြီးအပိုင် ရပါလိမ့်မယ်။

အမတကို အပြီးအပိုင်ရရင် ဘယ်တော့ဆို ဘယ်တော့မှ
 မသေရတော့ပါဘူး။ မဆုံးနိုင်အောင် ထပ်တလဲလဲ သေနေရတဲ့
 အသေသံသရာက ထာဝရ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် မြတ်
 စွာဘုရားရှင်က ‘အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ = အပ္ပမာဒတရားဟာ
 အမတကို ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ’ လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အနုပညာအလှူ

တရားအလှူကို မည်သူမဆို ပေးလှူခြင်းရှိပါတယ်။ ကိုယ်
ရင်ထဲမှာ တရားရှိရှိ၊ မရှိရှိ၊ ကိုယ်ပေးလှူတဲ့တရားက နည်းလမ်းနှင့်
ထက်တဲ့ တရားဖြစ်မယ်ဆိုရင် အလှူခံသူမှာ ကျင့်ရင် ကျင့်သလောက်
ထားကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်စွန်းနိုင်ပါတယ်။ တရားပုန်ဖိုး အဓိကပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပေးလှူတဲ့တရားက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံး
အားထုတ်ထားပြီးလို့ ကိုယ်သန္တာန်မှာ အမှန်တကယ် ပြည့်စုံနေတဲ့
တရား ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်။ အကျိုးရလဒ်အနေနဲ့
မပြည့်စုံသေးတောင် အကြောင်းလုပ်ရပ်အနေနဲ့ အထိုက်အလျောက်
ပြည့်စုံဖို့တော့ မရှိအပ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အတတ်နိုင်ဆုံး

ကျင့်ပြီးနောက် တရားကို ပေးလှူမှု အပိုတရား
အလှူမှာ ရသ့အလိုတော့ကျ တရားအလှူ
ဖြစ်မှာပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက တောအုပ်တစ်ခုမှာ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးပြီး ဥပုသ်နေ့တိုင်း တရားအလှူ ပေးလှူတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တရားတစ်ပွဲကို တရားတစ်ပုဒ်စီ ပြောင်းပြီး တရားပုဒ်ရေများစွာ ဟောကြားပေးလှူတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တရားတစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ တရားပွဲတိုင်းမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ ဟောကြားရင်း တရားအလှူ ပေးလှူနေတာပါ။

သူဟောတဲ့တရားကလည်း ရှည်ရှည်လျားလျား များများစုံစုံ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥဒါန်းဂါထာလေး တစ်ပုဒ်တည်းပါ။ မြန်မာလိုတော့ 'သတိ၊ ဉာဏ်ယှဉ်၊ ငြိမ်သက်လျှင်၊ ပူပင်သောကငြိမ်း' လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ လိုရင်းတိုရှင်းတရားလို့ပဲ ဆိုပါတော့။ သူ့ရဲ့ လိုရင်းတိုရှင်း တရားဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောထဲမှာ တရားလာနာကြတဲ့ နတ် ဗြဟ္မာတွေက တစ်ခဲနက် သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ သာဓုသံ ညံ့လိုက်ပုံ များ မြေပြိုတဲ့အသံလို့တောင် ထင်မှတ်ရပါသတဲ့။

ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့မှာတော့ တပည့်ရဟန်းငါးရာစီ အခြံအရံနဲ့ မြို့က ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ဆရာတော်နှစ်ပါး သူ့ရဲ့ တောအုပ်ကို ကြွရောက်လာကြပါတယ်။ ဒီတောထဲက နတ်တွေ တရားနာဝါသနာ ပါကြောင်း၊ တရားဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နတ်တွေရဲ့ သာဓုခေါ်သံ တစ်တောလုံး ညံ့သွားကြောင်း ကျောင်းခံရဟန်းတော်က လျှောက် ထားပြီး တရားဟောပေးဖို့ တောင်းပန်တဲ့အတွက် အဲဒီဥပုသ်နေ့မှာ တိပိဋကဓရ ဆရာတော်နှစ်ပါး တစ်ပြိုင်တည်း တရားဟောကြပါတယ်။

တစ်ပါးက ပါဠိတော်ကို ရွတ်ဆိုပြီး ကျန်တစ်ပါးက အဲဒီ

ပါဠိတော်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြပါတယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင်ထားတဲ့ ဆရာတော်တွေက အကြောင်းအရာ အချက် အလက်မျိုးစုံ၊ ဥပမာ သာဓကမျိုးစုံနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး ဟောကြားတာ ဆိုတော့ တရားက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ သိပ်ကို ပြည့်စုံလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားသာ ဆုံးသွားတယ်။ ဘယ်နတ်တစ်ယောက်ကမှ သာဓု ခေါ်ကြပါဘူး။

'ငါ့ရှင်၊ သင်ပြောတော့ ဒီတောထဲက နတ်တွေ တရားဆုံး ရင် သာဓုအကြီးအကျယ် ခေါ်ကြတယ်ဆို၊ ခုတော့ ဘယ်လိုလဲ'

'ခါတိုင်း တပည့်တော် တရားဟောရင်တော့ သာဓုသံတွေ ပဲတင်ထပ်နေတာပါဘုရား၊ ဒီနေ့ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်'

'ကဲ၊ ဒါဖြင့် ... ငါ့ရှင် ဟောနေကျတရား ဟောစမ်းပါဦး'

သူဟောနေကျ ဂါထာလေးတစ်ပုဒ် ဟောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နတ်တွေ သာဓုခေါ်လိုက်ကြတာ ခါတိုင်းထက်တောင် အသံလှိုင်း ပိုကြီးနေပါသေးတယ်။ ဆရာတော်နှစ်ပါးရဲ့ တပည့်တွေက 'ဒီတော ထဲက နတ်တွေ မျက်နှာလိုက်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး' ဆိုပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို သွားလျှောက်ကြတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဂါထာ တစ်ပုဒ်နဲ့ တရားဟောတော်မူပါတယ်။

'တရားတွေ အများကြီး တတ်မြောက်ရုံ၊ တရားတွေ အများ ကြီး ဟောပြောနိုင်ရုံနဲ့တော့ 'တရားဆောင်သူ' မဖြစ်သေးပါဘူး။ ထရာနည်းနည်းပဲ သိပေမယ့် သိတဲ့တရားအတိုင်း ကျင့်ကြံအားယုတ် တဲ့အတွက် တရားကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းမြင်သွားပြီဆိုရင် တော့ 'တရားဆောင်သူ' ဖြစ်ပါပြီ။ တကယ်လို့ တရားမမြင်နိုင်သေး

ကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်မှာ စိတ်က အကောင်း
 ပြီးမှ စတင်တင် ပြင်ပရင်ခြင်းဖြင့်
 ကိုယ့် စိတ်ထွက်ဆင်းပျက် ပတ်ဝန်းကျင်
 ကို အသံတိတ်တရားအလှူ အပြုပေးလျှာသင့်
 ပါတယ်။

အသံတိတ်တရားအလှူက ဆွမ်းပွဲပွဲအားကောင်းမှ အသံထွက် တရားအလှူက အစွမ်းသတ္တိ ထက်မြက်ပါတယ်။ အနိုင်းမိ အလှူ ပေးလျှာချင်သူများ အထူးသတိပြုရမှာပါ။

အသံတိတ်တရားအလှူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားရှိအောင် ကြိုးစားနေခြင်း၊ ကြိုးစားတဲ့အတွက် ကိုယ့်သန္တာန်မှာ တရားရှိနေခြင်းကို ခေါ်တာပါ။ ကိုယ့်မှာ ပစ္စည်းရှိမှ သူတစ်ပါးကို ပစ္စည်းပေးလှူနိုင်သလို ကိုယ့်မှာ တရားရှိမှလည်း သူတစ်ပါးကို တရားပေးလှူနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ငွေတစ်သိန်းမရှိဘဲ သူတစ်ပါးကို ငွေတစ်သိန်း ပေးလှူချင်လို့ မရသလို ကိုယ့်မှာ တရားမရှိဘဲလည်း သူတစ်ပါးကို တရားပေးလှူချင်လို့ မရပါဘူး။

အရာပစ္စည်းနဲ့ ပစ္စည်းအလှူလှူရင် ကြွေးတင်ပြီး စိတ်ညစ်ရသလို အမှားတရားနဲ့ တရားအလှူ လှူရင်လည်း သူတစ်ပါးရဲ့ အကိုးခံမရှိပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ တကယ်ရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းနဲ့ ပစ္စည်းအလှူ လှူရမှ ကြွေးကင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာရသလို ကိုယ့်မှာ တကယ်ရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင်တရားနဲ့ တရားအလှူ လှူရမှလည်း သူတစ်ပါးရဲ့ အကိုးခံလွတ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ခြစ်စွာတရားက သူတစ်ပါးကို တရားအလှူပေးလှူမယ်သူဟာ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ တရားရှိအောင် အရင်ဆုံးကြိုးစားသင့်

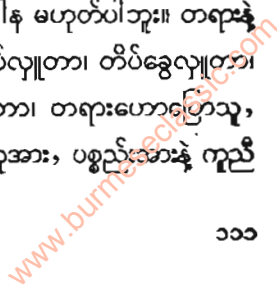
ကြောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ပေးလှူတဲ့တရား ကိုယ့်သန္တာန်မှာ မရှိရင် သူတစ်ပါးရဲ့ အကိုးခံကို ခံရတတ်ကြောင်း အခုလို မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

‘ပညာရှိသူတော်ကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သင့်တော်လျောက်ပတ်တဲ့ ဂုဏ်မှာ သက်ဝင်တည်နေအောင် အရင်ဆုံး ကြိုးစားရတယ်၊ ပြီးမှ သူတစ်ပါးကို ဆုံးမသွန်သင်ရတယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူတစ်ပါးရဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှုတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ညစ်နွမ်းသွားတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အညစ်နွမ်းမခံပါနဲ့’

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်ရင် မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့် ကောင်းမှုဆယ်မျိုး (ပုညကြိယာဝတ္ထုဆယ်ပါး) ထဲမှာ ‘ဓမ္မဒေသနာ’ (တရားဟောကြားခြင်း) ဆိုတဲ့ ကောင်းမှုတစ်ခု ပါဝင်ပါတယ်။ ဓမ္မဒေသနာကောင်းမှုဆိုတာ ဓမ္မဒါနကောင်းမှုပါပဲ။

ဓမ္မဒါနကောင်းမှုဆိုတာ ဘုန်းကြီးတွေသာ လုပ်ရမယ့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ လူဝတ်ကြောင်တွေလည်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါ။ ယလွင်ပေါ်မှာ ထိုင်ဟောမှလည်း ဓမ္မဒါန မဟုတ်ပါဘူး။ သွားရင်း လားရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ကြိုရင် ကြိုသလို တရားစကား ပြောဆိုတာဟာလည်း ဓမ္မဒါနပါပဲ။ တရားစာပေ ပို့ချသင်ကြားပေးတာဟာလည်း ဓမ္မဒါနပါပဲ။

နှုတ်က ထုတ်ပြောမှလည်း ဓမ္မဒါန မဟုတ်ပါဘူး။ တရားနဲ့ ထိတ်သက်တဲ့ စာပေရေးသားတာ၊ စာအုပ်လှူတာ၊ တိပ်ခွေလှူတာ၊ အပြီးလှူတောင်မှ ခေတ္တခဏငှားရမ်းတာ၊ တရားဟောပြောသူ၊ တရားစာရေးသားသူကို တတ်စွမ်းသမျှ လှူအား၊ ပစ္စည်းအားနဲ့ ကူညီ

ထောက်ပံ့တာ၊ တရားပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လှူဒါန်းတာ၊ လုပ်အားပေးတာ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဓမ္မဒါန-တရားအလှူတွေချည်းပါပဲ။

တရားဓမ္မလွှမ်းခြုံတဲ့ လူ့ဘောင်လောကကြီး ဖြစ်ထွန်းလာဖို့အတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ ဓမ္မဒါနနှစ်ခုရှိပါတယ်။ အိမ်တွင်းဓမ္မဒါနနဲ့ ကျောင်းတွင်းဓမ္မဒါနပါ။ ‘လက်ဦးဆရာ’ ဖြစ်တဲ့ မိဘများအနေနဲ့ ‘အိမ်တွင်းဓမ္မဒါန’ ကို ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်သင့်သလို ‘လက်နှောင်းဆရာ’ ဖြစ်တဲ့ ဆရာဆရာမများအနေနဲ့လည်း ‘ကျောင်းတွင်းဓမ္မဒါန’ ကို အလေးအနက်ထား ပြုလုပ်သင့်ပါတယ်။

လက်ဦးဆရာရော၊ လက်နှောင်းဆရာပါ လစဉ်ထုတ် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုံလင်အောင် လတိုင်း ဖတ်ရှုသင့်ပါတယ်။ ထွက်သမျှအားလုံး အကုန်ဖတ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ မိဘများက ကိုယ်ဖတ်ထားတဲ့ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတွေထဲက ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ သင့်တော်မယ့်အကြောင်းအရာတွေကို သူ့မူရင်းအတိုင်းရော၊ ကိုယ့်ကောက်ချက်နဲ့ရော ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ပြန်ပြောပြပေးသင့်ပါတယ်။ နေ့စဉ်မဟုတ်တောင် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားပေါ့။ တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုရင်ပဲ မဆိုးလှပါဘူး။ အသက်အရွယ်နဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ နေ့စဉ်လိုအပ်ရင်လည်း နေ့စဉ် ပြောပြပေးရပါမယ်။

သားသမီးတွေကိုလည်း လစဉ်ထုတ်ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေ ဝယ်ပေး၊ ငှားပေးပြီး မဖတ်မနေ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ခိုင်းရပါမယ်။ တကယ်ဖတ်မဖတ်ကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ရပါမယ်။ သူတို့ဖတ်ထားတာတွေ

ထဲက ‘ဘယ်ဆောင်းပါး၊ ဘယ်ဝတ္ထုတွေကို အကြိုက်ဆုံးလဲ၊ ဘာကြောင့် ကြိုက်ရတာလဲ’ ဆိုတာကို မေးမြန်းပြီး သူတို့ပြောတတ်သလို ပြန်ပြောပြခိုင်းရပါမယ်။ ပြီးမှ လိုအပ်တာလေးတွေ ဖြည့်စွက်ပြီး ကိုယ်ဗဟုသုတရှိသလောက် ကောက်ချက်ချ၊ သင်ခန်းစာထုတ်ပေးရပါမယ်။

ညစဉ်ညတိုင်းလည်း အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဘုရားခန်းထဲမှာ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှေ့မှာ သားသမီးအားလုံး စုပေါင်းပြီး သံပြိုင် ဘုရားရှိခိုးစေသင့်ပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် အနည်းဆုံး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက် တရားထိုင်ခိုင်းရပါမယ်။ နှာသီးဝ လေထိရာ အရပ်မှာ စိတ်ကို ကပ်ထားပြီး လေဝင်ရင် ‘ဝင်တယ်’၊ လေထွက်ရင် ‘ထွက်တယ်’ လို့ ရှုမှတ်တာလောက်ကတော့ သားငယ်သမီးငယ်တိုင်း အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ကိုယ်က ဘေးကနေ ‘ဘယ်လိုရှု၊ ဘယ်လိုမှတ်’ လို့ ပြောပေးပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သားသမီးတွေနဲ့အတူ တရားရှုမှတ်ရပါမယ်။

အဲဒီလိုသာ အိမ်တွင်းဓမ္မဒါန နေ့စဉ်ပြုလုပ်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း အပြစ်ပြောရိုက်နှက်ပြီး အကြမ်းနည်းနဲ့ ဆုံးမနေစရာ လိုမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မိဘရော၊ သားသမီးပါ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မွန်မြတ်သန့်စင်ပြီး အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း သာယာအေးချမ်းတဲ့ ‘သီရိဂေဟာ’ (ကျက်သရေ ခင်္ဂလာရှိတဲ့အိမ်) လေးတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။

လက်နှောင်းဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာဆရာမများကလည်း ကိုယ်ဖတ်ထားတဲ့ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ကိုယ့်တပည့်တွေနဲ့ သင့်

www.burmeseclassic.com

ရပါတယ်။ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်က မရပါဘူး။ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်က လှူဖြယ်ဝတ္ထုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။ တရားအလှူမှာကျတော့ တရားတည်းဟူသော လှူဖြယ်ဝတ္ထုကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရော၊ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ပါ နှစ်ဦးစလုံး ရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြားနေရလို့၊ ကိုယ်ဟောတဲ့တရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေရလို့ပါပဲ။

ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို သူတစ်ပါး နားထောင်သည်ဖြစ်စေ၊ နားမထောင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ဟောတဲ့တရားအတိုင်း သူတစ်ပါး လိုက်နာသည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်နာသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ့်စကား၊ ကိုယ့်တရားအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

‘ဒီလိုမလုပ်ဖို့ သူများကို ငါ ပြောထားတယ်၊ ငါ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ သူများကို ငါ ပြောထားတယ်၊ ငါ လုပ်မှဖြစ်မယ်’

အဲဒီလို အတွေးမျိုးတွေ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါအားလျော်စွာ လိုအပ်တိုင်း ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ ကိုယ်ပေးလှူတဲ့တရားမှာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဉာဏ်သွင်းထားတဲ့ တရားအလှူရှင်အတွက် တရားအလှူ ပေးလှူနေခြင်းသည်ပင် ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပုံသွင်းထုဆစ်ဖြုတ် မွမ်းမံနေခြင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ အလှူခံသူမှာ ရင်ကျက်မသွားဘူးထား၊ အလှူပေးသူ မိမိမှာတော့ အလှူများများပေးလေ၊ များများရင်ကျက်လာလေပါပဲ။ ကိုယ်ဟောတဲ့တရားက ကိုယ့်ကို ပြန်ဆုံးမနေလို့ပါ။

တကယ်တော့ တရားအလှူ ပေးလှူတယ်ဆိုတာ အလှူခံ

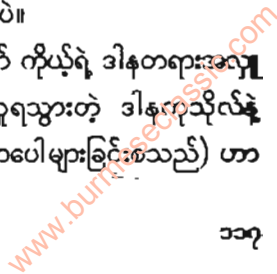

ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မှန်ချပ်လေးတွေ ပေးဝေနေတာပါ။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ‘တရားမှန်’ မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်နှုတ်စိတ် ရုပ်ပုံလွှာတွေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး အပြစ်အနာအဆာတွေရင် ဖယ်ရှားပြုပြင်ဖို့၊ အနှစ်အသာအဆာတွေရင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် တိုးမြှင့်ချဲ့ထွင်ဖို့ပါပဲ။ မှန်ထဲကြည့်မှ ကိုယ့်ရုပ်ပုံကိုယ် မြင်မှာ မဟုတ်လား။

သူတစ်ပါးကို ‘မှန်’ ပေးသလောက် ကိုယ့်မှာလည်း ‘မှန်’ တွေ ရနေတာမို့ တရားအလှူပေးသူမှာ တရားအလှူခံသူထက် တရားမှန်ချပ်တွေ ပိုများပါတယ်။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ချပ်တွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေရင် ကိုယ်ရဲ့ ရုပ်ပုံကို ရှုထောင့်ပေါင်းစုံကနေ မြင်ရသလို တရားမှန်ချပ်တွေ စုံလင်များပြားလေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်နှုတ်စိတ် အရည်အသွေးတွေ ရုပ်လုံး ပိုပေါ်လေပါပဲ။

ဘုရားရဟန္တာများကလွဲရင် တရားအလှူပေးလှူနေသူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမနေသူပါ။ သူတစ်ပါးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆုံးမစကားပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်တစ်ရာမက ဆုံးမစကား ပြောပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို ပြောဆိုဆုံးမနေရင်း ကိုယ့်မှာ သံဝေဂဉာဏ်တွေ အထွတ်အထိပ် ရောက်လာနိုင်သလို တရားထူးတရားမြတ်တွေလည်း ရရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ တရားအလှူရဲ့ အဓိက အနှစ်သာရပါပဲ။ တရားအလှူကြောင့် ကိုယ့်မှာ ရရှိမယ့် အဓိကအကျဆုံး ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးတရားပါပဲ။

ဒါနပြုရမှန်း မသိသူတစ်ယောက် ကိုယ့်ရဲ့ ဒါနတရားအလှူကြောင့် ဒါနပြုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် သူရသွားတဲ့ ဒါနကုသိုလ်နဲ့ ဒါနကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးတရား (ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများခြင်းစသည်) ဟာ

ကိုယ်ပေးလှူလိုက်တဲ့အရာတွေပါပဲ။

သီလစောင့်ရမှန်း မသိသူတစ်ယောက် ကိုယ့်ရဲ့ သီလတရား အလှူကြောင့် သီလစောင့်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် သူရသွားတဲ့ သီလ ကုသိုလ်နဲ့ သီလကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးတရား (ရုပ်ဆင်းဥပဓိပြည့်စုံခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်း စသည်) ဟာ ကိုယ်ပေးလှူလိုက်တဲ့အရာတွေ ပါပဲ။

ဘာဝနာပွားရမှန်း မသိသူတစ်ယောက် ကိုယ့်ရဲ့ ဘာဝနာ တရားအလှူကြောင့် ဘာဝနာပွားဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် သူရသွားတဲ့ ဘာဝနာကုသိုလ်နဲ့ ဘာဝနာကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးတရား (ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ခြင်း၊ သံသရာ လွတ်မြောက်ခြင်း စသည်) ဟာ ကိုယ်ပေး လှူလိုက်တဲ့အရာတွေပါပဲ။

ဒါကြောင့် တရားအလှူလှူရင် ဘာအကျိုးရနိုင်သလဲလို့ သံသရာကျိုးအနေနဲ့ မေးလာခဲ့ရင် အခုပြောခဲ့သလိုပဲ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တွေ ရရှိသွားတဲ့ အကျိုးတရားတွေ အကုန်လုံး ရနိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပါ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ကုသိုလ်သုံးမျိုးကြောင့် ရရှိနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားတွေ အကုန်လုံး တရားအလှူရှင်မှာ ရရှိနိုင်ပါ တယ်။

ဒါပေမဲ့ ‘သူတစ်ပါးကိုသာ လှူခိုင်းပြီး ကိုယ်က မလှူရင် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း အခြံအရံသာပေါ့ပြီ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမဲ့တတ်တယ်’ ဆိုတဲ့ ဘုရားအဆုံးအမကိုလည်း အထူးသတိပြုသင့်ပါတယ်။ နို့မ ဟုတ်ရင် ‘ပညာလွန်ရင် ကောက်ကျစ်တတ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ‘သူတို့ကျင့်ရင် ငါလည်း ရတာပဲ’ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို

စိတ်ချလက်ချ နေမိသွားမှာ စိုးရပါတယ်။ ကိုယ့်တရား ကိုယ်ပြန်မ ကြားရင် ကိုယ့်တရားက ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ကယ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တရား ကိုယ်ပြန်ကြားပြီး ကိုယ့်အကြား ကိုယ် နာတတ်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ နာတတ် (ခံစားတတ်) မှ တုံ့ပြန် နိုင်တာ မဟုတ်လား။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်း ပါရမီတော်တွေ ကြီးပမ်းဖြည့်ကျင့်ခဲ့တာဟာ သတ္တဝါဝေနေယျ တွေကို တရားအလှူ ပေးလှူနိုင်ဖို့အတွက်ပါ။ ‘ငါဘုရား ပါရမီဖြည့် တာ တရားဟောဖို့အတွက်’ လို့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်ကြားတော်မူထားပါတယ်။

တရားအလှူ မရှိရင် သာသနာ (ဘုရားအဆုံးအမ) လည်း ကွယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ကိုယ် သိထားတဲ့တရားကို သူတစ်ပါး ဝေငှမှ နှမြောတွန့်တိုတဲ့ ‘ဓမ္မ- ဓစ္စရိယ’ ကို ဖယ်ရှားပြီး ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ တရားအလှူ ပေးလှူသင့်ပါတယ်။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က တရားအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူဖြစ်တယ်လို့ ‘သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ’ ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဟောကြားညွှန်ပြထားတာမို့ လူသား တိုင်း လူသားတိုင်း တရားအလှူဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့အလှူကို အစွမ်းရှိသမျှ ပေးလှူနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ။

■ အပ္ပမာဒေနေ သမ္ပာဒေထံ

[အပ္ပမာဒမဂ္ဂစင်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၁]

စဉ်

အနှိုင်းမဲ့မြစ်

လိမ်ပတ် ကောက်ကွေ့ပါ
တယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊
အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြု
စရာ တခြားမြစ်မရှိတော့လို့
ပါပဲ။

လောကမှာ ရှိရှိသမျှ
မြစ်အားလုံးထဲမှာ တဏှာ
မြစ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့မြစ် ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
တဏှာမြစ်ထက် ပိုပြီး
ဖီးဆင်းအားကောင်းပါတယ်၊
လိုလားတောင့်တပါတယ်။

တဏှာမြစ်နဲ့ လဲ
လှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်
တဲ့ တခြားမြစ် လောကမှာ
မရှိတော့ဘူးအတွက် တဏှာ
မြစ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့မြစ်ရ

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။

မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းသွားတဲ့အရာကို မြစ် လို့ခေါ်ပါတယ်။ မြစ်မှန်သမျှ မြင့်ရာအရပ်ကနေ နိမ့်ရာအရပ်ကို စီးဆင်းသွားတာချည်းပါပဲ။ နိမ့်ရာအရပ်ကနေ မြင့်ရာအရပ်ကို ပြောင်းပြန်စီးဆင်းတဲ့မြစ်ရယ်လို့ တစ်စင်းမျှ မရှိပါဘူး။

ပြင်ပလောကမှာရှိတဲ့ ပကတိမြစ်တွေရဲ့ ‘စီးဆင်းအား’ဟာ ‘မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့’ လို့ပဲ ထုံးစံရှိပေမယ့် တဏှာမြစ်ရဲ့ ‘စီးဆင်းအား’ကတော့ ‘မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့’ လည်း စီးဆင်းတတ်သလို ‘နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာသို့’ လည်း စီးဆင်းတတ်ပါတယ်။

အတည်စီးဆင်းနိုင်စွမ်းအပြင် ပြောင်းပြန်စီးဆင်းနိုင်စွမ်းပါရှိတဲ့အတွက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အစုန်စီးဆင်းနိုင်စွမ်းရော၊ အဆန်စီးဆင်းနိုင်စွမ်းပါ ပြည့်စုံတဲ့အတွက် စီးဆင်းတတ်သမျှ မြစ်အားလုံးထဲမှာ တဏှာမြစ်ဟာ အစီးဆင်းနိုင်ဆုံးမြစ်၊ အနှိုင်းမဲ့မြစ် ဖြစ်ပါတယ်။

‘တဏှာ’ ကို ‘သာယာခြင်း’၊ ‘နှစ်သက်ခြင်း’၊ ‘တပ်မက်ခြင်း’၊ ‘စွဲလမ်းခြင်း’ ... စသည်အားဖြင့် အခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်အပေါ် မူတည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြပေမယ့် မူရင်းအနက် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း’ ဖြစ်ပါတယ်။ စကားကျဉ်းအောင် ပြောရင်တော့ ‘ဆာလောင်ခြင်း’ သို့မဟုတ် ‘ဆာခြင်း’ ပေါ့။

မျက်စိက အဆင်းမျိုးစုံ ရှုပါရုံကို ဆာပါတယ်။ နားက အသံမျိုးစုံ သဒ္ဒါရုံကို ဆာပါတယ်။ နှာခေါင်းက အနံ့မျိုးစုံ ဂန္ဓာရုံကို ဆာပါတယ်။ လျှာက အရသာမျိုးစုံ ရသာရုံကို ဆာပါတယ်။

ကိုယ်က အထိအတွေ့မျိုးစုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ဆာပါတယ်။ စိတ်က အတွေးအကြံမျိုးစုံ ဓမ္မာရုံကို ဆာပါတယ်။

‘မျက်စိက အဆင်းကို ဆာတယ်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ မျက်စိက တိုက်ရိုက်ဆာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိကို အသုံးပြုပြီး တဏှာက ဆာတာပါ။ မျက်စိက တဏှာမပါဘဲ သူ့ချည်းသက်သက် အဆင်းကို ဆာရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ တဏှာကလည်း မျက်စိအကူအညီ မပါဘဲ အဆင်းကို ဆာလို့ မရပါဘူး။ မျက်စိမှတစ်ဆင့် တဏှာက အဆင်းကို ဆာတာကိုပဲ ‘မျက်စိက အဆင်းကို ဆာတယ်’ လို့ တင်စားပြောတာပါ။ ‘မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့်’ ပေါ့။

ကျန်တဲ့ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်က အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ အတွေးအကြံတွေကို ဆာတဲ့နေရာမှာလည်း နည်းတူပါပဲ။ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်မှတစ်ဆင့် တဏှာက အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ အတွေးအကြံတွေကို ဆာပါတယ်။

ကိုယ်ခံစားချင်တဲ့ အာရုံတစ်ခုခုကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့ သဘောကို ‘တဏှာ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ‘အာရုံကို ဆာတယ်’ ဆိုတာ အာရုံကို ခံစားချင်တာ၊ အာရုံကို သာယာနှစ်သက်တာ၊ အာရုံကို လိုလားတောင့်တတာ၊ အာရုံကို တပ်မက်စွဲလမ်းတာပါပဲ။ အာရုံကို အကောင်းထင်ပြီး အဲဒီအကောင်းထင်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ကြိုက်စိတ်ကလေး ငြိကပ်နေတာကိုပဲ တဏှာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

လူသားတစ်ဦးရဲ့ တဏှာက လူသားဘဝဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အာရုံတွေကိုပဲ ဆာသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တဏှာဆိုတာ မြစ်နဲ့တူတဲ့

အတွက် လူသားဘဝထက် နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝဝန်းကျင်က အာရုံတွေကို လည်း တဏှာက ဆာပါတယ်။

လူသားဘဝထက် နိမ့်ကျတဲ့ဘဝဆိုတာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံသားဘဝပါ။ အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက်စေနိုင်တဲ့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်နေတာဟာ အပါယ်လေးဘုံ ဘဝဝန်းကျင်က အာရုံတွေကို တဏှာက ဆာနေတာပါပဲ။

အပါယ်လေးဘုံ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလည်း လူ့ဘဝဝန်းကျင်တုန်းကနဲ့ ဘယ်လိုမျှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရပေမယ့် မိမိရောက်နေဆဲ အပါယ်ဘုံရဲ့ ဘဝဖြစ်တည်မှုနဲ့ ဝန်းကျင်အာရုံတွေအပေါ် သာယာနှစ်သက် တပ်မက်ငြိကပ်မှုကတော့ အခိုင်အမာ ရှိနေပါတယ်။

ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်ပင်ပန်းမှု၊ ပူလောင်ဆင်းရဲမှုတွေ ကနေ သက်သာနိုင်သမျှ သက်သာခွင့်ရချင်တာ၊ လက်ရှိဖြစ်ဆဲဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်သမျှ ပျော်ရွှင်ချင်တာဟာ အပါယ်လေးဘုံမှာလည်း ရှိနေတဲ့ တဏှာရဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုပါပဲ။

လူသားဘဝထက် မြင့်မားတဲ့ဘဝတွေကတော့ နတ်ဘဝနဲ့ ဗြဟ္မာဘဝတွေပါ။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာပြည်နှစ်ဆယ်ထဲက ဘဝတစ်ခုခုကို တောင့်တပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်နေတာရယ်၊ ကိုယ်တောင့်တတဲ့ ဘုံဘဝ ရောက်ရှိသွားလို့ အဲဒီဘဝဝန်းကျင်က အာရုံတွေကို သာယာနှစ်သက် တပ်မက်ငြိကပ်နေတာရယ် ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု တဏှာပါပဲ။

နိမ့်ကျတဲ့ ဘုံဘဝအာရုံတွေဆီကိုလည်း အစုန်သဘော စီးဆင်းတတ်၊ မြင့်မားတဲ့ ဘုံဘဝအာရုံတွေဆီကိုလည်း အဆန်သဘော စီးဆင်းတတ်တဲ့အတွက် တဏှာဖြစ်ရဲ့ စီးဆင်းမှုအားဟာ ပကတိဖြစ်တွေရဲ့ စီးဆင်းမှုအားထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ကြီးကျယ်ပါတယ်။

နှိုင်းယှဉ်စရာ ဘုံဘဝတွေဆိုတာ အသာထားလိုက်ပါဦး။ ပစ္စုပ္ပန် လူ့ဘဝမှာကိုပဲ နိမ့်ရာအာရုံဆီ စုန်ဆင်းစီးသွားလိုက်၊ မြင့်ရာအာရုံဆီ ဆန်တက်စီးသွားလိုက်နဲ့ တဏှာဖြစ်ရေရဲ့ ခက်ထန်သောင်းကျန်းမှုက စိုးရိမ်ရေအမှတ်ကို ခဏခဏ ကျော်လွန်နေတော့တာပါပဲ။

‘ဒီအာရုံဟာ ငါတပ်မက်သင့်တဲ့ အာရုံလား’ လို့တောင် မစဉ်းစားမဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ မသင့်တဲ့အာရုံ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မလျော်တဲ့အာရုံတွေကို သာယာနှစ်သက် တပ်မက်မိတတ်ကြပါတယ်။

‘ပုထုဇဉ်ပဲလေ’ လို့ ဖြေတွေး တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနေတော့လည်း တဏှာဆိုတဲ့ မြစ်မင်းဧရာက အယ်လ်နီညိုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်တဲ့ အပူလှိုင်းတွေနဲ့ ပုထုဇဉ်လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသားအလယ်ဗဟိုတည်တည်ကနေ အောင်စည်သံ တည်ညံ့ပေးရင်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေတော့တာပေါ့။

လူအချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိမ့်အမြင့်၊ အဆင့်အတန်းမရွေး ချစ်ခင်တပ်မက်ရင်း တဏှာဖြစ် အပြန်အလှန် စီးဆင်းသလို လူဝတ်ကြောင်နဲ့ ရဟန်းသာမဏေကြား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆရာနဲ့ ဒကာကြားမှာလည်း လစ်ရင်လစ်သလို တဏှာဖြစ်က

အရင်တုန်းက ကြိုက်တာ အခုမကြိုက်၊
- အရင်တုန်းက မကြိုက်တာ အခုကြိုက်နဲ့
နားလည်ရောက်လောက်အောင်၊
ခန့်မှန်းရ မလွယ်ကူလောက်အောင်
အကြိုက်အမျိုးမျိုး ကောက်ကွေ့လိပ်ကျစ်လွန်းလို့
တဏှာမြစ်လောက် ကောက်ကွေ့ထဲမြစ်...

အရန်အဆန် စီးဆင်းတတ်ပါသေးတယ်။
ဒကာက ဆရာ့ကို တွယ်တာရင် နိဗ္ဗာန်မှ မြင်ရာသို့ တဏှာ
မြစ် စီးဆင်းတာဖြစ်ပြီး အရာမဲ့ ဒကာကို ငြိတစ်ရင်တော့ မြင်ရာမှ
နိဗ္ဗာန်သို့ တဏှာမြစ်စီးဆင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဆရာ = ရဟန်း၊
သာမဏေ။ ဒကာ = ဒါလကော၊ ဒါယိကာမ)

ဆရာဘော်က မေတ္တာသုတ်မှာ 'ကုလေသ္မနုဒ္ဓါ' လို့
ဟောထားတဲ့ 'ဒကာဝပေါ တဏှာမတော်နဲ့' အဆုံးအမကို ဦးထိပ်
တန်ဆင်ပြီး ဒကာဘော်က 'သဒ္ဓါလွန်ရင် တဏှာတုံ့ဓာတ်တယ်' ဆိုတဲ့
သာဓကကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မယ်ဆိုရင် ဆရာနဲ့ ဒကာကြားမှာ
ဝူပြင်းတဲ့ တဏှာမြစ် မြတ်သန်းစီးဆင်းနိုင်မှာ မယုတ်တော့ပါဘူး။

ဆရာက ဒကာကို အားထားတာလည်း သာသနာအတွက်၊
နိဗ္ဗာန်အတွက်။ ဒကာက ဆရာကို အားကိုးတာလည်း သာသနာ
အတွက်၊ နိဗ္ဗာန်အတွက်။ ကိုယ့်တာကိုယ်လုံ၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ကျေ။
ဒါဆိုရင် ဆရာနဲ့ ဒကာကြားမှာ ဘာအပူအရုပ်မှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက အသံချို့ချွဲချွဲနဲ့
တရားဟော သိပ်ကောင်းတဲ့ ဓမ္မကထိကအကျော် ဆရာတော်လေး
တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော်လေးကို သိပ်ကြည်
ညိုလွန်းတဲ့ ဒကာမတစ်ယောက်လည်း သဒ္ဓါလွန်ရာက တဏှာကျွဲ
သွားလိုက်တာ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာမဘဝကနေ ပစ္စည်းငါးပါး
ဒကာမဘဝကို ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။

ဒါတွင်မက .. အဲဒီဆရာတော်လေးလည်း လူထွက်သွား
ရော၊ သူ့ကို သိပ်ကြည်ညိုတဲ့ ဒကာတစ်ယောက် ယမ်းပုံမီးကျ
ဒေါသထွက်ပြီး သူ့နေ့စဉ် အမြတ်တန်းနာယူနေတဲ့ အဲဒီဆရာတော်
တရားတိပ်ခွေတွေကို တစ်ခွေမကျန် ရိုက်နှက်ထုခွဲ ပျက်ဆီးပစ်လိုက်
ပါတယ်။

‘သူ လူထွက်သွားတော့ တပည့်တော် အသည်းကွဲသွားတာ
ပေါ့ဘုရား၊ သူ့အသံကို နားထောင်နိုင်တဲ့အင်အား တပည့်တော်မှာ
မရှိတော့ဘူး’

လို့လည်း သူက နာကျင်ကြေကွဲစွာ လျှောက်ထားပါသေး
တယ်။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွားတာလား ကိုဒကာရယ် ..။

ဒါတောင်မှ ယောက်ျားအချင်းချင်းနော်၊ အမျိုးသမီးပရိသတ်
ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ခံစားလိုက်ရလိမ့်မလဲ။ မြတ်... တဏှာ

အယုတ်အမြတ်သာ ကွာချင်ကွာမယ်။ အလိုမပြည့်တာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ အလိုသာပြည့်ရင် ဘယ်ဘဝကိုမျှ ခရီးဆက်စရာမလို တော့ပါဘူး။ အလိုမပြည့်သေးလို့ ဘဝအသစ် ထပ်ဖြစ်နေတာပါ။

မြစ်မှန်သမျှ ကောက်ကွေ့တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ တစ် ဖြောင့်တည်း စီးဆင်းနေတဲ့မြစ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အကောက်အကွေ့ အနည်းအများ ကွာခြားတာကလွဲလို့ မြစ်မှန်ရင် ကောက်ကွေ့ရစ်ချွေပြီး စီးဆင်းနေကြတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကောက်ပြီး ဘယ်လိုကွေ့သွားမလဲ ဆိုတာကလည်း ခန့်မှန်းရခက်လှပါတယ်။ ဒါကိုပဲ ‘မြစ်တို့ရဲ့ မာယာ’ လို့ တင်စားကြတာပါ။

မြစ်နဲ့တူတဲ့ တဏှာဟာလည်း ဟန်ဆောင်မှု၊ လှည့်ဖြားမှုတွေ နဲ့ အင်မတန် ကောက်ကွေ့လှပါတယ်။ တဏှာလောက် ကလိမ်က ကျစ်များတဲ့ ကိလေသာ၊ တဏှာလောက် တစ်ပတ်ရိုက်ကျွမ်းတဲ့ ကိလေသာ တစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။ ‘မာယာတစ်သိန်း၊ အပလိန်းအနန္တ’ ဆိုတာ တဏှာရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ပါပဲ။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြောပါတယ်။ ‘နင့်ကို ငါ မေတ္တာရှိနေပြီ’ တဲ့ ...။ ကောင်လေး ရင်ထဲက တဏှာက ကောင်လေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို မေတ္တာနဲ့ တစ်ပတ် ရိုက်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်တာပါ။ ‘နင့်ကို ငါ တဏှာရှိနေပြီ’ လို့အမှန် အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် ကောင်မလေးရဲ့ ပါးရိုက်ခံရမှာ သေချာနေလို့ မေတ္တာရဲ့ နာမည်၊ မေတ္တာရဲ့ ဝိတ်ကိုသုံးပြီး တဏှာက လှည့်စားလိုက် တာပါ။

တကယ်တော့ ကောင်လေးမှာ မေတ္တာရှိနေတာ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ တဏှာရှိနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူတော့ တဏှာရှိနေတယ် လို့ မထင်ပါဘူး။ မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေပါတယ်။ ကောင်မ လေးက ‘တဏှာရူး’ လို့ ဖြန့်ပြောရင်တောင် ‘ငါ့အချစ် ငါ့မေတ္တာကို စော်ကားတာ’ လို့ ထင်နေဦးမှာပါ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တိတ်တခိုးအချစ်နဲ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေ တာဟာလည်း မေတ္တာမဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာပါ။

သမီးရည်းစား၊ ဇနီးခင်ပွန်း အချင်းချင်း ချစ်ကြတဲ့ အချစ် မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ဆရာနဲ့ တပည့်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အချင်းချင်း၊ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေအချင်းချင်း ချစ်ကြတဲ့ အချစ်မှာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ချစ်ခင်မြတ်နိုး သဘောကျ နှစ်သက်နေတာဟာ မေတ္တာမဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာပါ။ (တစ်ယောက် အကျိုး တစ်ယောက် လိုလားတဲ့အခိုက်၊ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အခိုက်မှာ သာ မေတ္တာဖြစ်ပါတယ်။)

ရင်ခွင်ပိုက်မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက သား လေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ‘သားလေးက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေး၊ နှာတံပေါ် ပေါ်လေး၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ’ လို့ အတွေးပေါ်နေတာဟာ သားအပေါ် မေတ္တာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာမြစ်ရေ စီးဆင်းနေတာပါ။ (နို့တိုက်နေချိန်မှာ ဖြစ်တဲ့ သားလေးကို နို့ဆာပြေစေချင်တဲ့စိတ်ကတော့ မေတ္တာစိတ် ဝါ။)

မြစ်လို ကွေ့ကောက်တဲ့ တဏှာရဲ့ မေတ္တာဟန်ဆောင်မှုကို အမှန်အတိုင်း မသိရင် တဏှာစိတ်ဖြစ်နေတာကို မေတ္တာစိတ်ဖြစ်နေ

တယ်ထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေတ္တာရှင်ကြီးဖြစ် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားရင်း စိတ်အေးချမ်းမှုနဲ့ရော၊ ဘဝလွတ်မြောက်မှုနဲ့ပါ အလှမ်းဝေးကွာနေတတ် ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက အရှင်ကုမာရကဿပ မထေရ်ရဲ့ မိခင် ဘိက္ခုနီမကြီးဟာ သားကိုရင်အပေါ် အချစ်ကြီးချစ်နေ တဲ့ စိတ်ကို တဏှာလို့ မမြင်ဘဲ မေတ္တာလို့ ထင်နေခဲ့တဲ့အတွက် သားကိုရင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာတောင် သူ့ခမျာမှာတော့ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ပဲ အပူမီးတောက်နေခဲ့ရရှာပါတယ်။

တစ်နေ့ သားကိုရင် ဆွမ်းခံအကြွ၊ နောက်ကနေ ပြေးလိုက် ပြီး 'သားရေ ... သားရဲ့ ...' လို့ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတဲ့ အခိုက်၊ ရဟန္တာအရှင် သားကိုရင်က ဥပေက္ခာမျက်လုံးနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်ပြီး ကရုဏာနှုတ်ခမ်းကနေ 'ဒီအဘွားကြီး ခုချိန်ထိ တဏှာ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်သေးဘူးလား' လို့ ခပ်ငေါက်ငေါက် ဆူပူလိုက် တော့မှ မိခင် ဘိက္ခုနီမကြီးလည်း သတိသံဝေဂကြီးစွာဖြုတ်ပြီး သားကိုရင် အပေါ် တွယ်တာနေတဲ့ တဏှာကြီးကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်ပါတော့ တယ်။ တဏှာမြစ်ရေ ဆက်မစီးတော့လည်း ခဏလေး အားထုတ် လိုက်ရုံနဲ့ ရဟန္တာမကြီး ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

မိခင်က သားအပေါ် ချစ်နေတာကို 'မေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာပါ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လောက်ပဲ ဟောဟော၊ 'ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ...၊ တဏှာမဟုတ်ဘူး၊ မေတ္တာ' လို့ ဘုရားနဲ့ အတင်း ပြိုင်ငြင်းချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဘုရားထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်ပြီး ဘုရားထက် ပိုသိနေမှတော့

ဘုရားကို ကိုးကွယ်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။

ပယ်သင့်တဲ့တရားကို ပယ်နိုင်တာ၊ မပယ်နိုင်တာ အသာ ထား၊ ကျင့်သင့်တဲ့တရားကို ကျင့်နိုင်တာ၊ မကျင့်နိုင်တာ အသာထား၊ 'ဒါကတော့ ပယ်သင့်တဲ့တရားပဲ၊ ဒါကတော့ ကျင့်သင့်တဲ့တရားပဲ' လို့ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း သိထားဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ အသိမှန်မှ အကျင့်မှန်နိုင်ပြီး အကျင့်မှန်မှလည်း အသိမှန်နိုင် ပါတယ်။

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက ကိုယ့်ကို ပြန်ဂရုစိုက်ဖို့ မျှော်လင့်တောင့် တနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအချစ်ဟာ မေတ္တာချစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တဏှာ ချစ်ပါ။ 'မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးကွယ်' လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဖြေသိမ့် နေရတယ်ဆိုရင်ကိုပဲ ကိုယ့်အချစ်ဟာ မေတ္တာစစ်စစ် မဟုတ်ဘဲ၊ တဏှာက မေတ္တာအယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်နေတယ် ဆိုတာ သေချာ သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်။

အခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ အကြိုက်တွေပြောင်းလဲနေ တာဟာလည်း တဏှာရဲ့ ကောက်ကွေ့မှု မြစ်သဘောပါပဲ။ အခု ဒါ ကြိုက်ပြီး၊ တော်ကြာ ဒါမကြိုက်တော့ပြန်ဘူး။ ဟိုဟာလေးမှ ခြစ်သွားပြန်တယ်။ အခု ဒီလူကို ချစ်ပြီး တော်ကြာ ဒီလူကို မချစ် တော့ပြန်ဘူး။ ဟိုလူကိုမှ ခြစ်သွားပြန်တယ်။ ဟိုတုန်းက မစားရ နေနိုင်တဲ့ အစားအစာ၊ အခု လုံးဝ မစားချင်တော့ပြန်ဘူး။ ဟိုတုန်းက တော့ရ မနေနိုင်တဲ့လူ၊ အခု လုံးဝမတွေ့ချင်တော့ပြန်ဘူး။ ဟိုတုန်းက နေရာရ မနေနိုင်တာကလွဲလို့၊ အခု မမှန်းရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့၊

အရင်တုန်းက ကြိုက်တာ အခုမကြိုက်၊ အရင်တုန်းက

မကြိုက်တာ အခုကြိုက်နဲ့ နားလည်ရခက်လောက်အောင်၊ ခန့်မှန်းရ
မလွယ်ကူလောက်အောင် အကြိုက်အမျိုးမျိုး ကောက်ကွေ့လိမ်ကျစ်
လွန်းလို့ တဏှာမြစ်လောက် ကောက်ကွေ့တဲ့မြစ် လောကမှာ မရှိ
တော့တဲ့အတွက် တဏှာမြစ်ဟာ အနိုင်မဲ့မြစ် ဖြစ်ရပါတယ်။

အမှန်သဘောသိအောင် လေ့လာနှလုံးသွင်းခြင်းနဲ့ သဘော
အမှန်မြင်အောင် ရှုမှတ်ပွားများခြင်းတို့နဲ့ပဲ တဏှာမြစ်ကို စီးဆင်းမှု
ရပ်တန့်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်။

အခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ တဏှာ
မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်နိုင်၊ စိတ်ထားနိုင်တာကို ‘အမှန်သဘောသိ
အောင် လေ့လာနှလုံးသွင်းတယ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တဏှာရဲ့
သဘောကို ဗဟုသုတအနေနဲ့လည်း သိအောင် လေ့လာ၊ လက်တွေ့
အနေနဲ့လည်း ကင်းအောင် နှလုံးသွင်းရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ကိုယ့်စိတ်မှာ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့တဏှာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ...
ပထမဆုံး ဖြစ်နေမှန်း သိရပါမယ်။ ပြီးမှ ... ‘ကိုယ့်ကံရှိသလောက်ပဲ
ရမှာပေါ့’ ...၊ ‘သူတို့ကံနဲ့ ကိုယ့်ကံနဲ့ တူမှ မတူဘဲ’ ...၊ ‘ရှိသ
လောက်ပဲပေါ့ကွယ် ...၊ ရှိတာထက် ပိုရချင်လို့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ’
...၊ ‘သူဟာ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူပဲလေ၊ သူကမှ
မပေးတာ ကိုယ်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ... သူကမှ မချစ်တာ ကိုယ်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’ ...၊ ‘သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပါစေလေ’ ...၊ ‘အလိုကြီးရင် အရနည်းတတ်တယ်’
...

စသည်အားဖြင့် ကိုယ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ ကိုယ်

ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ သဘောတရားသက်
သက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုသာဓကတွေ၊ ကိုယ်တွေ့တွေနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတော့
ပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် မရောင့်ရဲတဲ့စိတ် ကင်း
ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ပုထုဇဉ်နယ်ပယ်မှာ တဏှာနဲ့ မေတ္တာက မကြာခဏဆို
သလို ရောရောနေတာဆိုတော့ ဘုရားပေးတဲ့ အသိတရားနဲ့ သတိ
ထားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် စစ်ဆေးပြုပြင်သွားပါမှ တဏှာအချိုးအဆ
နည်းပြီး မေတ္တာအချိုးအဆ များလာမှာပါ။

တုံပြန်မှု မျှော်လင့်တဲ့စိတ်၊ ပတ်သက်မှု သာယာတဲ့စိတ်
ဖြစ်လာခဲ့ရင် ‘ဒါ မေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာ’ လို့ ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်
နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ‘တဏှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မေတ္တာပါ’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို လိမ်ညှာပြီး စကားလုံးအကောင်းတွေနဲ့ချည်း နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နေ
ရင်တော့ တဏှာလှည့်ပတ်သမျှ ခံနေရ၊ ပူလောင်နေရဦးမှာပါပဲ။

‘သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်စေချင်နေတာ မေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ တ
ဏှာ’ ...၊ ငါ့သူ့ကို ဂရုစိုက်သလိုမျိုး သူ့ငါ့ကို ဂရုစိုက်စေချင်နေ
တာ မေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာ’ ...၊ ‘ငါ့ဆန္ဒမှန်သမျှ သူဖြည့်
ဆည်းပေးစေချင်နေတာ ...၊ သူ့ဘဝကို ငါလိုချင်တဲ့ပုံစံသွင်းချင်နေ
တာ ...၊ သူ့ကို နေရာတကာ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်ချင်နေတာ မေတ္တာ
မဟုတ်ဘူး၊ တဏှာ’ ...၊ ‘သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ... သူနဲ့ စကားပြောရ
တိုင်း သာယာကျေနပ်နေတာ မေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာ’ ...

စသည်အားဖြင့် တဏှာနဲ့ မေတ္တာရဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ သဘော
သဘာဝလေးတွေကို စနစ်တကျ ခွဲခြားသန့်စင်ပြီး မေတ္တာစစ်စစ်တွေ

များသည်ထက် များလာအောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။

အစပိုင်းမှာတော့ တဏှာနဲ့ မေတ္တာ ရောနေဦးမှာပါပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တဏှာကို တဏှာမှန်း သိပြီး ပယ်ပယ်သွားနိုင်ရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တုံ့ပြန်မှု မမျှော်လင့်တဲ့ မေတ္တာ၊ သာယာမှု မခံစားတဲ့ မေတ္တာ အားကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာမှာပါ။ ပုထုဇဉ်မို့ နည်းနည်းပါးပါး ရောနေတာတွေလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ (လုပ်ပြန်ပြီ ... လျှော့ဈေး ... ဒုက္ခ ...။)

ကိုယ်နဲ့ မတည့်တဲ့ အာရုံကို ‘မတည့်ဘူး’၊ ကိုယ်နဲ့ မသင့်တော်တဲ့ အာရုံကို ‘မသင့်တော်ဘူး’ လို့ ဆင်ခြင်နိုင်ရင်လည်း တဏှာခေါင်းပါးသွားနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ ... အင်္ဂုတ္တေလို့ စားချင်ပေမယ့် ‘ငါ့မှာ သွေးတိုးရှိတယ်၊ စားလို့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ဆင်ခြင်တာမျိုး၊ လှတာတွေလို့ ချစ်ချင်ပေမယ့် ‘ငါက ဘုန်းကြီး၊ ချစ်လို့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ဆင်ခြင်တာမျိုးပေါ့။

ကိလေသာ ‘ငြိမ်’ စေတဲ့ သမထဘာဝနာနဲ့ ကိလေသာ ‘ငြိမ်း’ စေတဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများတာကိုတော့ ‘သဘောအမှန်မြင်အောင် ရှုမှတ်ပွားများတယ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သမထဘာဝနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိပဿနာဘာဝနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာတစ်ခုခုကို နှလုံးသားထဲ ရောက်အောင် အမြဲပွားများနေရင် အာရုံအတော်များများအပေါ် ‘သာယာစရာ မဟုတ်ပါလား၊ ဘာမှ သာယာစရာမရှိပါလား’ .. လို့ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ တွေ့ကရာအာရုံမှာ တဏှာမဖြစ်တော့ပါဘူး။

သမထဘာဝနာတွေထဲမှာ ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ မတင့်မတယ် ရွံစွဖြယ်

သဘော၊ ပုပ်သိုးနံ့ညို မသတိသဘောကို မြင်အောင်ကြည့်ရတဲ့ အသုဘဘာဝနာဟာ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တဏှာကို အထူးခေါင်းပါးစေတဲ့ ဘာဝနာပါ။ သက်ရှိအပေါ် တဏှာခေါင်းပါးရင် သက်မဲ့အပေါ်လည်း တဏှာခေါင်းပါးသွားတာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတီ၊ မေတ္တာ စတဲ့ တခြားသမထဘာဝနာတွေကလည်း တဏှာကို ခေါင်းပါးစေနိုင်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာအနေနဲ့ ကြုံဆုံလာသမျှ အာရုံတွေကို အလုပ်မရွေး၊ နေရာမရွေး သဘောအရှိအတိုင်း မြင်-မြင်တယ်၊ ကြား-ကြားတယ်၊ ထိ-ထိတယ်၊ သိ-သိတယ် စသည်အားဖြင့် ရှုမှတ်ပွားများသွားလို့ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် မြင်သွားပြီ၊ မမြဲ၊ မကောင်း၊ မပိုင် (အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ)သဘော သိသွားပြီဆိုရင်လည်း မြင်-မြင်ကာမျှ၊ ကြား-ကြားကာမျှ၊ နံ-နံကာမျှ၊ စား-စားကာမျှ၊ ထိ-ထိကာမျှ၊ သိ-သိကာမျှနဲ့ ပြီးသွားတဲ့အတွက် ဘယ်အာရုံနဲ့ကြုံကြုံ တဏှာမဖြစ်တော့ပါဘူး။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က တဏှာမြစ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့မြစ် ဖြစ်တယ်လို့ ‘နတ္ထိ တဏှာသမာ နဒီ’ ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဟောကြားညွှန်ပြထားတာမို့ ... လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း တဏှာမြစ်ဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့မြစ်ကို အကြောင်းမဲ့ ခန်းခြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ။

■ အပ္ပမာဒေန သပ္ပာဒေထ။
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၃]

အနှိုင်းမဲ့ ရဟန်း

မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိမြို့၊
ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံး
တော်မူနေစဉ်တုန်းက ညတစ်ညရဲ့
သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ အနာထဝိဏ်
သူဋ္ဌေးကနေ ဘဝပြောင်းသွားတဲ့ အနာ
ထဝိဏ်နတ်သား မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ
ရောက်လာပြီး သူလျှောက်ထားလိုတဲ့
စကားတွေ လျှောက်ထားသွားခဲ့ပါ
တယ်။

သူ့ရဲ့ လျှောက်ထားချက်တွေထဲ
က တစ်ခုကတော့ ...

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား ရဟန်းတော်တွေ အားလုံး
ထဲမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ဟာ ပညာဂုဏ်အား
ဖြင့်ရော၊ သီလဂုဏ်အားဖြင့်ရော၊ ကိလေသာငြိမ်းအေးမှုဂုဏ်
အားဖြင့်ရော အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ် ပါတယ်
ဘုရား၊ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်
နန်းကို အပြီးတိုင် ဆိုက်
ရောက်တော်မူကြတဲ့
ရဟန်းတော်တွေအားလုံး
ထဲမှာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်သည်သာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူပါတယ် မြတ်စွာဘုရား’

အနာထပိဏ်နတ်သားရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က လုံးဝ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ သဘောတူလက်ခံခဲ့တဲ့အတွက် ‘ရဟန်းအားလုံးထဲမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ဟာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးပဲ’၊ ‘အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန်းမြတ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်းပဲ’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် အတည်ပြုပြီးသားစကား ဖြစ်သွားပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်တော်မူတဲ့စကား ဖြစ်သွားပါတယ်။

လောကမှာရှိရှိသမျှ ရဟန်းတော်တွေအားလုံးထဲမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ထက် ပညာပိုကြီးပါတယ်၊ အကျင့်ပိုတူးပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားရဟန်း မရှိတော့လို့ပါပဲ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်နဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြားရဟန်း လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်း ဖြစ်ရပါတယ်။

သီစရာအားလုံးကို အကုန်အစင် အကြွင်းအကျန်မရှိ သိမြင်တော်မူတဲ့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်ကလွဲရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ဟာ လောကမှာ ပညာဉာဏ် အကြီးမားဆုံးပါပဲ။

ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ တရားသဘောတွေဆိုတာ အသာထား၊ လူတွေရဲ့ ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို သိစွမ်းနိုင်တဲ့

ပညာဉာဏ်အရာမှာတောင် ဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်မှ လိုက်မမီနိုင်လောက်အောင် နှံ့မခန်း ထက်မြက်လှပါတယ်။

တစ်ကမ္ဘာလုံး တစ်ပြိုင်တည်း မိုးရွာသွန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ‘မဟာသမုဒ္ဒရာထဲ ကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက် အရေအတွက် ရှိတယ်၊ မြေကြီးပေါ်ကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက် အရေအတွက် ရှိတယ်၊ တောင်ပေါ်ကျတဲ့ မိုးရေပေါက်က ဘယ်လောက် အရေအတွက်ရှိတယ်’ လို့ ဂဏန်းထိုး တင်ပြနိုင်လောက်အောင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိုးရေပေါက်တွေကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ရေတွက်ပြနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ခေတ် တော်လှပါတယ်၊ ထက်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်လို ရေတွက်မပြနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရေတွက်ပြနိုင်ရင်လည်း စက်အားကိုးနဲ့ပဲ ခလုတ်နှိပ်ရေတွက်ပြနိုင်မှာပါ။ စက်အကူအညီမပါဘဲ စိတ်သက်သက်၊ ဉာဏ်သက်သက်နဲ့တော့ ရေတွက်ပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်တဲ့အချိန် မိမိကို အမြဲပြုစုလုပ်ကျွေးမယ့် ရဟန်းတစ်ပါး ရွေးချယ်ဖို့ သံဃာ့ပရိသတ်ကို မိန့်တော်မူတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်က မိမိအမြဲပြုစုလုပ်ကျွေးမယ့်အကြောင်း အရင်ဦးအောင် လျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

‘ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ငါဘုရားကို သင်ချစ်သား အမြဲပြုစုလုပ်ကျွေးဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သင်ချစ်သားနေလေရာအရပ်တိုင်းဟာ တကယ်ကို တရားမဆိတ်သုဉ်းတဲ့နေရာ

ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သင်ချစ်သားရဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒဟာ ငါဘုရားရဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒါကြောင့် သင်ချစ်သား မှာ ငါဘုရားကို အမြဲပြုစုလုပ်ကျွေးဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

လို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စ အမြဲပြုလုပ်လိုခွင့်ကို ပယ်မြစ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

သာသနာအတွက် အားကိုးနိုင်လောက်အောင် ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စ ထက်မြက်ပြီး စာပေပရိယတ်ကို တကယ်လိုလိုလားလား ကြိုးစားအားထုတ်နေတဲ့ တပည့်ရဟန်း၊ သာမဏေတွေကို ဆရာဘုန်း ကြီးတွေက ကိုယ့်အနားမှာ အမြဲနေခိုင်းပြီး ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စတွေကို အချိန်ပြည့်လုပ်ခိုင်းတာမျိုး လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဒီအဖြစ် အပျက်က သက်သေပြနေပါတယ်။ ဆရာသမားကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာ ကိုယ့်တပည့်ကို ကိုယ့်အကျိုးအတွက် အသုံးမချဘဲ အများ အကျိုး၊ သာသနာအကျိုးအတွက်ပဲ အသုံးချသင့်ပါတယ်။ မိဘတွေ လည်း သားသမီးတွေအပေါ် နည်းတူ သဘောထားရမှာပါပဲ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ အဆုံးအမဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ရင် အရှင်သာရိပုတ္တ ရာဟာ ဉာဏ်ပညာ သိပ်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

အချိန်ကြာကြာ၊ တရားရှည်ရှည် ဟောရလို့ မြတ်စွာဘုရား ခါးညောင်းတော်မူပြီဆိုရင် 'ငါဘုရား ခါးညောင်းတယ်၊ ခါးဆန့်လိုက် ဦးမယ်၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ဆက်ဟောလိုက်ပါဦး' လို့ မိန့်တော် မူပြီး တရားဟောပလ္လင်နောက်ကွယ်က သီးသန့်အခန်းငယ်လေးထဲမှာ မြတ်စွာဘုရား ခါးဆန့်လဲလျောင်းပြီး အညောင်းအညာဖြေတော်မူရပါ

တယ်။

မြတ်စွာဘုရား ခါးညောင်းဖြေနေချိန်၊ ခါးနာသက်သာအောင် လဲလျောင်းနေချိန်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရား ဟော လက်စတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း၊ မြတ်စွာဘုရား သုံးနှုန်းလိုတဲ့ စကားလုံးအတိုင်း တစ်သေမတိမ်း ရှေ့ဆက် ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

မိမိဟောလိုတဲ့အတိုင်း ဟောနေတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ တရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်ကနေ ခါးညောင်းဖြေနေရင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် လေးလေးစားစား နာကြား တော်မူပါတယ်။ ခါးညောင်းပြေပြီ၊ ခါးနာသက်သာပြီဆိုတာနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောလက်စတရားကို ရောက်ရာ နေရာကနေ ရှေ့ဆက် ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောနေဆဲတရားကို မြတ်စွာဘုရား အလိုကျ ချွတ်စွပ်ဆက်ဟောနိုင်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ရဲ့ ဉာဏ် ပညာတော်ကတော့ အံ့မခန်း ကြီးကျယ်လှပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ခုနစ်ဝါမြောက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူတုန်းက နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆွမ်းခံချိန်ရောက်ပြီဆိုရင် နိမ္မိတဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို တရားဆက်ဟောခိုင်းထားခဲ့ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ လှူပြည်ဆင်း၊ အနောက်တံခိုင်းမှာ ရေချိုး၊ မြောက်ကျွန်းကို ဆွမ်းခံကြာ၊ အနောက်တံ ခိုင်း ကမ်းနံဘေးမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး နေ့သန့်စင်ဖို့ (နေ့ပိုင်းသီတင်း သုံးဖို့) အတွက် စန္ဒကူးတောကို ကြွတော်မူပါတယ်။

စန္ဒကူးတောမှာ နေ့သန်းစင်နေတဲ့ မြတ်
စွာဘုရားရှင်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဝေ
ယျာဝစ္စ လာရောက်ပြုလုပ်ပေးပါတယ်။
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ပြီး
တာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အိဒီနေ့တစ်နေ့
တာ နတ်ပြည်မှာ ဟောခဲ့တဲ့ အဘိဓမ္မာ
တရားအကျယ်ကို အကျဉ်းဆုံးချုပ်ပြီး အရှင်
သာရိပုတ္တရာကို နမူနာနည်းပေး ဟောကြား
တော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား အကျဉ်းချုပ်နည်းပေးတဲ့
အဘိဓမ္မာတရားကို အရှင်သာရိပုတ္တရာက
ကမ်းနားမှာ ရုပ်ပြီး မဟာသမုဒ္ဒရာကို လက်
ခံဖို့ ညွှန်ပြခံရသလို နည်းအကျယ်ရပြီး
နည်းရာထောင်ပေါင်းများစွာ၊ နည်းသောင်း
သိန်းပေါင်းများစွာနဲ့ အကျယ်တဝင့် ချဲ့ထွင်
သိမြင်တော်မူသွားပါတယ်။

မိမိအကျယ်ချဲ့သိတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားကို
လင်းနီသားငါးရာ ဘဝတန်းက အဘိဓမ္မာ
တရား နာကြားခဲ့ဖူးတဲ့ အတူနေ့ တပည့်
ရဟန်းငါးရာကို မကျဉ်းမကျယ် အလယ်
အလတ်နည်းနဲ့ နေ့စဉ် ပြန်ဟောပြပါတယ်။
‘အဘိဓမ္မာပိဋကတ်’ ဆိုပြီး ဒီကနေ့ လေ့

အရှင်ဆန္ဒဝိက ■■■■■■

လာနေကြတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားဟာ မြတ်စွာ
ဘုရားအလိုကျ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြန်
ဟောပြထားတဲ့ တရားတွေပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရား အကျဉ်းချုပ် ဟော
ပြတဲ့တရားကို မြတ်စွာဘုရား အကျယ်
ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း ထပ်ထူထပ်မှု ထိုးထွင်း
ချဲ့ထွင် သိမြင်နိုင်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
မထေရ်မြတ်ရဲ့ ဉာဏ်စည်ထောက်ကြီးက
တော့ လူသားတွေ မဆိုထားနဲ့၊ နတ်တွေ
ဗြဟ္မာတွေတောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လိုက်
မမီနိုင်လောက်အောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနား
လွန်းလှပါတယ်။

ခါတွေကြောင့်လည်း အနာထ
မိလ်နတ်သားက ‘ပညာဂုဏ်အားဖြင့်လည်း
အရှင်သာရိပုတ္တရာသာ အသာဆုံး၊ အမြတ်
ဆုံးရဟန်း၊ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်း’ လို့ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားခဲ့တာပါ။ မြတ်
စွာဘုရားရှင်ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း
အတည်ပြုခဲ့တာပါ။

တစ်ခါတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ဒေသစာရီ လှည့်လည်ရင်း စတုဒိသာဂ္ဂ
တစ်ခုမှာ မကျန်းမမာဖြစ်နေပါတယ်။ အိ

■■■■■■■■■■ အရှင်ဆုရန်

တန်ခိုးအကြီးဆုံး
ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ထက်စံရတာမျိုး
ပညာအကြီးဆုံး
ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ထက်စံသလိုထားတာကို
ကြည့်ရှုခံစားပြီး
ဝေဖန်မှာ
တန်ခိုးထက် ပညာက
မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ
ပေးတတ်ရပါမယ်။

စတုဒိသာရုံက ကပ်လျှံတဲ့ဆွမ်းကို တစ်ရက်သာ ဘုဉ်းပေးပြီး နောက် နေ့တွေမှာတော့ ဆွမ်းလုံးဝ ဘုဉ်းမပေးတော့ဘဲ ဆွမ်းအငတ်ခံတော် မူပါတယ်။

နေ့ရက်များစွာ စတုဒိသာကျွေးတဲ့ အလျှံမဏ္ဍပ်ကြီးတွေမှာ ရဟန်းတော်တွေအနေနဲ့ တစ်ရက်သာ အလျှံခံခွင့်၊ တွစ်ရက်သာ ဆွမ်းစားခွင့်ရှိတဲ့အတွက် ပိနည်းဥပဒေတော်ကို လေးစားလိုက်နာတဲ့ အနေနဲ့ အခုလို အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆွမ်းအာဟာရ ဖြတ်တောက်ထား လိုက်တာပါ။ မြတ်စွာဘုရား သိသွားတဲ့အခါမှာတော့ မကျန်းမာရင် နေ့စဉ် အလျှံခံဘုဉ်းပေးနိုင်ကြောင်း ထပ်လောင်းဖြည့်စွက် ခွင့်ပြုချက် ထုတ်ပြန်တော်မူလိုက်ပါတယ်။

တောအုပ်တစ်ခုမှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်နဲ့အတူ သီတင်း သုံးတော်မူခဲ့စဉ်တုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ လေနာရောဂါဖြစ်ပြီး အပြင်းအထန် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရဖူးပါတယ်။ လူ့ဘဝတုန်းက လေနာရောဂါဖြစ်ရင် ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ သကြား စသည်နဲ့ ရောစပ် ချက်ထားတဲ့ နို့ဗုဒ္ဓိယထမင်းစားပြီး ရောဂါပျောက်ကင်းခဲ့ဖူးကြောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြောပြတဲ့အတွက် နောက်ရက်မှာ နို့ဗုဒ္ဓိယထမင်း ရကို ရရမယ့် ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ဆွမ်းခံ ထွက်တော်မူပါတယ်။

အရှင်မြတ်နှစ်ပါး စကားပြောသံကို ကြားရတဲ့ ရုက္ခစိုးနှုတ် က ဆွမ်းခံအိမ်တစ်အိမ်က သားတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြီး ကြုံပြော ထားတဲ့အတွက် အဲဒီနေ့မှာ အဲဒီအိမ်ကနေ နို့ဗုဒ္ဓိယဆွမ်း အလျှံခံရရှိ တော်မူပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နို့ဗုဒ္ဓိယဆွမ်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ လုံးဝ ဘုဉ်းပေးတော်မမူပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားခံဒလန်လုပ်ပြီး နှုတ်မြှောက်တိုက်တွန်းလို့ ရလာတဲ့ ဆွမ်းမို့ ပိနည်းနဲ့ မညီဘူးဆိုပြီး အာလယပြတ် ပယ်မြစ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ လုံးဝ လက်မခံတဲ့ အဲဒီနို့ဗုဒ္ဓိယဆွမ်းကို အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် မြေကြီးပေါ် စွန့်သွန်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ နို့ဗုဒ္ဓိယဆွမ်း မြေကြီးပေါ်ကျတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ လေနာရောဂါ ယူပစ်သလို လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားပါတယ်။ နောက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့တိုင်အောင် လေနာရောဂါ ဘယ် တော့မှ ထပ်မဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဂိလာနရဟန်းတော်တွေအနေနဲ့ ညစာထဲမှာ အကျုံးဝင်တဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစားဖွယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသောက်ဖွယ်တွေကို ကျန်းမာ ရေး အကြောင်းပြ၊ ဆေးမစားခင် အစာခံတာအကြောင်းပြပြီး မွန်းလွဲ ပိုင်းစားတော့၊ သောက်တော့မယ်ကြိုတိုင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကို အထူးသတိရသင့်ပါတယ်။ စာကျက်ရတာ၊ စာပြန်ရတာကို အကြောင်းပြ၊ လုပ်အားပေးရတာ၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတာကို အကြောင်း ပြပြီး လေးလေးလံလံစားဖွယ်တွေ၊ ဆွမ်းအစစ်ကြီးတွေကို မွန်းလွဲ ပိုင်းမှာ အပီကိုင်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ပိုလို့တောင် သတိရသင့်တာ ပေါ့။

ဥကို အသက်ပေးကာကွယ်တဲ့ ရစ်မ၊ လို၊ မြီးခံကို အသက် ပေးစောင့်ရှောက်တဲ့ စာမရီသားကောင်လို ပိနည်းစည်းကမ်းကို အသက်ပေးလိုက်နာတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်

မပြတ်တောက်စေသလို ကျေးဇူးရှင်ဆရာကိုလည်း မပြတ်ဦးတိုက် ပူဇော်နေသင့်ပါတယ်။

ဆွမ်းခံချိန်ရောက်လို့ ရဟန်းသာမဏေတွေ မြို့တွင်းရွာတွင်း ဆွမ်းခံကြွသွားကြပြီဆိုရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ် ကျောင်း တိုက်တစ်တိုက်လုံး လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး တံမြက်မလှည်းရသေးတဲ့ နေရာတွေ တံမြက်လှည်း၊ ရေကုန်နေတဲ့ သောက်ရေအိုး၊ သုံးရေအိုး တွေ ရှေ့ဖြည့်၊ နေရာတကျမထားတဲ့ ခုတင်၊ ကုလားထိုင် စတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ သိမ်းဆည်း၊ လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တဲ့ သန့်ရှင်းရေးတွေ၊ ဝေယျာဝစ္စတွေ တစ်ခုမကျန် လိုက်လုပ် ပြီးမှ နောက်ဆုံး ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားနဲ့အတူ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ ခရီးဒေသ စာရီ ကြံချီတော်မူကြတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း ‘ငါ ဘုရားလက်ယာရံပဲ’ ဆိုပြီး ရှေ့ဆုံးကနေ ဘုရားနားကပ်မလိုက်ဘဲ သံဃာ့ပရိသတ်နောက် ပိုင်းကနေ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး လိုက်ပါလာကြတဲ့ နာမကျန်းရဟန်း တွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုရဟန်းတွေကို လိုအပ်တာ ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးရင်း သံဃာ့ပရိသတ် နောက်ဆုံးကနေ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လိုက်ပါတော်မူပါတယ်။

သားကြီးတို့၊ တပည့်ကြီးတို့ဆိုတာ မိဘတို့၊ ဆရာသမားတို့ရဲ့ လက်လွှဲရလောက်အောင် အားကိုးထိုက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသဖို့ဆိုတာကလည်း အမိန့် ပေးနေရုံ၊ လမ်းညွှန်နေရုံနဲ့ မပြီးဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်သင့်တဲ့အလုပ် တွေကို လူမြင်ရာ ရှေ့နားကနေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကွယ်ရာ နောက်နားက

နေပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာပါပါ။ မေတ္တာပြည့်ပြည့်နဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ် ဆောင်သွားတတ်ဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်။

တစ်ခါတော့ မြို့တွင်း ခေတ္တကြွနေတဲ့ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးရဲ့ မုန့်ဝေစုကို အဲဒီရဟန်းငယ် နေအတော်ကြီးမြင့်တဲ့အထိ ကျောင်းပြန် ရောက်မလာတဲ့အတွက် မုန့်ဝေစုယူထားတဲ့ ရဟန်းတော်တွေက အရှင် သာရိပုတ္တရာကို ဆက်ကပ်လိုက်ကြပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အဲဒီမုန့် ဘုဉ်းပေးပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ အဲဒီရဟန်းငယ် ကျောင်းပြန်ရောက် လာပါတယ်။

ရဟန်းတော်တွေက ‘ငါ့ရှင်ရဲ့ မုန့်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဘုဉ်းပေးလိုက်ပြီ’ လို့လည်း ပြောရော၊ အဲဒီ ရဟန်းငယ်က ‘ဪ... လောကမှာ အကောင်းမကြိုက်တဲ့သူရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ’ လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို စောင်းချိတ်ပြီး ကဲ့ရဲ့စကား ဆိုလိုက်ပါ တယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း သံဝေဂ အကြီးအကျယ်ရပြီး အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစလို့ မုန့်ခဲဖွယ်ကို လုံးဝ မဘုဉ်းပေးတော့ပါဘူး။ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးရင် မုန့်သစ်သီး စတဲ့ ခဲ ဖွယ် ဘုဉ်းပေးကြတာ အစဉ်အလာထုံးစံ ဖြစ်နေပေမယ့် အရှင်သာရိ ပုတ္တရာကတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းမြတ်တဲ့ ခဲဖွယ်တွေကို ဘယ် လောက်ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ ဒကာမကပဲ ကပ်ကပ် လုံးဝ ဘုဉ်းပေးတော် မမူတော့ပါဘူး။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် ‘စိတ်ဆိုးတတ်လိုက်တာ၊ စိတ် ကောက်တတ်လိုက်တာ’ လို့ ထင်ရပေမယ့် အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ

ဒေါသကိလေသာ လုံးဝမရှိတော့တဲ့အတွက် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ စိတ်ဆိုးစရာ၊ စိတ်ကောက်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံးအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ အားလုံးအပေါ် သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ မုန့် ခဲဖွယ် လုံးဝ ဘုဉ်းမပေးတော့တာဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ပြတ်သားမှုပါ။ ကိုယ်နှုတ်အမှုအရာမှာ ကိလေသာ အရိပ်အယောင်သန်းတာကို လုံးဝ မလိုလားတဲ့ တိကျပြတ်သားမှုပါ။ သံယောဇဉ်နွယ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရွံရှာစက်ဆုပ်တဲ့ ခိုင်မာတိကျ ပြတ်သားမှုပါ။

သံယောဇဉ်ပြတ်တာကို မေတ္တာကင်းမဲ့တယ်လို့ သံယောဇဉ်ပျော် ကိလေသာသမားတွေက ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြပေမယ့် တကယ်တော့ သံယောဇဉ်ပြတ်တာဟာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ကိလေသာငြိမ်းအေးခြင်း ဂုဏ်တစ်မျိုးပါ။ သံယောဇဉ်ပြတ်တာနဲ့ မေတ္တာကင်းမဲ့တာလည်း လုံးဝ မတူပါဘူး။ သံယောဇဉ်ဆယ်မျိုးရှိတဲ့အထဲက လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကာမရာဂသံယောဇဉ်ဆိုတဲ့

တဏှာကို ပြောတာဖြစ်လို့ တဏှာဆိုတာ ပြတ်လေကောင်းလေပါပဲ။ တဏှာပြတ်လေ၊ မေတ္တာကြီးလေမို့ သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့သူတွေဟာ အများကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့ မေတ္တာတရား ပိုအားကောင်းတတ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့သူရဲ့ အများကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ချက် အားလုံးဟာလည်း ကိုယ်ကျိုးမျှော်လင့်ချက် လုံးဝမပါတဲ့ သန့်သန့်စင်စင် မွန်မွန်မြတ်မြတ်တွေချည်းပါပဲ။

ကာမရာဂသံယောဇဉ်မှာပါတဲ့ ကာမရာဂဆိုတာ ပိုမဆိုင်ရာ ကာမရာဂတစ်ခုတည်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘယ်အာရုံအပေါ်မဆို သာယာနှစ်သက်နေရင်၊ သဘောကျကျေနပ်နေရင်၊ ခင်မင်တွယ်တာနေရင်၊ စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေရင် ကာမရာဂပါပဲ။

အရပ်ထဲမှာ သုံးနှုန်းတဲ့ တဏှာနဲ့ ဓမ္မနယ်ပယ်မှာ သုံးနှုန်းတဲ့ တဏှာ လုံးဝ မတူပါဘူး။ အရပ်ထဲမှာတော့ စကားလှအောင်၊ နားခံသာအောင် တဏှာကိုလည်း မေတ္တာလို့သုံးနှုန်း၊ သံယောဇဉ်တိုလည်း မေတ္တာလို့ သုံးနှုန်းကြပါတယ်။ ဓမ္မနယ်ပယ်မှာတော့ မေတ္တာသံယောဇဉ် ဆိုတာ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ တစ်ဖက်သားအပေါ် ဘွယ်တာတာ၊ တစ်ဖက်ဝတ္ထုအပေါ် နှစ်သက်တာမှန်သမျှ တဏှာတွေချည်းပါပဲ။

(သံသရာမှာ ပျော်ချင်ရင် တဏှာကို မေတ္တာလို့ လှည့်စားခွင့် နှိမ့်မယ့် သံသရာက လွတ်ချင်ရင်တော့ တဏှာကို တဏှာလို့ အမှန်အတိုင်း မြင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။) 'ငါ့မေတ္တာကို တဏှာလို့ ခြောက်ကောင်းလား' ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်လူးဖြစ်နေရင်တော့ သူတော်တောင်းတရားနဲ့ရာ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နဲ့ပါ အဝေးကြီးဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

တဏှာပြတ်လေ၊ မေတ္တာကြီးလေမို့
သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့သူတွေဟာ
အများကောင်းကျိုးကို
လိုလားတဲ့ မေတ္တာတရား
ပိုအားကောင်းတတ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

မုန့်ခဲဖွယ်တည်းဟူသော ကာမဝတ္ထုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် လုံးဝ ပြတ်တာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးမှု အစွမ်းသတ္တိ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။ ကိလေသာရဲ့ ဝါသနာအဋ္ဌေအသက်ကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် တို့သာ ပယ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ သန္တန်မှာ ကိလေသာ ကင်းစင်နေပုံကလည်း ဝါသနာအဋ္ဌေအသက် မရှိသလောက်နီးပါးပါပဲ။

မျောက်ဘဝက လာခဲ့လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မြောင်းတွေ့ရင် ခုန်ချင်တယ်။ ချောင်းတွေ့ရင် ခုန်ကူးချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ထေရဝါဒပိဋကတ်တော်တွေမှာ လုံးဝမပါဘဲ တစ်ဆင့်ကြား ပါးစပ် ရာဇဝင်စကားသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မဟာယာနကျမ်း တစ်ကျမ်းကျမ်းမှာပါတဲ့ ဘုရားလောင်းဝါဒ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို သက်သက်သိက္ခာချတဲ့ စကားပါ။ လုံးဝ မမှန်ပါဘူး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ သန္တန်မှာ တဏှာဆိုတဲ့ လောဘ ကိလေသာသာ ဝါသနာအဋ္ဌေအသက် မရှိသလောက် ကင်းစင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါသ၊ မာန စတဲ့ တခြားကိလေသာတွေ အားလုံးလည်း ဝါသနာအဋ္ဌေအသက် မရှိသလောက် ကင်းစင်ပါတယ်။

‘သည်းခံမှုအား သိပ်ကောင်းတယ်’ ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ်၊ စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ ဆွမ်းခံထွက်နေစဉ် ကျောပြင်ကို လက်ဝါးနဲ့ တအား ရိုက်နှက်ခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မဆိုးဘဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မတော်တဆ သင်္ကန်းစွန်းနဲ့

ထိမိတာကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ပြဿနာရှာတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မခုတ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ရဲ့ ဆိုဆုံးမလွယ်မှု၊ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ဦးထိပ်တင်မှု၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီသမှု၊ စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားမှု၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်မှု ... စတဲ့ စွမ်းရည် သတ္တိတွေကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့ပဲ အနာထပိဏ်နတ်သားက ‘ကိလေသာငြိမ်းအေးမှု ဝုဏ်အားဖြင့်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာသာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးရဟန်း၊ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်း’ လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားခဲ့တာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း အတည်ပြုခဲ့တာပါ။

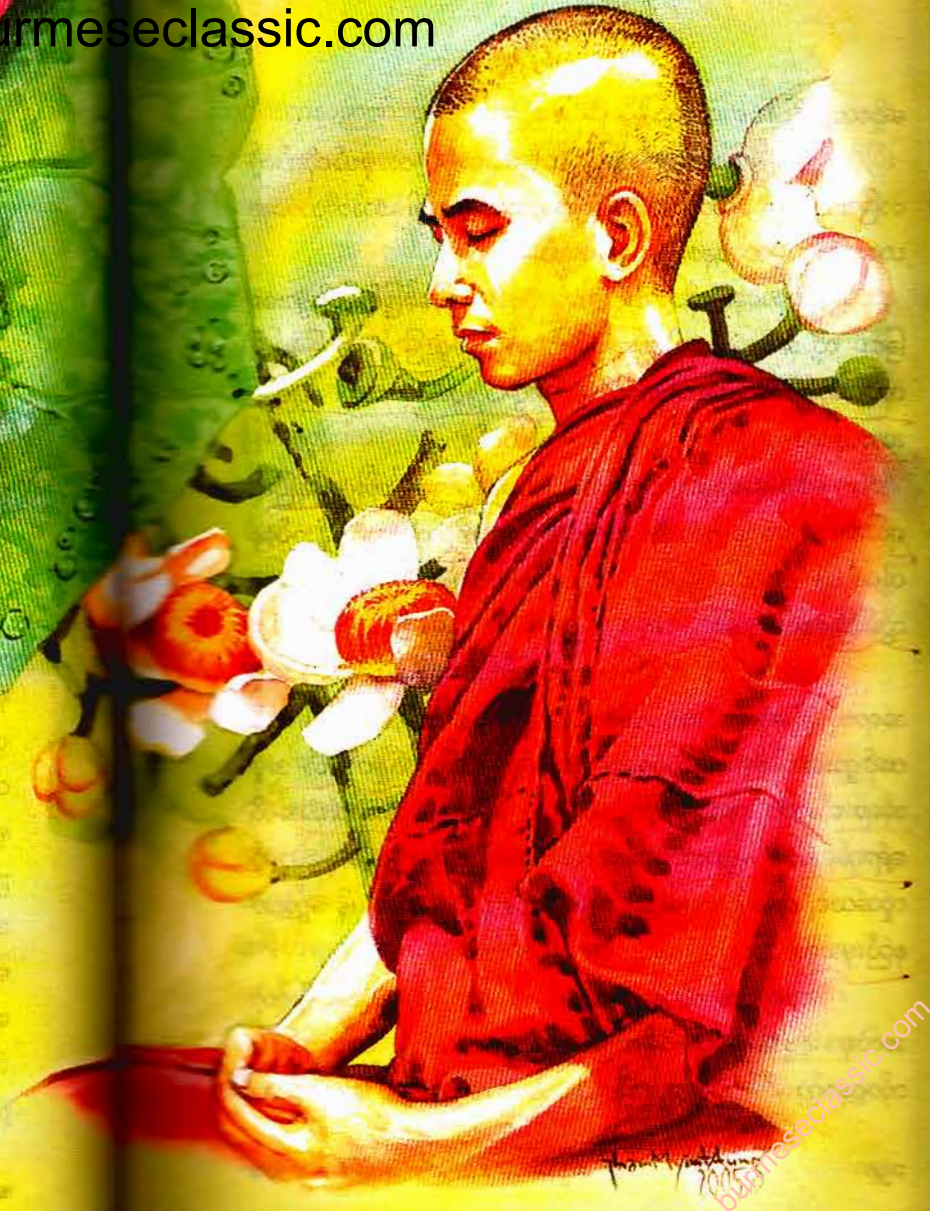
တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ အနှိုင်းမဲ့ရဟန်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ ‘သာရိပုတ္တောဝ ပညာယ၊ သီလေန ဥပသမေန စ။ ယောပိ ပါရဂုံတောဘိက္ခု၊ ဇတာဝ ပရမော သီယာ’ ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ အနာထပိဏ် နတ်သားရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို အတည်ပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားညွှန်ပြထားတာမို့ လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း အနှိုင်းမဲ့ရဟန်းဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆုလှာမှတ်သားပြီး စွမ်းအားရှိသမျှ အတုယူကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ...။ ။

■ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေယ။
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၃]

နိဗ္ဗာန်

လောကမှာ ရှိရှိသမျှ သမထဘာဝနာတွေ အားလုံးထဲမှာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာဟာ အနှိုင်းမဲ့ ဘာဝနာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာထက် စိတ်ကို ပိုပြီး မြင့်မြတ်စေတယ်၊ ဘဝကို ပိုပြီးကြီးကျယ်စေတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားဘာဝနာ

မရှိတော့လို့ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာနဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြားဘာဝနာ လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ ဟာ အနှိုင်းမဲ့ဘာဝနာ ဖြစ်ရပါတယ်။

‘ဘာဝနာ’ ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးက ‘ဖြစ်စေခြင်း၊ တိုးပွားစေခြင်း’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်၊ ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ တိုးပွားလာအောင် ပြုလုပ်အားထုတ်တာကို ဘာဝနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

စိတ်အစဉ်မှာ ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ တိုးပွားနေပြီဆိုရင် နှုတ်အမှုအရာမှာလည်း ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ ကိန်းဝပ်နေပါတယ်။ ကိုယ်အမှုအရာမှာလည်း ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ လွှမ်းခြုံနေပါတယ်။

ဘာဝနာကို ထိထိမိမိ ပွားသူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်နှုတ်စိတ် အမှုအရာသုံးမျိုးလုံးမှာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဓာတ်သဘောတွေ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါတယ်။ ဘာဝနာပွားနေပါလျက် ကိုယ်နှုတ်စိတ် အမှုအရာ ဆိုးယုတ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာဝနာကို နှလုံးသားထဲအထိ ရောက်အောင် မပွားဘဲ အပေါ်ယံသာမန်ပွားနေလို့ ဒါမှမဟုတ် လူအထင်ကြီးခံရရုံ ပွားနေလို့ ဒါမှမဟုတ် နည်းမှန်လမ်းမှန် မပွားဘဲ နည်းမှားလမ်းမှား ပွားနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သမထဘာဝနာနဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာလို့ ဘာဝနာနှစ်မျိုးရှိတဲ့ အထဲမှာ နိဗ္ဗာန်ကို တိုက်ရိုက်မြင်နိုင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ဘာဝနာက ဝိပဿနာဘာဝနာပါ။ ဝိပဿနာဘာဝနာကြောင့်သာ

ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါ်ပြီး မဂ်ဉာဏ်ဆိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာက သမထဘာဝနာထက် ပိုပြီး အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ ပိုပြီး မြတ်ပါတယ်။

သမထဘာဝနာအားလုံးထဲမှာတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ ဟာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိရဲ့ အာရုံက ဘုရားအာရုံဖြစ်ပြီး ဘုရားအာရုံဟာ တစ်လောကလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ လောကီအာရုံတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံးအာရုံ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အမြတ်ဆုံးအာရုံကို သတိရနေသူရဲ့ စိတ်မှာ အမြတ်ဆုံးဓာတ်တွေ ကူးစက်ပြီး အမြတ်ဆုံးကုသိုလ်တွေ တိုးပွားနေပါတယ်။ အမြတ်ဆုံး ကုသိုလ်ကြောင့် အမြတ်ဆုံးကောင်းကျိုးတွေ မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်တာမို့ အမြတ်ဆုံးအာရုံကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရတဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဟာ အမြတ်ဆုံးဘာဝနာ ဖြစ်ရပါတယ်။

‘ဗုဒ္ဓ’ ဆိုတာ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ ‘အနု’ ဆိုတာ ထပ်တလဲလဲ၊ ‘သတိ’ ဆိုတာ အမှတ်ရတာ၊ ‘ဗုဒ္ဓါနုဿတိ’ ဆိုတော့ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ထပ်တလဲလဲ အမှတ်ရတာပေါ့။ ဘုရားဂုဏ်တော်ဆိုတာ ဘုရားရဲ့ အရည်အချင်း၊ ဘုရားရဲ့ အစွမ်းသတ္တိပါပဲ။ ဘုရားရဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ ဘုရားရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေကို ထပ်တလဲလဲ အမှတ်ရနေတာ၊ ထပ်တလဲလဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နေတာကိုပဲ ဂုဏ်တော်ပွားတယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိပွားတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဂုဏ်တော်ပွားတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မိတ္တူကူးတာပါ။ ခြိတ်စွာဘုရားရှင်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ အစွမ်းသတ္တိတွေကို

ကိုယ့်စိတ်ထဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ စိမ့်ဝင်ပုံနှံလာအောင် မိတ္တူကူးယူတာပါ။ စံပယ်ပန်းကို လက်ထဲဆုပ်ထားရင် စံပယ်ပန်းရနံ့ လက်မှာ ကူးစက်လာသလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုခု၊ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုခုကို ထပ်တလဲလဲ အမှတ်ရနေရင် အဲဒီအရည်အချင်းမျိုး၊ အဲဒီအစွမ်းသတ္တိမျိုး ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ကူးစက်လာပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အရည်အချင်းအမျိုးမျိုး၊ အစွမ်းသတ္တိအမျိုးမျိုးကို အမှတ်ရနေရင်တော့ ကိုယ်အမှတ်ရလိုက်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အလားတူအရည်အချင်းတွေ၊ ကိုယ်အမှတ်ရလိုက်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိနဲ့ အလားတူ အစွမ်းသတ္တိတွေ ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ကူးစက်လာတော့တာပါ။

စိတ်နှလုံးမှာ ကူးစက်လာတဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ အစွမ်းသတ္တိတွေက နှုတ်ပေါ်၊ ကိုယ်ပေါ်အထိ ခုန်ဆင်းလာတဲ့အတွက် နှုတ်အမူအရာ မှန်သမျှမှာလည်း အရည်အချင်းကောင်းတွေ၊ အစွမ်းသတ္တိကောင်းတွေ လွှမ်းခြုံပြီး ပြောလိုက်သမျှ စကားအားလုံး အဆင့်မြင့်စကားတွေ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်အမူအရာ မှန်သမျှမှာလည်း အရည်အချင်းကောင်းတွေ၊ အစွမ်းသတ္တိကောင်းတွေ ပြည့်နှက်ပြီး ပြုလိုက်သမျှ လုပ်ရပ်အားလုံး အဆင့်မြင့်လုပ်ရပ်တွေ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ ပြောသမျှ အဟုတ်၊ လုပ်သမျှ အမှန်၊ ကြိသမျှအကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ (ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားတဲ့အလုပ်) က အပြည့်အဝ တာဝန်ယူပါတယ်။ ဘာ

ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားရှင်မှာရှိတဲ့ ဂုဏ်တော်တွေအားလုံးက 'ပြောသမျှ အဟုတ်၊ လုပ်သမျှ အမှန်၊ ကြိသမျှ အကောင်း' တွေချည်းဖြစ်နေလို့ပါ။

အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ပါဠိသက်သက် ပွားနေရုံနဲ့တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အရည်အသွေးကောင်းတွေ ကိုယ့်ဘဝထဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အင်္ဂလိပ်လို သွားဆဲလို၊ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်သလို အင်္ဂလိပ်လို သွားချီးမွမ်းလို့လည်း ဝမ်းသာမှာ မဟုတ်သလိုပါ။

'အရဟံ၊ အရဟံ' လို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ၊ ပုတီးပတ်ပေါင်းများစွာ ရွတ်နေရင် - ကုသိုလ်တော့ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရဟံဂုဏ်တော်နဲ့ အလားတူ အရည်အသွေးမျိုးတော့ ကိုယ့်ဘဝထဲ ကူးစက်မလာနိုင်ပါဘူး။ အရဟံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိဘဲနဲ့ 'အရဟံ ဂုဏ်တော်ကြီးကို ကြည့်ညှိလိုက်တာ' ဆိုတာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အရဟံရွတ်ရင် စီးပွားတက်မယ်၊ လာဘ်ရှင်မယ် ဆိုတဲ့ အမျှော်လောဘနဲ့ ရွတ်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရက အန္တရာယ်ကင်းဖို့ လာဘ်ရှင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့စဉ်ဘဝထဲက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဂုဏ်တော်သဘာဝနဲ့အညီ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ဖို့အတွက်ပါ။ ဂုဏ်တော်ဟာ ဘဝရဲ့ စည်းကမ်း၊ ဂုဏ်တော်ဟာ ဘဝရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဂုဏ်တော်လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ အညီ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးတည်ဆောက်ဖို့ ဂုဏ်တော်ပွားရတာပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေက မရေမတွက်နိုင်အောင်

အသင်္ချေရှိပါတယ်။ အဆုံးမရှိတဲ့
 အနန္တပါ။ အသင်္ချေ
 အနန္တသော ဘုရား
 ဂုဏ်တော်တွေရဲ့
 အနှစ်ချုပ်က
 ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
 ပေါ့။ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင်တိုင်း
 နှိုးပါး ဂုဏ်တော်
 ပွားပြီဆိုရင်
 အဲဒီကိုးပါးကိုပဲ
 ပွားကြတာများ
 လို့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးရဲ့
 လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်
 တချို့ကို အကျဉ်းချုပ်
 ပြောပြပါရစေ။

‘အရဟံ - ကိလေသာကင်း
 စင်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား’
 စိတ်ကို ပူလောင်စေတတ်တဲ့
 သဘောတွေ၊ စိတ်ကို ညစ်နွမ်း
 စေတတ်တဲ့ဓာတ်တွေကို ကိလေသာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လောဘ၊
 ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ ... အစရှိတဲ့ ဓာတ်ဆိုး ဓာတ်
 ယုတ်၊ဓာတ်ပုပ် ဓာတ်ညံ့တွေဟာ ကိလေသာတွေပါ။ မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်မှာ အဲဒီ ဓာတ်ဆိုး ဓာတ်ပုပ်တွေ လုံးဝ မရှိဘူးဆိုတာကို
 ထပ်တလဲလဲ အာရုံပြုနေရင် ကိုယ့်စိတ်လည်း ဓာတ်ဆိုးဓာတ်ပုပ်တွေ
 တဖြည်းဖြည်း ကင်းရှင်းပြီး စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်၊ စိတ်အေးစိတ်သန့်
 လေး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

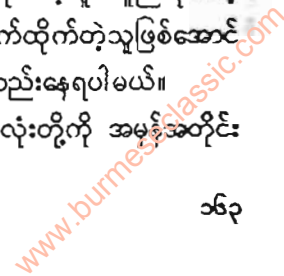
‘အရဟံ - ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို ပြုတော်
 မမူသော မြတ်စွာဘုရား’

မကောင်းမှုပြုတယ်ဆိုတာ စိတ်မှာ ကိလေသာရှိလို့ ပြုတာ
 ပါ။ ကိလေသာမှန်သမျှ လုံးဝ မရှိတော့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ
 လူရှေ့မှာရော၊ လူကွယ်ရာမှာပါ ဘာမကောင်းမှုမှ မပြုတော့ပါဘူး။
 ဒီဂုဏ်ကို အမြဲသတိရနေတဲ့သူဟာ မကောင်းမှုပြုမယ်ကြတိုင်း အလိုလို
 စိတ်တွန့်ဆုတ်ပြီး မကောင်းမှုအတော်များများကို ရှောင်ကြဉ်ဖြစ်သွား
 ပါလိမ့်မယ်။

‘အရဟံ - ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာ
 ဘုရား’

ပူဇော်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေရှိလို့ မြတ်စွာဘုရား
 ရှင်ဟာ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူထိုက်ပါတယ်။
 စိတ်ဓာတ်စင်ကြယ်တာ၊ အသိဉာဏ်ကြီးကျယ်တာ၊ အများအကျိုး
 သယ်ပိုးတာတွေဟာ ပူဇော်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေပဲပေါ့။
 ဒီဂုဏ်ကို ပွားရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပူဇော်ထိုက်တဲ့သူ၊ ကူညီထိုက်တဲ့
 သူ၊ ချီးမြှောက်ထိုက်တဲ့သူ၊ စောင့်ရှောက်ထိုက်တဲ့သူဖြစ်အောင်
 အရည်အချင်းကောင်းတွေ ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းနေရပါမယ်။

‘သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ - သိစရာအားလုံးတို့ကို အမှန်အတိုင်း

ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

အများက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပညတ်အရှိ သိစရာတွေကို ရော၊ သဘာဝအတိုင်း အမြဲမှန်နေတဲ့ ပရမတ်အရှိ သိစရာတွေကိုရော၊ သိစရာအားလုံးကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါတယ်။ မှားမှားယွင်းယွင်း သိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း သိတာပါ။ သူများဆီ တပည့်ခံလို့ သူများပြောနဲ့ သိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိတာပါ။ ဒီဂုဏ်ကို အမြဲပွားရင် ဉာဏ်ဓာတ်တွေ ကူးပြီး ဉာဏ်ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ သိစရာမှန်သမျှ အမှန်အတိုင်း သိအောင်၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိအောင် လေ့လာချင်တဲ့စိတ်လည်း ထက်သန်လာပါလိမ့်မယ်။

'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော - အသိဉာဏ်ရော၊ အကျင့်ပါ ပြည့်စုံ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သိသာသိပြီး မကျင့်တဲ့သူ၊ ကျင့်သာ ကျင့်ပြီး မသိတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သိလည်းသိ၊ ကျင့်လည်းကျင့်တဲ့ သူပါ။ (အသိ ရှစ်မျိုးနဲ့ အကျင့် တစ်ဆယ့်ငါးမျိုးကိုတော့ သီးခြား ကျက်မှတ်ပြီး ပွားများရပါမယ်။) ဒီဂုဏ်ကို ပွားပြီး လိုက်နာတဲ့သူဟာ အသိအကျင့် ဘက်စုံမြင့်တဲ့သူ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

'သုဂတော - ကောင်းသောစကား (မှန်ကန်၍ အကျိုးရှိ သောစကား) ကို ဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ မှန်လည်းမမှန်၊ အကျိုးလည်းမရှိတဲ့ စကားမျိုး လုံးဝ မပြောပါဘူး။ မှန်ပေမယ့် အကျိုးမရှိရင်လည်း လုံးဝ မပြောပါဘူး။ မှန်လည်းမှန်၊ အကျိုးလည်းရှိတဲ့ စကားမျိုးကိုသာ

အခြေအနေ အချိန်အခါကြည့်ပြီး ပြောတော်မူပါတယ်။ ဒီဂုဏ်ကို တကယ် ကြည့်ညှိနေတဲ့သူဟာ ဘာစကားပဲပြောပြော မှန်ဖို့နဲ့ အကျိုးရှိ ဖို့ကို အမြဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖြစ်သွားမှာပါ။

'လောကဝိဒူ - လောကသုံးပါးကို သိတော်မူသော မြတ် စွာဘုရား'

သက်ရှိသတ္တဝါဆိုတဲ့ သတ္တလောက၊ သက်မဲ့ဘုံဌာနဆိုတဲ့ ဩကာသလောက၊ ရုပ်နာမ်ပရမတ်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရလောက၊ လောက သုံးပါးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာမှန်သမျှကို မြတ်စွာဘုရား နဲ့နှံ့စပ်စပ် အသေးစိတ် သိမြင်တော်မူပါတယ်။ ဒီဂုဏ်ကို ပွားရင် လောကအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိလာမှာပေါ့။

'အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ - ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါ တို့ကို အတုမရှိ ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား'

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အဆုံးအမခံယူမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လိုအပ် ချက်နဲ့ ကွက်တိဖြစ်အောင် အတိအကျ ဆုံးမတော်မူတတ်ပါတယ်။ မကောင်းမှု ကင်းရှုံပဲ ဆုံးမသင့်တဲ့သူကို မကောင်းမှုကင်းရှုံပဲ ဆုံးမပြီး ကောင်းမှုတိုးရှုံပဲ ဆုံးမသင့်တဲ့သူကို ကောင်းမှုတိုးရှုံပဲ ဆုံးမပါတယ်။ တရားထူးရတဲ့အထိ ဆုံးမသင့်တဲ့သူကိုသာ တရားထူးရတဲ့အထိ ဆုံးမတော်မူတာပါ။ လူတကာကို တရားထူး မရရအောင် အတင်း အဓမ္မ ဆုံးမနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဂုဏ်ကို ပွားရင် သူ့နေရာနဲ့သူ၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူ အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ အဝင်ခွင့်ကျ ပြောဆိုဆုံးမတတ်လာပါလိမ့်မယ်။

'သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ - နတ်လူတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်

တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

နတ်လူသတ္တဝါတို့ကို ကောင်းရာကောင်းကြောင်း နည်းလမ်း ကောင်းတွေ ညွှန်ကြားပြသတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ နတ်လူ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အားအကိုးထိုက်ဆုံး ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ ပါတယ်။ ဒီဂုဏ်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် အများအကျိုးကို ရှေ့တန်းက နေ ဦးဆောင်သယ်ပိုးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

'ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိတော်မူ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း သိအောင် ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

ဆင်းရဲအမှန်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဆင်းရဲကြောင်းအမှန်ဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်ဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာ၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ ရောက်ကြောင်း လမ်းမှန်ဆိုတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ၊ သစ္စာလေးပါးကို မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ဟာ ကိုယ်တိုင်သိရုံမက သူတစ်ပါးကိုလည်း သိအောင် ဟောစွမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဒီဂုဏ်ကို ပွားရင် အမှန်တရားကို သိပြီး အမှန်တရားကို ဖြန့်ဝေတတ်လာပါလိမ့်မယ်။

'ဘဂဝါ - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'

မိမိစိတ်ကိုရော၊ တစ်လောကလုံးပါ အစိုးရတဲ့ ဣဿရိယ ဘုန်းတော်၊ မင်္ဂလိန်ဗွန်တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဓမ္မဘုန်းတော်၊ များပြား သော အခြံအရံ၊ ပျံ့နှံ့သော အကျော်အစောနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယသဘုန်း တော်၊ အတုမရှိသော ကျက်သရေတော်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သီရိဘုန်းတော်၊ လိုအင်ဆန္ဒ တောင့်တမှုမှန်သမျှ ခဏချက်ချင်း ပြည့်ဝတဲ့ ကာမဘုန်း တော်၊ အတုမရှိသော လုံ့လဝီရိယနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပယတ္တဘုန်းတော်၊

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။ ဒီဂုဏ် ကို ပွားရင် ကိုယ့်ကံ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးခြောက် မျိုး ပွားတိုးနိုင်ပါတယ်။

ဓာတ်ကူးစက်မှုသဘောအရသာ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ် ပြီး ဘယ်ဂုဏ်တော် ပွားရင် ဘယ်လိုကောင်းကျိုး ရနိုင်တယ် လို့ ပြောရပေမယ့် တကယ်တော့ ဘယ်ဂုဏ်တော်ကိုပဲ ပွားပွား၊ ဘယ်လို ကောင်းကျိုးမျိုးကိုမဆို ရနိုင်တာချည်းပါပဲ။ ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံး ဂုဏ်တော်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ပွားရုံနဲ့လည်း တခြားဂုဏ်တော်တွေရဲ့ ဓာတ်သတ္တိတွေ ကူးစက် ပြည့်စုံလာနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံတဲ့နေရာမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ အံဝင် ခွင်ကျ အနီးကပ် ပဲ့ကိုင်ပေးဖို့အတွက်ကတော့ ဂုဏ်တော်အားလုံး ပွားများထားမှ စိတ်ချရပါတယ်။ ဥပမာ - စကားတစ်ခုခု ပြောတဲ့ ကိစ္စမှာ သုဂတဂုဏ်တော်ကို သတိရလိုက်မှ ကိုယ့်ရဲ့ စကားကို သုဂတဂုဏ်တော်ရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အညီ မှန်ကန်ပြီး အကျိုးရှိအောင် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို အဓိပ္ပာယ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ တကယ် ပီပီပြင်ပြင် ပွားရင် ပွားသူရဲ့ စိတ်အခံပေါ် မူတည်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကိန်းဝပ် ခိုင်မြဲလာနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားဆုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့သူတွေအတွက် အများအကျိုး သယ်ပိုးလိုစိတ် အထူး ထက်သန်လာနိုင်သလို သာမန်သာဝကတွေအတွက်လည်း တရားထူး မြန်မြန်ရချင်တဲ့စိတ် အားကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။

ဂုဏ်တော်အမြဲပွားသူရဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲကြည်လင်အေးချမ်း

ဂုဏ်တော်ပွားတယ်ဆို
တကယ်တော့ မိတ္တူကူးတ
မြတ်စွာဘုရားရှင်မှာ
အရည်အချင်း
အစွမ်းသတ္တိတွေ
ကိုယ့်စိတ်ထဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ
စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လာအောင်
မိတ္တူကူးယူတာ
စံပယ်ပန်းကို လက်
ဆုပ်ထားရင် စံပယ်ပန်း
လက်မှာကူးစက်လာသလို

နေတာကို ကြည့်လင်အေးချမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပါရမီဖြည့်ရင် ပါရမီအလုပ်တွေ အပေါ် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်မှု မဖြစ်တော့ဘဲ ပါရမီကုသိုလ်တွေ တိုးပြီးရင်း တိုးလာသလို ကြည့်လင်အေးချမ်းတဲ့စိတ်ကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းလမ်းနဲ့ အညီ စိပဿနာ ဆက်ရှုသွားမယ်ဆိုရင်လည်း လွယ်ကူသက်သာစွာ တရားထူးတရားမြတ် ရရှိနိုင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သိတိုဋ္ဌ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)မှာ ဘုရားစုထံ တော်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ပွားများတဲ့ 'ဖုဿဒေဝ' ဆိုတဲ့ မထေရ်မြတ်တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သီးခြားတရားထိုင်ရင်းနဲ့လည်း ဂုဏ်တော်ပွားများသလို သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့လည်း ဂုဏ်တော်ပွားများပါတယ်။ အထူးသဖြင့် စေတီရင်ပြင်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းပြီးတဲ့အချိန်ဟာ မထေရ်မြတ်အတွက် ဂုဏ်တော်ပွားလို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ။

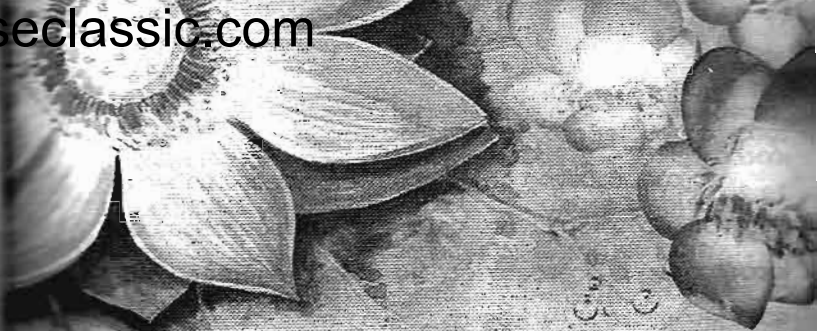
တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်လို့ အမှိုက်သရိုက်၊ အညစ်အကြေး ပြောင်စင်သွားတဲ့ စေတီရင်ပြင်ကို တစ်ဖုံစိမ့်ဖြန့်ကြည့်ရင်း ...

*အမှိုက်သရိုက်၊ အညစ်အကြေး ကင်းရှင်းသွားတဲ့ စေတီရင်ပြင်ဟာ သန့်စင်ကြည့်လင်နေသလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကိလေသာ အမှိုက်သရိုက်၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးကင်းရှင်းတဲ့ စိတ်အစဉ်ဟာလည်း သန့်စင်ကြည့်လင်နေမှာပဲ။

*အရဟံ - ကိလေသာအရှုပ်ကင်း၍ စိတ်ရှင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

*အရဟံ - ကိလေသာအညစ်အကြေးဖြင့် စိတ်သန့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

*အရဟံ - ကိလေသာအပူဝေး၍ စိတ်အေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

‘အရဟံ - ကိလေသာအနောက်မသီ၍ စိတ်ကြည်တော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရား’

‘အရဟံ - ကိလေသာကင်း စိတ်သန့်ရှင်းတဲ့အတွက် လူ
မင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော
မြတ်စွာဘုရား’

စေတီရင်ပြင်မှာ တံမြက်စည်း လှည်းပြီးတိုင်း ဘုရားဂုဏ်
တော်ပွားများနေတဲ့ ဖုဿဒေဝမထေရ်မြတ်ကို မာရ်နတ်က သုံးကြိမ်
တိုင်တိုင် လာရောက်နှောင့်ယှက်ပါတယ်။ ပထမနေ့မှာ မျောက်ညို
အသွင် ဖန်ဆင်းပြီး စေတီရင်ပြင်မှာ နွားချေးခြောက်တွေ ကြီချ၊
ဒုတိယနေ့မှာ နွားအိုအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး စေတီရင်ပြင်မှာ နွားချေးစို
တွေ စွန့်ချ၊ တတိယနေ့မှာ အရုပ်ဆိုးပြီး ခြေဆွံ့နေတဲ့ လူသားအသွင်
ဖန်ဆင်းပြီး စေတီရင်ပြင်မှာ အစင်းကြောင်းထင်အောင် တရွတ်တိုက်
ဆွဲသွားနဲ့ မထေရ်မြတ်ကို ဂုဏ်တော်အာရုံပျက်အောင် တစ်နေ့တစ်မျိုး
အနှောင့်အယှက်ပေးပါတယ်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးတဲ့သူ မရှိမှန်း သတိ
ထားမိသွားတဲ့ ဖုဿဒေဝမထေရ်မြတ်က ...

‘သင် မာရ်နတ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား’

‘ဒါဖြင့် ... သင့်ကို ကျွန်ုပ် အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါ
ရစေ ...။ သင်က သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားကို ကိုယ်တိုင်ဖူး
မြင်ခဲ့ရဖူးသူဆိုတော့ ... ကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်
ဖန်ဆင်းပြပါလား’

‘ချွတ်စွပ်ကြီး တူအောင်တော့ ဖန်ဆင်းမပြုနိုင်ပါဘူးဘုရား
...။ အနီးစပ်ဆုံး တူအောင်လောက်ပဲ ဖန်ဆင်းပြုနိုင်ပါတယ်’

‘အနီးစပ်ဆုံး တူရင်ကိုပဲ ကျွန်ုပ်လုပ်ပြီ ...။ ဖန်ဆင်းပြပါ
...။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်’

မာရ်နတ်ဖန်ဆင်းပြောတဲ့ မြတ်စွာဘုရားပုံတော်ကို ဖူးမြော်ကြည်
ညိုရင်း ဖုဿဒေဝမထေရ်မြတ်ရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်
မှု ပီတိသောမနဿတွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

‘ကိလေသာ ကင်းကျမ်းမြို့ညီနေတဲ့ မာရ်နတ်ရဲ့ ကိုယ်ပွား
ဘုရားပုံတော်တောင်မှ ဒီလောက် ကြည့်ညိုစရာကောင်းရင် ကိလေသာ
မှန်သမျှ အငွေ့အသက်မကျန် ကင်းစင်နေတဲ့ သက်တော်ထင်ရှား
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပကတိရုပ်သွင်တော်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်
ညိုစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ ...’

‘အရဟံ - ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
စိတ်အပူအလောင်တွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်
အညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်အရှင်
အထွေးတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်အရောက်

အကျွေးကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ...'

‘လိုချင်တပ်မက်မှု လောဘာတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်မှု ဒေါသတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မောက်မာထောင်လွှားမှု မာနတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မနာလိုမှု ဣဿာတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဝန်တိုမှု မစ္ဆရိယတွေ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ...’

‘ပုံတော်အတွင်း ဂုဏ်တော်သွင်း’ ပြီး ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ ပွားများလိုက်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိသောမနဿ၊ တည်ကြည်ငြိမ်းအေးမှု သမာဓိပဿဒိန္နတက္က ထင်ရှားရာ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းလမ်းအတိုင်း ဝိပဿနာဆက်ရှုတဲ့အတွက် ဖုဿဒေဝမထေရ်မြတ် .. မတ်တတ်တစ်ရပ်တည်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဟာ သမထဆိုပေမယ့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မွန်မြတ်နူးညံ့တဲ့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ စိတ္တဇရုပ်တွေဘက် ဝိပဿနာဉာဏ်ဦးလှည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အလွယ်တကူနဲ့ တရားထူးတရားမြတ် ရရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ သမာဓိအား အထူးကောင်းတဲ့အတွက် စိတ်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေလို့ပါ။

အမှန်ကတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိပဋ္ဌာန်အလေ့အကျင့်သာ တွဲလုပ်ထားမယ်ဆိုရင် သာသနာတွင်းမှာ ဘယ်သမထမဆို ဝိပဿနာဘက် ကူးပြောင်းလှည့်ယူလို့ ရတာချည်းပါပဲ။

ဖုဿဒေဝမထေရ်မြတ် ပွားများတဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိမှာ ‘ပုံ

တော်’ ရော၊ ‘ဂုဏ်တော်’ ရော နှစ်မျိုးလုံး ပါဝင်ပါတယ်။ ‘ပုံတော်’ အတွင်း ‘ဂုဏ်တော်’ သွင်းပြီး ပွားများမှလည်း ပုံတော်သက်သက်၊ ဂုဏ်တော်သက်သက် ပွားများတာထက် ပီတိအရှိန် ပိုအားကောင်းနိုင်တာပါ။ ပီတိအရှိန် အားကောင်းလေ၊ လောကီကောင်းကျိုးရော၊ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးပါ ပိုဖြစ်ထွန်းလေပါပဲ။

‘ပုံတော်’ ကို ကြည်ညိုတာက ‘သဒ္ဓါ’ ရဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပြီး ‘ဂုဏ်တော်’ ကို ကြည်ညိုတာကတော့ ‘ပညာ’ ရဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပုံတော်ရော၊ ဂုဏ်တော်ရော နှစ်မျိုးလုံးကို ကြည်ညိုတတ်မှ သဒ္ဓါနဲ့ပညာ ညီမျှပြည့်စုံတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အဆင့်အတန်း မြင့်ပါတယ်။

‘ဟိုပုံတော်ကတော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ ဒီပုံတော်ကတော့ လုံးဝ ကြည်ညိုစရာ မကောင်းဘူး’ ...၊ ‘ဟိုပုံတော်ရဲ့ အချွန်အတက်တွေက ဘာတွေလဲ၊ ဒီပုံတော်ရဲ့ အထားအသိုတွေက ထေရဝါဒနဲ့ မကိုက်ဘူး’ ... စသည်အားဖြင့် ပုံတော်အတွင်း ဂုဏ်မသွင်းနိုင်ဘဲ ပုံတော်ကိုပဲ နေရာတကာ အပြစ်ရှာ၊ အပြစ်ပြောရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ့်မှာ သဒ္ဓါတရားအားနည်းကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံနေရာ ရောက်ပါတယ်။ (ပညာလည်း အားနည်းနေတာပါပဲ။)

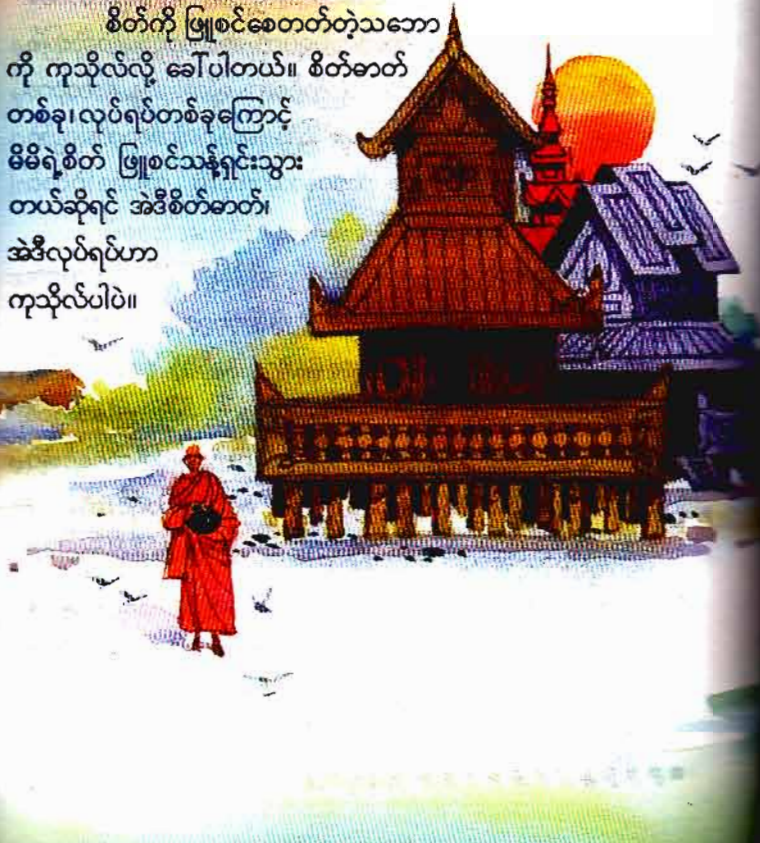
‘ဟိုပုံတော်မျိုးကိုပဲ ကြည်ညိုချင်တယ်’ ...၊ ‘ဟိုအသာနဲ့ ထုတ်ဘုရားပဲ ကိုးကွယ်ချင်တယ်’ ...၊ ‘ရှေးဟောင်းဘုရားမှာ ဒက္ခိဏသာခါဒီဇိုင်းမှ’ နဲ့ ... ပုံတော်ကိုပဲ အစွန်းရောက်အောင် ရှေးရှယ်နေတာမျိုးကျတော့လည်း သဒ္ဓါနောက် ပညာမလိုက်နိုင်တဲ့သဘော

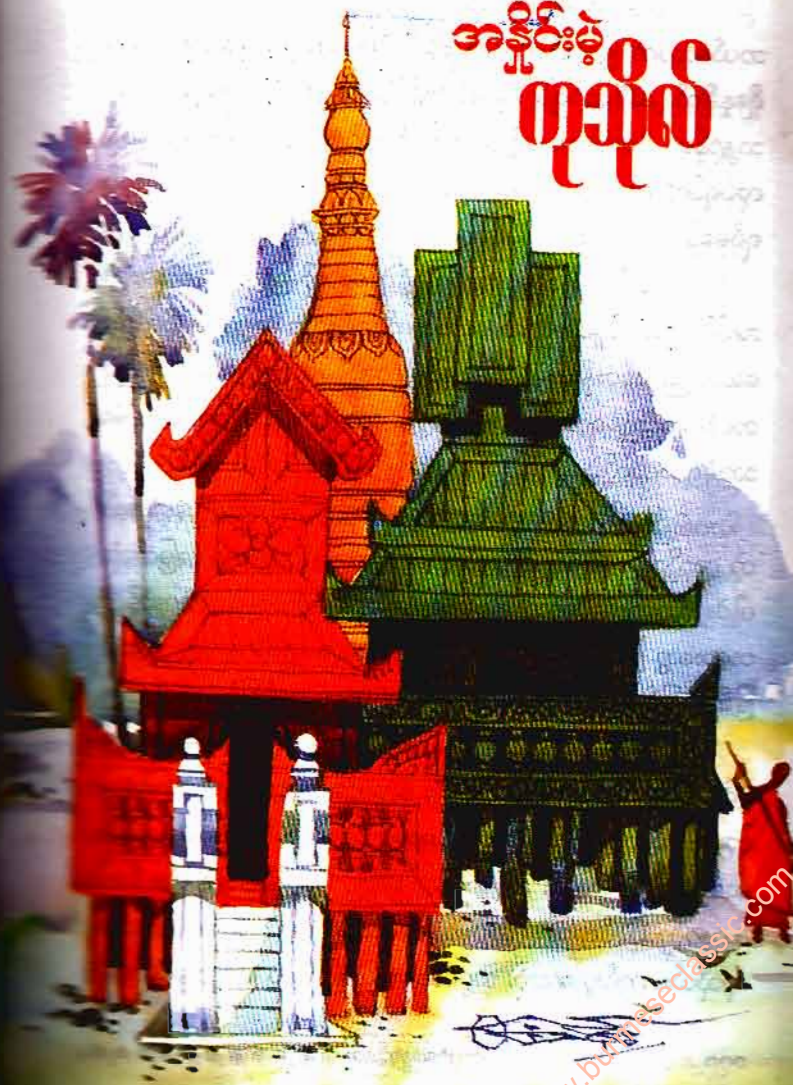
■ လောကမှာ ရှိရှိသမျှကုသိုလ်တရားအားလုံးထဲမှာ အပ္ပမာဒ တရားဟာ အနှိုင်းမဲ့ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပ္ပမာဒတရားထက် ပိုပြီး ကုသိုလ်ရှင်ရဲ့ စိတ်ကို ဖြူစင်စေပါတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်ကို ကောင်းကျိုးပြုပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ အစားထိုး စရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားကုသိုလ်တရား မရှိတော့လို့ပါပဲ။

အပ္ပမာဒတရားနဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြား ကုသိုလ်တရား လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် အပ္ပမာဒတရားဟာ အနှိုင်းမဲ့ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ရပါတယ်။

စိတ်ကို ဖြူစင်စေတတ်တဲ့သဘော ကို ကုသိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ် တစ်ခု၊ လုပ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် မိမိရဲ့စိတ် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသွား တယ်ဆိုရင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်၊ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကုသိုလ်ပါပဲ။

အနှိုင်းမဲ့ ကုသိုလ်

ငါ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့လုပ်ရပ် ဘယ်လောက် မြတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ် ရှိနေခိုက်၊ အဲဒီလုပ်ရပ် လုပ်နေခိုက် စိတ်ဓာတ်ရှင်၊ လုပ်ရပ်ရှင်ရဲ့ သန္တာန်မှာ စိတ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှု မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်၊ အဲဒီ လုပ်ရပ်ကို ကုသိုလ် လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်စိတ်ဓာတ်၊ ဘယ်လုပ် ရပ်မဆို စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေမှ ကုသိုလ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

ကုသိုလ်မှန်သမျှ ကုသိုလ်ရှင်ရဲ့ စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေတဲ့ အပြင် ကုသိုလ်ရှင်အတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အဖြာဖြာကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ကုသိုလ်ကြောင့် ဆိုးကျိုးကြံ့ရ တယ်၊ ဆင်းရဲခဲရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကောင်းကျိုးကြံ့ရတယ်၊ ချမ်း သာစံရတယ်လို့ပဲ ရှိပါတယ်။

ကုသိုလ်ရှင်ကို စိတ်ဖြူစင်စေတတ်တဲ့၊ ကောင်းကျိုးပေးတတ် တဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေ အားလုံးထဲမှာ အပ္ပမာဒတရားဟာ အမြတ်ဆုံး ပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပ္ပမာဒတရားကြောင့်သာ တခြားကုသိုလ် တရားတွေ ဖြစ်ပွားခွင့်ရလို့ အပ္ပမာဒတရားဟာ ကုသိုလ်တရားအားလုံး ဖြစ်ပွားခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း အခြေခံရေသောက်မြစ် ဖြစ်လို့ပါပဲ။

အပ္ပမာဒတရား မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ ဖြစ်ပွား ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါနကုသိုလ်လည်း အပ္ပမာဒတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ သီလကုသိုလ်လည်း အပ္ပမာဒတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ သမထကုသိုလ်လည်း အပ္ပမာဒတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဝိပ- သာနာကုသိုလ်လည်း အပ္ပမာဒတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအားလုံး အပ္ပမာဒတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပွားခွင့်ရှိတာမို့

အပ္ပမာဒတရားဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအားလုံးရဲ့ အဓိကရေသောက် မြစ် ဖြစ်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒတရားကို ကုသိုလ်အားလုံးရဲ့ အကြောင်းရင်းလို့ ပြောလိုက်ရင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာအားလုံးရဲ့ အကြောင်းရင်း ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း အလိုလိုသက်ရောက်သွားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆို တော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ရဲ့ နာမည်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမှန်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်ရဲ့ အသီးအပွင့် ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ကုသိုလ်စိတ်တစ်ခု တစ်စက္ကန့်ဖြစ်တိုင်း စေတနာအရှိန် ခုနစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမစေတနာအရှိန်က ဒီမျက်မှောက်ဘဝ၊ ပထမဘဝမှာ ချက်ချင်းအကျိုးပေးပြီး သတ္တမစေတနာအရှိန်ကတော့ ဒီဘဝပြီးရင် ရောက်မယ့် နောက်ဘဝ၊ ဒုတိယဘဝမှာ အကျိုးပေးပါ တယ်။ အလယ်က စေတနာအရှိန်ငါးခုကတော့ တတိယဘဝကနေ စပြီး နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း အလျဉ်းသင့်သလို အကျိုးပေးပါတယ်။ (အကုသိုလ်စိတ်တွေရဲ့ အကျိုးပေးလည်း နည်းတူပါပဲ။)

ပထမစေတနာအရှိန် (ပထမဇော) ကြောင့်ပေးတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ဆောင်းကျိုးတွေရော၊ နောက်နောက်စေတနာအရှိန် (နောက်နောက် ဇော) တွေကြောင့်ပေးတဲ့ တမလွန်ကောင်းကျိုးတွေရော၊ ကောင်းကျိုး အားလုံးဟာ ကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေချည်းဖြစ်လို့ ကုသိုလ် အားလုံးရဲ့ အကြောင်းရင်း အပ္ပမာဒတရားဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး၊ တမလွန်ကောင်းကျိုးအားလုံးရဲ့ အကြောင်းရင်းလည်း ဖြစ်ရပြန်ပါ တယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို
ကောသလမင်းကြီးက မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

‘မြတ်စွာဘုရား ...၊ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး၊ တမလွန်ကောင်း
ကျိုး၊ ကောင်းကျိုးနှစ်မျိုးလုံးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခု
တည်းသော အကြောင်းတရား ရှိပါသလား ဘုရား’

‘ရှိပါတယ် ဒကာတော်မင်းကြီး’

‘ဘယ်တရားပါလဲ ဘုရား’

‘အပ္ပမာဒတရားပါပဲ ဒကာတော်မင်းကြီး၊ ဥပမာ ဆင်ခြေရာ
လိုပဲပေါ့၊ ကုန်းနေသတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ခြေရာတွေထဲမှာ ဆင်ခြေရာဟာ
အကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ခြေရာမှန်သမျှ ဆင်ခြေရာထဲမှာ အကျုံးဝင်
ကြတယ်လေ၊ ဘယ်ခြေရာကိုမဆို ဆင်ခြေရာထဲ ထည့်လို့ ရတာချည်း
ပဲ၊ အဲဒီလိုပါပဲ၊ ငါဘုရားဟောကြားထားသမျှ တရားအားလုံး အပ္ပ-
မာဒတရားထဲမှာ အကျုံးဝင်ကြပါတယ်၊ အပ္ပမာဒတရားဟာ လိုရင်း
အနှစ်ချုပ် တရားပါပဲ၊ ဒီအပ္ပမာဒတရား တစ်ပါးတည်းကပဲ ပစ္စုပ္ပန်
ကောင်းကျိုး၊ တမလွန်ကောင်းကျိုး၊ ကောင်းကျိုးနှစ်မျိုးလုံးကို သယ်ပိုး
ရွက်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်’

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဖြေကြားချက်ဟာ သိပ်အားရကျေနပ်
စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ အားကောင်းသူတိုင်း
‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး လေးလုံးကြားလိုက်တာနဲ့ သဒ္ဓါ
ဓာတ်တွေ ကွန်မြူးပြီး ကုသိုလ်ဆန္ဒတွေ အရှိန်အဟုန်ကြီးကြီး နိုးကြား
ထက်သန်လာပါတယ်။ ‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ သူတော်
ကောင်းတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ထူးထူးခြားခြား သိမ်းကျုံးဆွဲဆောင်

နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာလို့များ ဒီလောက်
တောင် ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိနေတာလဲဆိုတော့ အပ္ပ
မာဒရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထဲမှာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ
အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ၊ သူတော်ကောင်းဓာတ်တွေ
အားလုံး ပါဝင်နေလို့ပါပဲ။

‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတာ ‘မမေ့ခြင်း’ ကို ပြောတာပါ။ ‘အပ္ပမာဒ
တရား’ ဆိုတော့ ‘မမေ့တရား’ ပေါ့။ ‘မမေ့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနှစ်လုံး
ဟာ ‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးလုံးရဲ့ လိုရင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်
ပါပဲ။ ‘အ’ ကိုဖြုတ်လိုက်ရင် ‘ပမာဒ = မေ့’ လို့ ဖြစ်သွားပါတယ်။
မမေ့တဲ့သူဟာ အပ္ပမာဒဖြစ်နေတဲ့သူ၊ မေ့တဲ့သူဟာ ပမာဒဖြစ်နေတဲ့
သူပေါ့။ မမေ့တဲ့သူက အပ္ပမာဒသမား၊ မေ့တဲ့သူက ပမာဒသမားပေါ့။

အပ္ပမာဒသမားရဲ့ သန္တာန်မှာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊
ပညာ အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ အခြေအနေအားလျော်စွာ
အချားကြီး ဖြစ်နေကြပေမယ့် အထင်ရှားဆုံး သိသာနေတာကတော့
‘သတိ’ ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘အပ္ပမာဒ’ ကို အဘိဓမ္မာတရား
တို့ယ်ကောက်ရင် ‘သတိ’ ကိုပဲ ကောက်ကြပါတယ်။ အပ္ပမာဒရှိ
ဖာယ်ဆိုတာ သတိရှိတာကို ဆိုလိုပြီး မမေ့ဘူးဆိုတာ အမှတ်ရနေတာ
လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ခုကို မမေ့ဘူးဆို
တာ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရနေ
တာပဲပေါ့။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုဆိုမှာ

မိမိရဲ့ စိတ်ကလေး အမြဲစွဲကပ်နေတာပဲပေါ့။ အာရုံနဲ့စိတ် မခွဲစတမ်း
စွဲကပ်ပူးဝင်နေတဲ့သဘော၊ အာရုံနဲ့စိတ် တစ်သားတည်းဖြစ်နေတဲ့
သဘောကို 'အပ္ပမာဒ' လို့ ခေါ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘဲ အမြဲအမှတ်ရနေ
တဲ့သူရဲ့ သန္တာန်မှာ အဲဒီလူကို အမှတ်ရတိုင်း အမှတ်ရတိုင်း အဲဒီလူနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတတ်
သလို အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက်ရဲ့ သန္တာန်မှာလည်း အပ္ပမာဒရဲ့
အာရုံတွေကို အမှတ်ရတိုင်း အမှတ်ရတိုင်း အမှတ်ရရာအာရုံနဲ့ သက်
ဆိုင်တဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပွားလာပါတယ်။

အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက် အမှတ်ရလေ့ရှိတဲ့ အာရုံတွေက
ဆယ်မျိုးရှိပါတယ်။ အာရုံတစ်မျိုးကို ကုသိုလ်တစ်မျိုးနုန်းနဲ့ တွက်လိုက်
ရင် အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက် ရပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ကုသိုလ်တွေက ဆယ်
မျိုးကြီးများတောင်ပါပဲ။ သူ့အာရုံနဲ့ သူ့ကုသိုလ်တော့ ရှိတာပေါ့။

ပထမဆုံး အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'ဒါန' ပါပဲ။ ဒါနဆိုတာ
'ပေးခြင်း' ပါ။ အနှစ်သာရကတော့ စွန့်လွှတ်ခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်က စွန့်လွှတ်ပြီး သူတစ်ပါးပစ္စည်းအဖြစ်
ပြုလုပ်ပေးလိုက်တာကို ဒါနလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပစ္စည်းစွန့်လွှတ်
လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပစ္စည်းအပေါ်တွယ်တာတဲ့ တဏှာကိုလည်း
အာလယပြတ် (စိတ်စွဲပြတ်) စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။ 'ငါပိုင်'
'ငါဆိုင်' ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်နိုင်မှ ဒါနတစ်ခု အထ
မြောက်ပါတယ်။

'ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ကိုယ်မပိုင်တော့' ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လွှတ်လွှတ်

ကျွတ်ကျွတ် စွန့်လွှတ်နိုင်မှ ဒါနမြောက်တယ် ဆိုတာကို အပ္ပမာဒ
သမားတစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ အဲဒီလို စွန့်လွှတ်
လိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး အေးချမ်းသွား
တယ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံစားရပါတယ်။ ကိုယ်စွန့်
လွှတ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းကြောင့် သူတစ်ပါးကောင်းကျိုးရသွားတာကို
ကြည့်ပြီးတော့လည်း ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ပီတိဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အစွဲကင်းစွာ စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းရဲ့ လွတ်လပ်အေးချမ်းမှုကို
လက်တွေ့ခံစားရတဲ့ အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ ဒါနအာရုံကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဒါနအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ဒါနသတိ မပျောက်မချင်း ဒါနကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ်
တိုးပွားလာပါတယ်။

ဒုတိယမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'သီလ' ပါပဲ။
သီလ ဆိုတာ 'အလေ့' ပါ။ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အလေ့၊ လူ
ယဉ်ကျေးတွေရဲ့ အလေ့ကို သီလလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရှောင်သင့်ရှောင်
ထိုက်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာဆိုး၊ နှုတ်အမူအရာဆိုးတွေကို ရှောင်တဲ့
အလေ့ ရှိရသလို ဆောင်သင့်ဆောင်ထိုက်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာကောင်း၊
နှုတ်အမူအရာကောင်းတွေကိုလည်း ဆောင်တဲ့အလေ့ ရှိရပါတယ်။

တားမြစ်ချက် မလွန်ကျူးခြင်းဆိုတဲ့ 'ရှောင်သီလ' နဲ့၊
တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်ခြင်းဆိုတဲ့ 'ဆောင်သီလ'၊ သီလနှစ်မျိုးလုံး
ဖြည့်စုံမှ သူတော်ကောင်း ပီသတယ်။ လူယဉ်ကျေးတန်းဝင်တယ်လို့
လက်ခံယုံကြည်တဲ့ အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ သီလအာရုံကို
ဆယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ သီလအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့

တစ်ပြိုင်နက် သီလသတိ မပျောက်မချင်း သီလကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

တတိယမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'ဘာဝနာ' ပါပဲ။ ဘာဝနာဆိုတာ 'တိုးပွားခြင်း' ပါ။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေ၊ စိတ်ကြည်စိတ်သန့်တွေ၊ စိတ်အေးစိတ်လင်းတွေ တိုးပွားလာအောင် အားထုတ်တာကို ဘာဝနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ 'စိတ်ငြိမ်' အောင် ကျင့်ရတဲ့ သမထ ဘာဝနာရော၊ အာရုံအားလုံးမှာ 'စိတ်ငြိမ်း' အောင် ကျင့်ရတဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာရော၊ ဘာဝနာနှစ်မျိုးလုံး ပြည့်စုံမှ စိတ်ရဲ့ အဆင့်အတန်း ဘက်စုံမြင့်မားနိုင်တယ်ဆိုတာကို နားလည်နေတဲ့ အပ္ပမာဒ သမားတစ်ယောက်ဟာ ဘာဝနာအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဘာဝနာအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘာဝနာသတိ မပျောက်မချင်း ဘာဝနာကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

စတုတ္ထမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'အပစာယန' ပါပဲ။ အပစာယန ဆိုတာ 'ရိုသေလေးစားခြင်း' ပါ။ ကိုယ့်ထက် အသက်၊ သိက္ခာ၊ ဂုဏ်ဝါကြီးတဲ့ လေးစားထိုက်သူတွေအပေါ် မာန်မာန ကင်းရှင်းစွာ တရိုတသေ တလေးတစား ပြောဆိုပြုမူတာကို အပစာယန လို့ ခေါ်ပါတယ်။

'ဘဝင်မြင့်' ပြီး ထောင်လွှားမောက်မာတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် 'ဘဝမြင့်' ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ပိတ်ဆို့နေတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်တဲ့ အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ အပ

စာယနအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ အပစာယနအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပစာယနသတိ မပျောက်မချင်း အပစာယနကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

ပဉ္စမမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'ဝေယျာဝစ္စ' ပါပဲ။ ဝေယျာဝစ္စဆိုတာ 'ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း' ပါ။ သူတစ်ပါးရဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်တွေမှာ စိတ်စေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ ကိုယ်ကျိုးမဖက် ဆောင်ရွက်ကူညီပေးတာကို ဝေယျာဝစ္စလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွက်ပေးရင် ကိုယ့်ရဲ့

www.burmeseclassic.com

လိုအပ်ချက်တွေ ဆုမတောင်းဘဲ ပြည့်စုံနိုင်တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တဲ့ အပွမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ ဝေယျာဝစ္စအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဝေယျာဝစ္စအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝေယျာဝစ္စသတိ မပျောက်မချင်း ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

ဆဋ္ဌမမြောက် အပွမာဒအာရုံကတော့ ‘ပတ္တိဒါန’ ပါပဲ။ ပတ္တိဒါန ဆိုတာ ‘ဝေစုပေးခြင်း’ ပါ။ ကိုယ်ရထားတဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်မျိုး သူတစ်ပါးလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ရပါစေ ဆိုတဲ့ မေတ္တာ စိတ်နဲ့ ကုသိုလ်အမျှပေးဝေတာကို ပတ္တိဒါန လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကုသိုလ် သူတစ်ပါး ဖြန့်ဝေပေးခြင်းကြောင့် ကိုယ့်စိတ် အစဉ်မှာ ဝန်တိုမှု မစ္စရိယ အညစ်အကြေး ကင်းစင်သွားတဲ့အပြင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ကိုယ့်ကြောင့် အဆင့်အတန်း မြင့်မားသွားရ တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ကျေနပ်တဲ့ အပွမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ ပတ္တိဒါနအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ပတ္တိဒါနအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပတ္တိဒါနသတိ မပျောက်မချင်း ပတ္တိဒါနကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

သတ္တမမြောက် အပွမာဒအာရုံကတော့ ‘ပတ္တာနုမောဒန’ ပါပဲ။ ပတ္တာနုမောဒန ဆိုတာ ‘ဝေစုကို ဝမ်းမြောက်ခြင်း’ ပါ။ သူ တစ်ပါးပေးဝေတဲ့ ကုသိုလ်အမျှကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြုရတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုလုပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ သာဓုခေါ်ဆိုတာကို ပတ္တာနုမော ဒနလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူ့ကုသိုလ် ကိုယ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်စိတ်အစဉ်

မှာ မနာလိုမှု ဣဿာအညစ်အကြေး ကင်းစင်သွားတဲ့အပြင် သူ တစ်ပါးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝအဆင့်အတန်း မြင့်မားသွားရတယ်ဆိုတာ ကို နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ အပွမာဒသမားတစ်ယောက်ဟာ ပတ္တာနုမောဒနအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ပတ္တာနုမော ဒနအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပတ္တာနုမောဒနသတိ မပျောက်မချင်း ပတ္တာနုမောဒနကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာ ပါတယ်။

အဋ္ဌမမြောက် အပွမာဒအာရုံကတော့ ‘ဓမ္မဿဝန’ ပါပဲ။ ဓမ္မဿဝန ဆိုတာ ‘တရားကြားနာခြင်း’ ပါ။ စိတ်ငြိမ်းအေးကြောင်း၊ ဘဝတိုးတက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နာယူမှတ်သားတာ၊ လေ့လာဖတ်ရှုတာကို ဓမ္မဿဝနလို့ ခေါ်ပါ တယ်။

သူတော်ကောင်းတရားတွေကို နားနဲ့လည်း ‘ကြား’ တတ်၊ စိတ်နဲ့လည်း ‘နာ’ တတ်တယ်ဆိုရင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကံနားနဲ့ လည်း ‘ကြား’ တတ်၊ ဉာဏ်နားနဲ့လည်း ‘နာ’ တတ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ‘ကြား’ ပြီး ‘နာ’ တဲ့ ‘ကြားနာ’ ခြင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်၊ တိုယ့်ဘဝကို လုံးဝ အသစ်စက်စက် ပြောင်းလဲသွားအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သိမြင်တဲ့ အပွမာဒသမားတစ် ယောက်ဟာ ဓမ္မဿဝနအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဓမ္မဿဝနအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဓမ္မဿဝနသတိ မပျောက်မချင်း ဓမ္မဿဝနကုသိုလ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးပွားလာပါ တယ်။

နဝမမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'ဓမ္မဒေသနာအာရုံ' ဓမ္မဒေသနာဆိုတာ 'တရားဟောပြောခြင်း' ပါ။ စိတ်ငြိမ်းအေးကြောင်း၊ ဘဝတိုးတက်ကြောင်း... သူတော်ကောင်းတရားတွေကို မေတ္တာစာရား အပြည့်အဝနဲ့ ကိုယ်ကျိုးမစက် ဟောပြောပို့ချ သင်ကြားညွှန်ပြပေးတာကို ဓမ္မဒေသနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်ဟောပြောတဲ့တရားက ကိုယ့်ကို ပြန်ဆုံးမပြီး ကိုယ်ညွှန်ပြတဲ့စကားက ကိုယ့်ကို ပြန်သွန်သင်နေတာမို့ ကိုယ်နဲ့ သူတော်ကောင်းတရား တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားနိုင်သလို ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လည်း သူတော်ကောင်းပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သွားနိုင်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက

တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက် သိမြင်တဲ့ အပ္ပမာဒသမား တစ်ယောက်ဟာ ဓမ္မဒေသနာအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဓမ္မဒေသနာအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဓမ္မဒေသနာသတိ မပျောက်မချင်း ဓမ္မဒေသနာကုသိုလ်တွေ တစ်ရပ်ရပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

နောက်ဆုံး ဒသမမြောက် အပ္ပမာဒအာရုံကတော့ 'ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မ' ပါပဲ။ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မဆိုတာ 'အယူဖြောင့်အောင် ပြုခြင်း' ပါ။ ကောင်းမှုကံ၊ မကောင်းမှုကံ ဆိုတာရှိတယ်။ ကောင်းမှုကံက ကောင်းကျိုးပေးပြီး မကောင်းမှုကံက မကောင်းကျိုးပေးတယ်။ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝ၊ အတိတ်ဘဝ၊ တမလွန်ဘဝ ဆိုတာလည်း ရှိတယ်လို့ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးနဲ့ ဘဝသံသရာကို သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်တာကို ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အယူအမြင်မှန်မှ စိတ်ဓာတ်လုပ်ရပ် မှန်မယ်၊ စိတ်ဓာတ်လုပ်ရပ်မှန်မှ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခရီးရော၊ သံသရာဘဝခရီးပါ သာယာချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးမယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သိမြင်တဲ့ အပ္ပမာဒသမား တစ်ယောက်ဟာ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မအာရုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မအာရုံကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မသတိ မပျောက်မချင်း ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မကုသိုလ်တွေ တစ်ရပ်ရပ် တိုးပွားလာပါတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အပ္ပမာဒအာရုံဆယ်မျိုးကို အမြဲမပြတ် သတိရနေတဲ့ အပ္ပမာဒသမားတစ်ယောက်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ကုသိုလ်ဆယ်မျိုး တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး အချိန်တိုင်း တိုးနေပါတယ်။ မမေ့တဲ့သူတွေမှ နေထိုင်တဲ့ အဲဒီကုသိုလ်ဆယ်မျိုးကို 'ပုညကြိယဝတ္ထုဆယ်ပါး' လို့ခေါ်ပါ

တယ်။ ‘ကောင်းကျိုးလိုလားသူတိုင်း မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့် ကောင်းမှု ဆယ်မျိုး’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားသူတစ်ယောက်အတွက် ကောင်းမှုဆယ်မျိုး ဝင်ရောက်ဖို့ တံခါးအမြဲပွင့်နေပါတယ်။ ဝင်လာသမျှ ကောင်းမှုတွေကလည်း ကောင်းမှုရှင်ကို သူ့အစွမ်းနဲ့သူ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး၊ တမလွန်ကောင်းကျိုး၊ ကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုး သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ သူတို့ပေးတဲ့ အထွတ်အထိပ်ကောင်းကျိုးကတော့ ဆင်းရဲဟူသမျှ မြူမြူမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက သာဝတ္ထိမြို့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်မှာ နေစဉ်နေ့တိုင်း ရဟန်းတော်အပါးနှစ်ထောင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါတယ်။

ရဟန်းနှစ်ထောင်ရဲ့ နေ့စဉ်ဆွမ်းကိစ္စကို ပထမပိုင်းမှာ သမီးအကြီး မဟာသုဘဒ္ဒါက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားတဲ့သမီးဆိုတော့ ဒါနကောင်းမှု၊ ဝေယျာဝစ္စကောင်းမှုတွေလောက်နဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ တရားနာတဲ့ ဓမ္မသမာဓကောင်းမှု၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ဘာဝနာကောင်းမှုတွေကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုလုပ်ပါတယ်။ ကောင်းမှုဆယ်မျိုးလုံး အခွင့်သင့်သလို ပြုလုပ်အားထုတ်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာပဲ သောတာပန်အရိယာဖြစ်သွားပါတယ်။

မဟာသုဘဒ္ဒါ အိမ်ထောင်ကျလို့ ခင်ပွန်းသည်အိမ် လိုက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သမီးအလတ် စူဠသုဘဒ္ဒါက အစ်မကြီးအမွေဆက်ခံပြီး ရဟန်းနှစ်ထောင်ရဲ့ ဆွမ်းဝေယျာဝစ္စကို ဆက်လက် ဆောင်

ရွက်ပါတယ်။ သူမကလည်း အပ္ပမာဒသမားပီပီ အစ်မကြီးခြေရာတစ်ထပ်တည်း နင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သောတာပန်လည်းဖြစ်၊ သျှောင်နောက်လည်း ဆံထုံးပါပေါ့။

စူဠသုဘဒ္ဒါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့အခါမှာ ရဟန်းနှစ်ထောင်ရဲ့ ဆွမ်းတာဝန်ဟာ သမီးအငယ်ဆုံး သုမနဒေဝီရဲ့ လက်ထဲရောက်လာပါတယ်။ သူမလည်း အပ္ပမာဒတရားနဲ့ မွေ့လျော်လိုက်တာ အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ စံချိန်ကို ချိုးပြီး သကဒါဂါမ်အရိယာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ အပျိုစင်လေးပါ။

သကဒါဂါမ်အပျိုစင်လေး သုမနဒေဝီဟာ တစ်နေ့တော့ အပျိုစင်ရောဂါတစ်ခုနဲ့ မကျန်းမမာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖခင်အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက သမီးထွေးလေးကို အကြင်နာတနှင့်တပိုးနဲ့ တယုတယမေးရှာပါရဲ့။

‘သမီးလေး သုမန ...၊ ဘယ်လိုနေလဲကွယ်၊ သက်သာရဲ့လား’

‘မောင်လေး ...၊ ဘာပြောတာလဲဟင်’

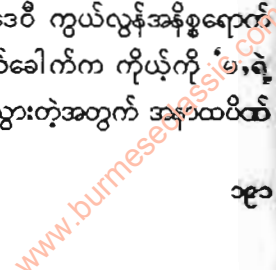
‘အဖေပါ သမီးရဲ့၊ သမီးလေး ယောင်နေတာလား’

‘မမ မယောင်ပါဘူး၊ မောင်လေးရယ်’

‘ဒါဆို ကြောက်နေတာလား သမီးရယ်’

‘မောင်လေးရယ် ...၊ မမ လုံးဝ မကြောက်ပါဘူးကွယ်’

ဒီလောက်ပဲ ပြောပြီး သုမနဒေဝီ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပါတယ်။ ကိုယ့်သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်က ကိုယ့်ကို ‘မ၊ ရဲ့ ဆောင်လေး’ လို့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သွားတဲ့အတွက် အနာထပိဏ်

အိမ်ကုန်း

(ဒုတိယပိုင်း)

မမေ့တာကို အပ္ပမာဒလို့ ခေါ်တယ်ဆိုပေမယ့် လက်တွေ့ အရုပ်
မပါဘဲ သတိရနေရုံသက်သက်ကိုတော့ အပ္ပမာဒလို့ မခေါ်နိုင် ပါဘူး။
‘လုပ်ရဦးမယ်၊ လုပ်ရဦးမယ်’ လို့ သတိရနေရုံနဲ့ မမေ့တဲ့ အပ္ပမာဒ

အဆင့် မရောက်သေးပါဘူး။ ‘လုပ်ရဦးမယ်’ လို့ သတိရနေ တဲ့
အလုပ်ကို တကယ်လက်တွေ့ ထလုပ်လိုက်ပြီဆိုတော့မှ လုပ်လျှ
ဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ မမေ့တဲ့အပ္ပမာဒအဆင့် ရောက်သွားပါလိမ့်။
ထုပ်ပြီးသွားလို့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အာရုံမပြုတော့ဘဲ အေးအေး
အေးအေး နားနေချိန်မှာလည်း အပ္ပမာဒတရား မရှိတော့ပါဘူး။

‘ငါ ဘယ်မှာ ဘယ်သူကို ဘာလှုံ့ရဦးမယ်’ လို့ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ တစ်ခါတစ်ရံ သတိရလိုက်ရုံနဲ့ ဒါနအပ္ပမာဒ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လက်ထဲ ထည့်ပြီး တကယ်လက်တွေ့ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းလိုက်ပြီဆိုတော့မှ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းနေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ ဒါနအပ္ပမာဒ ဖြစ်သွားပါတယ်။

တကယ်လှူဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ မလိုလဲလိုလဲနဲ့ လှူဖို့ သတိရနေတာကိုသာ ဒါနအပ္ပမာဒ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ တကယ့်ကို လှူမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မလှူခင်မှာ ပုဗ္ဗစေတနာ ထက်သန်နေတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ဒါနအပ္ပမာဒ အထိုက်အလျောက် ဖြစ်ပါတယ်။ လှူပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အလှူကိုယ် ပြန်အာရုံပြုပြီး အပရစေတနာ ထက်သန်နေမယ်ဆိုရင်လည်း စာဂါနုဿတိဘာဝနာ အနေနဲ့ ဘာဝနာအပ္ပမာဒ အထိုက်အလျောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါနအပ္ပမာဒ စစ်စစ်ကတော့ လှူဆဲအခိုက်အတန့်မှာ အင်အားကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ မုဗ္ဗစေတနာပါပဲ။

သီလအပ္ပမာဒ၊ ဘာဝနာအပ္ပမာဒ စတဲ့ အပ္ပမာဒတရားတွေမှာလည်း နည်းတူပါပဲ။ မလုပ်ခင်မှာ လုပ်ဖို့ သတိရနေရုံ၊ လုပ်ပြီးနောက် ပြန်တွေးပြီး ကျေနပ်နေရုံနဲ့ အပ္ပမာဒတရားစစ်စစ် မဖြစ်ပါဘူး။ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို တကယ်လက်တွေ့ လုပ်နေဆဲမှာမှ အပ္ပမာဒတရားစစ်စစ် ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့က ‘တရားအားထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်’ ‘ရိပ်သာဝင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်’ လို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ တချို့ကလည်း ‘ဘယ်နှခုနှစ်တုန်းက ဘယ်ရိပ်သာမှာ ဘယ်နှရက် တရားအား

ထုတ်ဖူးပါတယ်’ လို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ အနာဂတ်ကို မေးခေါ်ပြီး မရေမရာ အာချောင်နေရုံနဲ့ အပ္ပမာဒသမားလို့ မခေါ်နိုင်သလို အတိတ်ကို စားမြုံ့ပြန်ပြီး ကိစ္စပြီးဆုံးနေသလိုလို ဝင့်ကြားနေရုံနဲ့လည်း အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားသူလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘူး။ အပ္ပမာဒတရားရဲ့ အနှစ်သာရက ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ တကယ်လက်တွေ့ အလုပ်လုပ်နေခြင်းပါပဲ။

အပ္ပမာဒကို ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒနဲ့ ရှုမှတ်မှုအပ္ပမာဒ လို့ နှစ်မျိုး ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ ကြုံလာသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ဆုံလာသမျှ အာရုံတွေကို အကုသိုလ်မဖြစ်တဲ့နည်း၊ ကုသိုလ်တရား တိုးပွားတဲ့နည်းနဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ သတိဉာဏ်ကို ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကောင်းတဲ့အာရုံ၊ ဆိုးတဲ့အာရုံ၊ ဘယ်အာရုံနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ၊ အာရုံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပညတ်တင်ပြီး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အာရုံရဲ့ ပကတိအရှိသဘော၊ အာရုံရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲ မတည်မြဲတဲ့သဘောကို ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ၊ ပရမတ်ဆိုက်ဆိုက် ရှုမှတ်ပွားများနိုင်တဲ့ သတိဉာဏ်ကိုတော့ ရှုမှတ်မှုအပ္ပမာဒလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒက အပ္ပမာဒပိုင်ရှင်ကို သံဝေဂဉာဏ် အထူးထက်သန်စေပြီး ရှုမှတ်မှုအပ္ပမာဒကတော့ အပ္ပမာဒပိုင်ရှင်ကို ဝိဿနာဉာဏ် အထူးထက်သန်စေပါတယ်။ အထူးထက်သန်တဲ့ သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ဝိဿနာဉာဏ်ရှိမှလည်း အဲဒီအပ္ပမာဒပိုင်ရှင်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ အမြန်ဆုံး နီးစပ်မှု ရနိုင်ပါတယ်။

ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒနဲ့ ပြည့်စုံဖို့အတွက် ယောနိသောမနသီ

ကာရ ဆိုတဲ့ အကောင်းမြင်စိတ်ထား ရှိဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်။ အရာရာကို အကောင်းဘက်ကနေ ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ နှလုံးသွင်း တတ်မှသာ အကုသိုလ်တရား ခေါင်းပါးပြီး ကုသိုလ်တရား တိုးပွား နိုင်ပါတယ်။ ထစ်ခနဲရှိ အဆိုးမြင်၊ ထစ်ခနဲရှိ အဆိုးထင်နေလိုက် တော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အာရုံနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ၊ ကောင်းကွက်ကို မတွေ့ဘဲ ဆိုးကွက်တွေချည်းပဲ တွေ့နေပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်တွေ့ချင်သလို တွေ့ထားတဲ့ ဆိုးကွက်တွေထဲကနေ စစ်မှန်တဲ့ သံဝေဂဉာဏ်ကို ထုတ်ယူလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်စိတ် ထားမတတ်လို့ တွေ့ထားတဲ့ ဆိုးကွက်တွေက ကိုယ့်ကို သံဝေဂစစ်စစ် မပေးဘဲ သံဝေဂယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဒေါသဒေါမနဿတွေပဲ ပေး ပါလိမ့်မယ်။ သံဝေဂအတုက ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် အထောက်အကူပြုဖို့ သိမ်မလွယ်လှပါဘူး။

တချို့က ဝိပဿနာအလုပ် လုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ အရာရာကို အဆိုးဘက်ကနေချည်းပဲ ကြည့်ရတော့မယ်လို့ ယူဆတတ်ပါတယ်။ 'ငါက ဝိပဿနာသမား' ဆိုပြီး ဘယ်သူဘာလုပ်လုပ် အကောင်း မမြင်၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမပြော၊ မဲ့ကာရွဲကာ စောင်း ကာချိတ်ကာနဲ့ စကားတင်းဆို တရားငြင်းလိုကြပါတယ်။ တရားလေး မှ နည်းနည်းအားထုတ်မယ်ကြံခါရိုသေး၊ သူများအပြစ် ပြောချင်တဲ့ စိတ်က မိုးလုံးပြည့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါဟာ ဆင်ခြင်မှုအပွမာဒ ချို့တဲ့လို့ ပါပဲ။

ဆင်ခြင်မှုအပွမာဒနဲ့ ပြည့်စုံဖို့အတွက် တရားဓမ္မဗဟုသုတ နှံ့နှံ့စပ်စပ်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်ပုဒ်ကောင်း၊ တစ်အုပ်ကောင်းလေး

လေ့လာဖူးရုံနဲ့ သိရပြီ၊ ဟုတ်လှပြီလို့ အထင်ရောက် ဘဝင်မောက် နေရင်တော့ တစ်ယူသန့်၊ တစ်ဇောက်ကန်း လုပ်တတ်တဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုး သမား ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးကို ဘက်ပေါင်းစုံ၊ ရွထောင့်ပေါင်းစုံကနေ လေ့လာသုံးသပ်နိုင်စွမ်းရှိမှ သာ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ မှန်ကန်ပြီး အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းတတ်၊ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင် တတ်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ 'အနိဝတ္တ' လို့ အမည် ရတဲ့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းတစ်ပါး ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီမင်းက စစ်တိုက်ထွက်ပြီဆိုရင်လည်း တစ်ဖက်ရန်သူကို အနိုင်မရ မချင်း၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအလုပ် မပြီးမချင်း နောက်ပြန် ဆုတ်လေ့မရှိလို့ သူ့ကို အားလုံးက 'အနိဝတ္တ = နောက်ပြန် မဆုတ်သူ' လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ တောထဲကို ဥယျာဉ်ကစားထွက်ရင်း တောမီး လောင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ တောမီးက မြက်သစ်ရွက် အခြောက်တွေကိုရော၊ အစိုတွေကိုပါ လောင်မြိုက်ပစ်တဲ့နေရာမှာ နောက်ပြန်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ကိုသာတိုးတိုးပြီး လောင်မြိုက်သွားပါတယ်။

ဒါကိုမြင်ရတဲ့ အနိဝတ္တမင်းရဲ့သန္တာန်မှာ ဆင်ခြင်မှုအပွမာဒ ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

'ဪ... ဒီတောမီးဟာ လောင်စာတွေကို နောက်မဆုတ်၊ တမ်း ဝါးချိုလောင်မြိုက်ပစ်သလိုပဲ ... ဇာတိ၊ ဇရာ အစဖြာတဲ့ အပည့်တစ်ပါးဟာလည်း သတ္တဝါအားလုံးကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အကြီး

အကျယ်ပေးပြီး နောက်မဆုတ်တမ်း ဝါးမျိုလောင်မြိုက်နေတာပါလား ...။ ဘယ်တော့များမှ ငါလည်း ဒီဆင်းရဲဒုက္ခတွေ နောက်ဆုတ် သွားအောင် ကိလေသာလောင်စာတွေကို အရိယမဂ်ဉာဏ်မီးနဲ့ နောက် မဆုတ်တမ်း လောင်မြိုက်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ'

နည်းနည်းလေး ဆက်သွားပြန်တော့ မြစ်ထဲမှာ တံငါသည် တွေ ငါးဖမ်းနေတာ တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်ထဲ ရောက် ပြီးသား ငါးကြီးတစ်ကောင် ပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေး သွားတဲ့အတွက် တံငါသည်တွေက 'ဟာ ... ငါးကြီးတစ်ကောင် ပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီဟေ့' လို့ ဝိုင်းအော် ကြပါတယ်။

တံငါသည်တွေရဲ့ အဲဒီအော်သံကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ လည်း အနိဝတ္တမင်းရဲ့ သန္တာန်မှာ ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒ ဝင်ရောက်လာ ပြန်ပါတယ်။

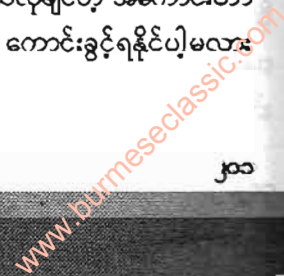
'ဪ ... ဒီငါးကြီး ပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေး သွားသလိုပဲ ... ဘယ်တော့များမှ ငါလည်း တဏှာဒိဋ္ဌိပိုက်ကွန်ကို အရိယမဂ်ဉာဏ်နဲ့ ဖြတ်ဖောက်ပြီး မငြိမတပ်လွတ်လပ်စွာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလဲ'

ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒရဲ့အစွမ်းကြောင့် သံဝေဂဉာဏ် အထွတ် အထိပ်ရောက်သွားတဲ့ အနိဝတ္တမင်းဟာ မင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၊ ရဟန်း ဖြူပြီး ရှုမှတ်မှုအပ္ပမာဒနဲ့ ဝိပဿနာတရား ဆက်လက်အားထုတ်လိုက် တာ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ပါ ယှဉ်တွဲ ရတဲ့အတွက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အာရုံတွေဟာ ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒ အားကောင်းသူ တစ်ယောက်အတွက်တော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ တရားဓမ္မအနှစ်တွေ ချည်းပါပဲ။ အရာရာကို သတိနဲ့ ကြည့်တတ်ဖို့၊ ဉာဏ်နဲ့ မြင်တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်ဖို့ကလည်း ပါရမီဓာတ်ခံနဲ့ တရားဓမ္မ ဗဟုသုတတော့ လိုအပ်တာပေါ့။

စစ်မှန်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒဖြစ်ဖို့အတွက် သတိနဲ့ ကြည့် တတ်ရုံ၊ ဉာဏ်နဲ့ မြင်တတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ဖို့ လည်း လိုအပ်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုတည်း ကြည့် ပြီး ကိုယ့်အတွက် တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်တာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ကိုယ့်ဘက်၊ သူ့ဘက် နှစ်ဖက်မျှအောင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တာမျိုး ဖြစ်စေသင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အနေအထားနဲ့ ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင် နိုင်စွမ်းကိုလည်း ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရပါဦးမယ်။

ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အတွက် သာ ကောင်းကျိုးဖြစ်စေပြီး ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသူတွေကို တော့ ဆိုးကျိုးဖြစ်စေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအလုပ်ကို၊ သို့မဟုတ် အဲဒီ အလုပ်ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် အပြန်ပြန်အလှန် ဖြင့် စဉ်းစားသုံးသပ်ရပါမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်းဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အဆိုးတွေကို နင်းချေပြီးမှ ရတာဆိုရင် အဲဒီအကောင်းဟာ တရား ဋ္ဌာတတဲ့ အကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကောင်းဟာ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလိုရော ဝီပီပြင်ပြင် ကောင်းခွင့်ရနိုင်ပါ့မလား ...။

မိမိဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့ တစ်ရက်သားအရွယ် ရင်သွေးငယ်လေးကို ဖခင်လက်ထဲ နို့ဘူးနဲ့ အပ်ထားခဲ့ပြီး သုံးလခွဲ လောက် ရိပ်သာမှာ တရားစခန်းသွားဝင်တဲ့ မိခင်တစ်ဦးကို အံ့ဩစွာ၊ နားမလည်နိုင်စွာ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူး ပါတယ်။ သံဝေဂ ပြင်းထန်လွန်းလို့ ရာသက်ပန် သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားစခွဲအလုပ်ထဲမှာပဲ ဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ကလေးရဲ့ ကံတရားကို ကရုဏာသက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောလိုပါ ဘူး။ အခုတော့ ရိပ်သာမှာ သုံးလခွဲနေပြီး သူမအိမ်ကို ပြန်လာတယ် လေ ...။

ကလေး လေးလအတွင်း မိခင်နို့ရည် တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ သောက်သုံးစေသင့်တယ်ဆိုတာကို သူမ မသိဘူးလား ... ဒီအချိန်မှာ မိခင်နဲ့ ရင်ချင်းကပ်ပြီး နို့စို့ခွင့်ရမှ မိခင်ရဲ့မေတ္တာဓာတ်ကို ကလေး အပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ရတယ် ဆိုတာကိုရော သူမ နားမလည်ဘူးလား ... ကလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ဉာဏ်ရည် ပုံမှန်ဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် မိခင်ရင်ခွင် ဟာ အလိုအပ်ဆုံးဆိုတာကိုရော သူမ သဘောမပေါက်ဘူးလား ... ဒါမှမဟုတ် သူမမှာ မိခင်မေတ္တာစိတ် ခေါင်းပါးလွန်းနေလို့လား ... ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ မိခင်မေတ္တာကို သူမရဲ့ အပြင်းစား မဟာ သံဝေဂက လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူသွားလို့လား ...လား ...လား ...လား ...။

သူမရဲ့ ပါရမီဓာတ်ခံနဲ့ သူမရဲ့ တရားအသိဉာဏ်ကို ဘုရား ရှင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်လို့ ဘာမှတော့ အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ တော်ကြာ သုံးလခွဲအတွင်း သောတာပန်များ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒုက္ခ။

ခုခေတ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သောတာပန်လို့ ကြေညာဝံ့သူတွေတ လည်း များမှများပါဘိသနဲ့ ...။ ဒါပေမဲ့ 'ဆင်ခြင်မှုအပ္ပမာဒ' ရှုထောင့်က ကြည့်ရင်တော့ သူမရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ သိပ်ကို တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်လွန်းနေသလိုပါပဲ။ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုး ကို ခွဲခြမ်းစိစစ်နိုင်စွမ်း နည်းပါးလွန်းနေသလိုပါပဲ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို နားလည်သုံးသပ်နိုင်စွမ်း ခေါင်းပါးလွန်းနေသလိုပါပဲ။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကို အတုယူတာပါ လို့ ပြောရအောင် ကလည်း ဟိုက တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် စွန့်လွှတ်သွားတာပါ။ မိမိအကျိုးအတွက်ရော၊ သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက်ပါ အထွတ်အ ထိပ်ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ စွန့်ခွာချန်ထား ခံခဲ့ရသူတွေအတွက် လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် နစ်နာ သလိုလို ရှိပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ အနစ်နာခံခဲ့ရတာနဲ့ မဇ္ဈ လောက်အောင် အကြီးအကျယ် ကောင်းကျိုးရခဲ့တာပါ။ ပုံစံချင်း မတူပါဘူး။

တရားစခန်းလေး ခုနစ်ရက်လောက်ဝင်၊ ဒုလ္လဘလေး ခုနစ် ရက်လောက် ဝတ်ရာက တရားနဲ့ပဲ နေချင်တော့လို့ ဆိုပြီး သားမယား ကို စွန့်လို့ ရာသက်ပန် ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်သူတွေ၊ ဝတ်နေသူတွေကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ တချို့ဆို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကလေးတွေက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးလေးနှစ်သားတွေလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျန်ရစ်သူ ဇနီးမယားကတော့ ကိုယ်တော်ချော မွေးပေးခဲ့သမျှ ကလေးတွေကို 'လင်ကောင်းမယား တဖားဖား' ဘဝနဲ့ ကုန်းရုန်းပြီး တာဝန်ယူစေ ဆော့ပေါ့။ လင်ဆိုးမယားမှ တဖားဖား မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်ကိုကောင်း

လွန်းနေတဲ့ အဲဒီလို လင်ကောင်းမယားလည်း တဖားဖားပါပဲ။

ငယ်သူငယ်ချင်း လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဒဿနလေးတစ်ခုကို သတိရမိပါတယ်။ ‘အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီး မွေးတဲ့ မိဘထက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သားသမီးမမွေးတော့တဲ့ မိဘက မိဘမေတ္တာ ပိုကြီးတယ် ... တဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မွေးတဲ့မိဘက သားသမီးကို ဒုက္ခတောထဲ ဆွဲခေါ်တွန်းပို့ရာရောက်ပြီး မမွေးတဲ့မိဘကတော့ သားသမီးကို ဒုက္ခတောထဲ ဆွဲခေါ်တွန်းပို့ရာ မရောက်လို့ ပါ’ တဲ့။

အဲဒီလူပျိုကြီးသာ ရာသက်ပန် သင်္ကန်းဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ‘နောက်မဆုတ်နဲ့ ကိုက်ချွန်’ လို့ တွန်းအားပေးလိုက်မိမှာပါ။ လူလားမမြောက်သေးတဲ့ ဘုစုခရုကလေးငယ်လေးတွေကို မွေးထုတ် ထားပြီးသား လူပျိုကြီး (အိမ်ထောင်သည်) တစ်ယောက်က သင်္ကန်း အပြီးဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ‘စဉ်းစားပါဦး၊ နေပါဦး၊ ခွဲမသွားနဲ့ဦး၊ နေပါဦး၊ နေပါဦး’ လို့ပဲ ‘ဦး’ ချင်းထပ်အောင် တောင်းပန်ရင်း စဉ်းစားခန်း ဝင်ခိုင်းချင်ပါတယ်။

သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်လို အားထုတ်မှာလဲ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်၊ ပါရမီဖြစ်၊ စိတ်အေးချမ်းရုံ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ကောင်းရုံ အားထုတ်မှာလား၊ အခုကိပ် ရဟန္တာဖြစ် တော့မယ် ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အပီအပြင် အပြတ်အသတ် အားထုတ်မှာ လား၊ သေချာစဉ်းစားရပါမယ်။

ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံ၊ စိတ်အေးချမ်းရုံလောက်နဲ့တော့ သင်္ကန်း မဝတ်သင့်သေးဘူးလို့ တားချင်ပါတယ်။ လူမှုဒုက္ခတွေကို ရှောင်လွှဲ

ချင်လို့၊ သားသမီးတာဝန်တွေကို မထမ်းဆောင်ချင်လို့ ကိုယ်လွတ် ရုန်းတာမျိုး ဆိုရင်တော့ တာဝန်မဲ့တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ သေးသိမ်ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်အတွက် အကြီးအကျယ် ရှုတ်ချပါတယ်။

ကိုယ်မွေးထားခဲ့တဲ့မီးဆိုတာ ငြိမ်းအောင်ငြိမ်းပစ်ခဲ့ဖို့ လိုအပ် ပါတယ်။ တောမီးတွေလောင်တယ်၊ မြို့မီးတွေလောင်တယ်ဆိုတာ တာဝန်မဲ့ လူပျော့လူညံ့တွေရဲ့ ကိုယ်မွေးတဲ့မီး ကိုယ်မငြိမ်းသတ်ခဲ့ လို့ပါပဲ။

ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တတ်တဲ့ အနိဝတ္တမင်းကို အတူ မယူသင့်ဘူးလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ယူသင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ထုရပါမယ်။ မယူသင့်တဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို မယူရပါဘူး။ သူ့ အနေအထားနဲ့သူ၊ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူပါ။ အတူယူတယ်ဆိုတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ တစ်ပုံစံတည်း ချွတ်စွပ် ပုံတူကူးချလို့ မရပါဘူး။ ဘဝပုံစံချင်းမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူကြတာပဲလေ။

နောက်ကြောင်းရှင်းလို့ သင်္ကန်းအပြီးဝတ်တာမျိုးကိုတော့ မတားပါဘူး။ ဘာကြောင့်ပဲဝတ်ဝတ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းရင် အား ပေးပါတယ်။ အခုဟာက တာဝန်မယူချင်လို့ ရှောင်ထွက်ရုန်းဖြေး တာမျိုးတွေကို သေချာစဉ်းစားဖို့ သတိပေးတာပါ။

တကယ်တော့ ဆင်ခြင်မှုအပွမာဒကြောင့် သံဝေဂဉာဏ် ထက်သန်နေသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ပြောင်းလဲ ပစ်ဖို့က အဓိကမကျပါဘူး။ အနှစ်သာရကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ကသာ အဓိကကျပါတယ်။ အနှစ်သာရကတော့ ‘ရူမှတ်မှုအပွမာဒ’ ပါပဲ။ သံဝေဂမဖြစ်ခင်က ရူမှတ်မှုအပွမာဒထက် သံဝေဂဖြစ်ပြီးနောက်

ရွှေမှတ်မှုအပ္ပမာဒက ပိုပြီး အရှိန်အဟုန်တောင်းဖို့၊ ပိုပြီး အင်အားပါဖို့၊ ပိုပြီး စွမ်းရည်ပြည့်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပါ။

ရိပ်သာသွားမှာ၊ သင်္ကန်းအပြီးဝတ်မှ ရွှေမှတ်မှုအပ္ပမာဒကို အားကောင်းအောင် လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာနေရင်း၊ လုပ်နေကျအလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့လည်း ရွှေမှတ်မှုအပ္ပမာဒကို အားကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ရိပ်သာမသွားရဘူး၊ သင်္ကန်းအပြီး မဝတ်ရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ အခြေအနေပေးလို့ လုပ်နိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်။

ရွှေမှတ်မှုအပ္ပမာဒကို သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန် ဆိုတာ အာရုံပေါ်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်ထားရတဲ့ သတိ၊ အာရုံပေါ်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်တည်နေတဲ့ သတိပါပဲ။ အာရုံက လေးမျိုးရှိတော့ ယူဆအာရုံကို လိုက်ပြီး သတိပဋ္ဌာန်ကိုလည်း လေးမျိုးရှိတယ်လို့ သုံးနှုန်းကြပါတယ်။ အာရုံကွဲပေမယ့် သတိကတော့ ဒီသတိ တစ်မျိုးတည်းပါပဲ။ သတိပဋ္ဌာန် လေးမျိုးကတော့ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်နဲ့ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်တို့ပါပဲ။

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကာယမှာ ဖြစ်နေသမျှ အမူအရာတွေ၊ ပြုနေသမျှ အပြုအမူတွေကို ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်း၊ ပြုနေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးလေး မှတ်နေ၊ သိနေတဲ့ သဘောပါပဲ။ သွားရင် 'သွားတယ်'၊ ရပ်ရင် 'ရပ်တယ်'၊ ထိုင်ရင် 'ထိုင်တယ်'၊ လျောင်းရင် 'လျောင်းတယ်'၊ ကွေးရင် 'ကွေးတယ်'၊ ဆန့်ရင် 'ဆန့်တယ်' စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဆိုတာကတော့ ခံစားရသမျှ ဝေဒနာတွေကို ခံစားနေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးလေးမှတ်နေ၊ သိနေတဲ့ သဘောပါပဲ။ နာရင် 'နာတယ်'၊ အောင့်ရင် 'အောင့်တယ်'၊ ဆင်းရဲရင် 'ဆင်းရဲတယ်'၊ ချမ်းသာရင် 'ချမ်းသာတယ်' စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဆိုတာကတော့ စိတ်မှာ ဖြစ်သမျှ အခြေအနေတွေကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးလေး မှတ်နေ၊ သိနေတဲ့ သဘောပါပဲ။

လိုချင်ရင် 'လိုချင်တယ်'၊ စိတ်ဆိုးရင် 'စိတ်ဆိုးတယ်'၊ ဝမ်းနည်းရင် 'ဝမ်းနည်းတယ်'၊ ဝမ်းသာရင် 'ဝမ်းသာတယ်'၊ တွေးရင် 'တွေးတယ်'၊ စဉ်းစားရင် 'စဉ်းစားတယ်' စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဆိုတာကတော့ ကြံသမျှအာရုံတိုင်းကို ကြံနေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးလေး မှတ်နေ၊ သိနေတဲ့သဘောပါပဲ။ မြင်ရင် 'မြင်တယ်'၊ ကြားရင် 'ကြားတယ်'၊ နံရင် 'နံတယ်'၊ စားရင် 'စားတယ်'၊ ထိရင် 'ထိတယ်'၊ သိရင် 'သိတယ်' စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင် ရုပ်သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ နာမ်သတိပဋ္ဌာန်လို့ နှစ်မျိုးပဲ ရှိပါတယ်။ ဖောက်ပြန်မှုသဘော၊ ဖြစ်ပေါ်

www.burmeseclassic.com

လဲမှုသဘော ဆိုတဲ့ ရုပ်အာရုံကို ရှုမှတ်ရင် ရုပ်သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး သိမှုသဘော၊ ညွတ်မှုသဘောဆိုတဲ့ နာမ်အာရုံကို ရှုမှတ်ရင် နာမ်သတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်အာရုံ ထင်ရှားရင် ရုပ်ကို ရှုမှတ်ပြီး နာမ်အာရုံ ထင်ရှားရင် နာမ်ကို ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရုပ်တစ်ခုတည်း၊ နာမ်တစ်ခုတည်းကိုချည်းပဲ စိတ်အစွဲထားပြီး မရှုမှတ်ရပါဘူး။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ရင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံးအပေါ်မှာ အစာမကြေ၊ ဉာဏ်မကြေတဲ့ အတွက်ကြောင့် တရားထူး တရားမြတ် လုံးဝ မရနိုင်ပါဘူး။

သွား - သွားတယ်၊ စား - စားတယ် လို့ ရှုမှတ်တာဟာ တကယ်တော့ ‘သွားတယ်’ ‘စားတယ်’ လို့ ရွတ်ဆိုနေရုံသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရွတ်ဆိုနေရုံသက်သက်သဘောမျိုးဖြစ်နေရင်လည်း ဘာသတိ၊ ဘာဉာဏ်မှ ပေါ်ထွက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိမရှိ၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့သူကို အပ္ပမာဒသမားလို့လည်း မခေါ်နိုင်တော့ပါဘူး။

သတိအားနည်းနေသေးတဲ့အချိန်မှာတော့ သွားရင် ‘သွားတယ်’၊ စားရင် ‘စားတယ်’ လို့ အမှတ်ကူပေးတာ သဘာဝကျပါတယ်။ အမှတ်မကူရင် အရှုခံအာရုံမှာ စိတ်မရောက်ဘဲ စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ‘အမှတ်’ နောက်မှာ ‘အသိ’ မပါဘဲ နှုတ်တက်ရထားတဲ့စာ ပြန်ရွတ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ အမှတ်ဟာ ‘အရွတ်’ သဘော သက်ရောက်သွားတဲ့အတွက် အကျိုးမပြီး အချည်းနှီးဖြစ်ရပါတယ်။

‘သွားတယ်’ လို့မှတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်စိတ်က ‘သွားတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးပေါ်မှာ ရောက်မနေဘဲ ‘သွားတယ်’ လို့ အမှတ်ခံရတဲ့ ‘သွားမှုသဘော’ လေးပေါ်မှာ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရောက်နေရ

ပါတယ်။ ပထမပိုင်းမှာ ခြေထောက်ပညတ်၊ ကြမ်းပြင်၊ မြေကြီးပညတ်တွေ ခံနေပေမယ့် သွားမှုသဘောကို သေချာစိုက်ကြည့်ဖန်များရင် လှုပ်ရှားမှု၊ ရွေ့လျားမှု၊ ပေါ့မှု၊ လေးမှု၊ ပူမှု၊ အေးမှု စတဲ့ ပရမတ်သဘောတွေကို တွေ့မြင်လာပါလိမ့်မယ်။

သတိဉာဏ်အား ပိုကောင်းလာရင် သွားချင်စိတ်ကိုပါ တွေ့မြင်လာပြီး သွားချင်စိတ်နဲ့ သွားမှုသဘောတို့ရဲ့ အပြန်အလှန်အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်နေပုံကိုပါ သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ သွားချင်စိတ်ကြောင့် သွားမှုသဘောဖြစ်၊ သွားမှုသဘောကြောင့် သွားမှုသဘောကို သိတဲ့စိတ်ဖြစ်၊ နာမ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်ကြောင့်နာမ်ဖြစ်၊ ဖြစ်သမျှ ရုပ်နာမ်တွေကလည်း ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်နဲ့ အလျင်အမြန်ပြောင်းလဲနေ၊ နောက်တော့ မြန်လွန်းလို့ အဖြစ်တောင် မမြင်ရတော့ဘဲ အပျက်တွေချည်း ဆက်တိုက်မြင်၊ သတိဉာဏ် အားကောင်းရင် ကောင်းသလောက် အရှုခံအာရုံရဲ့ သဘောတွေကို အဆင့်တိုးတိုးပြီး သိမြင်လာပါလိမ့်မယ်။

အရှုခံအာရုံရဲ့သဘောမှာ စိတ်မကပ်မိသေးခင်သာ ‘အမှတ်’ ကို အကူလက်တွဲထားပေမယ့် အရှုခံအာရုံရဲ့ သဘောမှာ စိတ်ကပ်မိသွားပြီဆိုရင်တော့ ‘အမှတ်’ ကို အလိုအလျောက် လက်တွဲဖြုတ်ပြီး သား ဖြစ်သွားပါတယ်။ မိမိက ‘အမှတ်’ ကို တမင်တကာကြီး တွန်းထိုးဖယ်ထုတ်ပစ်နေစရာ မလိုပါဘူး။

‘အမှတ်’ ကို လုံးဝပစ်ပယ်ရင်လည်း အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်သွားသလို ‘အမှတ်’ ကို မရမက အတင်းကုပ်တွယ်ထားရင်လည်း အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်သွားပါတယ်။ ‘အသိ’ မခိုင်သေးခင် ‘အ

အသိထပ်နေတာမျိုးပါ။

မရွေးလေးပါး လက်ကိုင်ထားတဲ့ 'နေ့စဉ်အပ္ပမာဒသမား' ဟာ 'အာရုံမရွေး' ဆိုတဲ့ အဓိကပဓာနအကျဆုံး မရွေးနဲ့လည်း ပြည့်စုံသွားပါတယ်။ စစ်မှန်တဲ့ ဝိပဿနာသမားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အာရုံကိုပဲ ကြိုကြို၊ ကြိုသမျှအာရုံကို အလိုက်သင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှုမှတ်နိုင်ရပါတယ်။ အာရုံတိုင်းရဲ့အပေါ်မှာ 'မမြဲ၊ ဆင်းရဲ၊ သဘောပဲ' ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် အစာကြော့မှ တရားထူးတရားမြတ် ရနိုင်ပါတယ်။

'နေ့စဉ်အပ္ပမာဒ' ထက် 'နေ့စဉ်အပ္ပမာဒ' က စိတ်ဓာတ် ဖြူစင်အေးချမ်းဖို့အတွက်ရော၊ ဘဝအောင်မြင်လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ပါ စိတ်ချရပါတယ်။ ရှုတဲ့အချိန် အပြည့်ရှုပြီး မရှုတဲ့အချိန် လုံးဝလွတ် ထားတဲ့ တရားသမားတစ်ယောက်ဟာ အချိန်တိုင်း စိတ်အေးချမ်းဖို့ မလွယ်ကူသလို မင်္ဂလိကတရားထူးရဖို့လည်း သိပ်စိတ်မချရပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးမှာ နောက်ဆုံးဩဝါဒ တရားအနေနဲ့ 'ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ' လို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ 'ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ' ဆိုတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေရဲ့ အချိန်တိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့သဘောကို အလျဉ်မီ အောင် လိုက်သိနိုင်ဖို့အတွက် 'အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ' ဆိုတဲ့ အချိန်တိုင်း သတိရ၊ အသိဝနေတဲ့ 'နေ့စဉ်အပ္ပမာဒ' နဲ့ အမြဲမပြတ် ပြည့်စုံနေရမယ် လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အချိန်တိုင်း ဖြစ်ပျက်ကို အချိန်တိုင်း သတိရနေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ဉာဏ်တွေ အားကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာပြီး

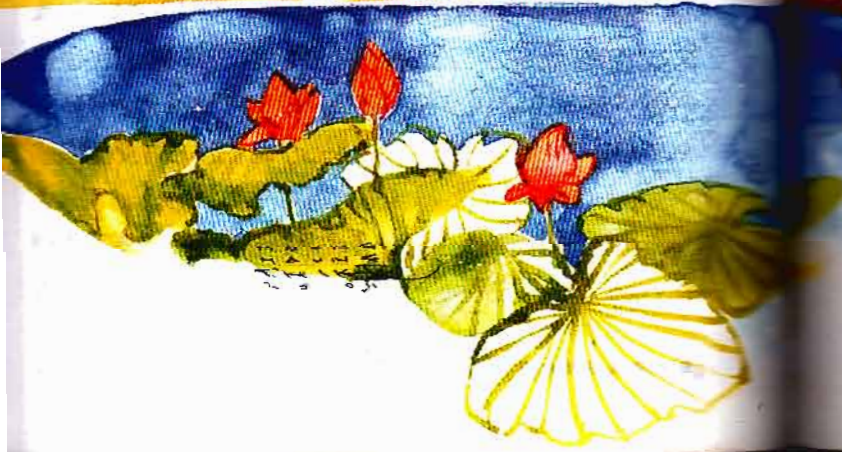
အားပြည့်သွားတဲ့တစ်ချိန်မှာ မဖြစ်မပျက်ကို မြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ် မလွဲမ သွေ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက်ရောက်သွားလိမ့်မယ် လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ်နဲ့ မင်္ဂကုသိုလ် လို့ ကုသိုလ်လေးမျိုး ရှိပါတယ်။ အပ္ပမာဒတရားဟာ ကာမကုသိုလ် ဆိုတဲ့ အဆင့်အနိမ့်ဆုံးကုသိုလ်ထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ကာမကုသိုလ်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အပ္ပမာဒတရားဟာ ဘာကြောင့်အနှိုင်းမဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်ရသလဲဆိုရင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး မင်္ဂကုသိုလ်အပါအဝင် အားလုံးသော လောကီကုသိုလ်၊ လောကုတ္တရာကုသိုလ်တွေကို ရ ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းအခြေခံ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ လောကီ ကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ အပ္ပမာဒတရားမရှိဘဲနဲ့ လောကုတ္တရာကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ မင်္ဂတရား လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် အပ္ပမာဒတရားကိုသာ 'အနှိုင်းမဲ့ ကုသိုလ်' လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က အပ္ပမာဒတရားဟာ အနှိုင်းမဲ့ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ 'အပ္ပမာဒေါ တေသံ (ကုသလာနံ) ဓမ္မာနံ အဂ္ဂမက္ခာယတိ' ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဟောကြားညွှန်ပြထားတာမို့ လူသားတိုင်းလူသားတိုင်း အပ္ပမာဒတရား ဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကုသိုလ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ...။ ။

■ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၂]

အလှူအားလုံးကို သဘောတူရာ မေးခွန်းများကိုရင် ဝစ္စည်း

အလှူအားလုံးကို သဘောတူရာ မေးခွန်းများကိုရင် ဝစ္စည်း
အလှူနှင့် တရားအလှူလို အလှူနှစ်မျိုးပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ
ဝစ္စည်းအလှူထက် တရားအလှူက ပိုမြတ်တဲ့အတွက် တရားအလှူ
ဟာ အလှူအားလုံးထဲမှာ အမြတ်ဆုံးအလှူ၊ အနှိုင်းမဲ့အလှူပါ။
(အနှိုင်းမဲ့အလှူ (၁)မှာ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။)

တရားအလှူကို တစ်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍထားပြီး ပစ္စည်းအလှူ သက်သက်ကိုပဲ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ...

လောကမှာ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းအလှူအားလုံးထဲမှာ သံဃိက ကျောင်းအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သံဃိကကျောင်းအလှူထက်ပိုပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျိုးကြီးစေပါတယ်။ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်တိုးစေပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ အစားထိုးစရာ၊ ထပ်တူပြုစရာ တခြားပစ္စည်းအလှူ မရှိတော့လို့ပါပဲ။

သံဃိကကျောင်းအလှူနဲ့ လဲလှယ်သင့်၊ လဲလှယ်ထိုက်တဲ့ တခြားပစ္စည်းအလှူ လောကမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် သံဃိက ကျောင်းအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူ ဖြစ်ရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက နတ်သားတစ်ပါးက
.....

“ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ခွန်အားကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါသလဲ၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ အဆင်းကို ပေး လှူရာရောက်ပါသလဲ၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ချမ်းသာသုခ ကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါသလဲ၊ ဘယ်အရာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ မျက်စိအမြင်ဓာတ်ကို ပေးလှူရာရောက်ပါသလဲ၊ ဘယ်အရာကို ပေး လှူတဲ့သူဟာ ကောင်းကျိုးအားလုံးကို ပေးလှူရာရောက်ပါသလဲ”

လို့ မေးလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

“အစားအစာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ခွန်အားကို ပေးလှူရာ ရောက်ပါတယ်၊ အဝတ်အထည်ကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ အဆင်းကို ပေးလှူရာရောက်ပါတယ်၊ စီးစရာယာဉ်ကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ချမ်း

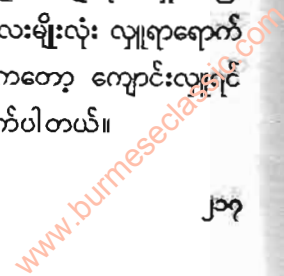
သာသနာကို ပေးလှူရာရောက်ပါတယ်၊ ဆီမီးအလင်းရောင်ကို ပေး လှူတဲ့သူဟာ မျက်စိအမြင်ဓာတ်ကို ပေးလှူရာရောက်ပါတယ်၊ အိမ် ကျောင်းအဆောက်အအုံကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ ကောင်းကျိုးအားလုံးကို ပေးလှူရာရောက်ပါတယ်”

လို့ မြေကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အစားအစာအလှူက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ခွန်အားပြည့်ဖြိုးစေ သလို အဝတ်အထည်အလှူက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရုပ်အဆင်းလှပတင့် တယ်စေပါတယ်။ စီးစရာယာဉ်အလှူက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ခရီး သွားလာတဲ့အခါ ချမ်းသာသုခဖြစ်စေသလို၊ ဆီမီး၊ ဓာတ်မီး၊ လျှပ်စစ် မီး စတဲ့ အလင်းရောင်အလှူက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်သင့်မြင်ထိုက် တာတွေ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့စေနိုင်ပါတယ်။

ဧရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း စတဲ့ အဆောက်အအုံ အလှူကတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ခွန်အားလည်း ပြည့်ဖြိုးစေသလို ဓူဝံအဆင်းလည်း လှပတင့်တယ်စေပါတယ်။ ချမ်းသာသုခလည်း ဖြစ်ပွားစေသလို မျက်စိအမြင်ဓာတ်လည်း အားကောင်းစေပါတယ်။ ရှေ့အလှူလေးမျိုးကြောင့် ရရှိနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုးလေးမျိုးလုံးကို အလှူတစ်မျိုးတည်းနဲ့ ရရှိစေနိုင်တာ ကျောင်းအလှူပါ။ (အနှိုင်းမဲ့ အလှူ(၁)မှာ အကျယ်ရှုပါ။)

မေးခွန်းရှင်နတ်သားက ကောင်းကျိုးလေးမျိုးကိုပဲ ရှေ့ကခံပြီး ဆေးလို့သာ ကျောင်းလှူရင် ကောင်းကျိုးလေးမျိုးလုံး လှူရာရောက် တယ် လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းကတော့ ကျောင်းလှူရင် ဆောင်းကျိုးချမ်းသာအားလုံး လှူရာရောက်ပါတယ်။

နတ်သားက ကောင်းကျိုးအမျိုးတစ်ရာ ရှေ့ကခံပြီး မေးရင် ကျောင်းအလှူက ကောင်းကျိုးအမျိုးတစ်ရာကို လှူရာရောက်ပါ လိမ့်မယ်။ နတ်သားက ကောင်းကျိုးအမျိုးတစ်ထောင် ရှေ့ကခံပြီး မေးရင် ကျောင်းအလှူက ကောင်းကျိုးအမျိုးတစ်ထောင်ကို လှူရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ နတ်သားက ကောင်းကျိုးအမျိုးအနန္တ ရှေ့ကခံပြီး မေးရင် ကျောင်းအလှူက ကောင်းကျိုးအမျိုးအနန္တကို လှူရာရောက် ပါလိမ့်မယ်။

‘သော စ သဗ္ဗဒဒေါ ဟောတိ၊ ယော ဒဒါတိ ဥပဿယံ- ကျောင်းလှူတဲ့သူဟာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအားလုံးကို လှူရာရောက် ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓစကားတော်ဟာ နတ်သားတိုက်ရိုက်မေးတဲ့ ကောင်းကျိုးလေးမျိုးတည်းကိုသာ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိရှိ သမျှ လောကီကောင်းကျိုး၊ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုး၊ ကောင်းကျိုး အားလုံးကို ရည်ရွယ်ပါတယ်။

နေထိုင်စရာ အဆောက်အအုံတွေ အားလုံးထဲမှာ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းက အမြတ်ဆုံးဖြစ်လို့သာ ‘ကျောင်းလှူတဲ့သူဟာ’ လို့ အထွတ်အထိပ်ကိုင် ပြောထားပေမယ့် ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ လိုဏ်ဂူ၊ မဏ္ဍပ် ... စတဲ့ နေထိုင်စရာ၊ ခိုနားစရာ အဆောက်အအုံမှန်သမျှ ဘာပဲလှူလှူ ‘ကျောင်းအလှူ’ ဆိုတဲ့အထဲ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ ဘာအဆောက် အအုံပဲလှူလှူ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အားလုံးကို လှူရာရောက်ပါ တယ်။

ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်ချင်တဲ့ နယ်ကလူပျိုလူလွတ်တစ်

ယောက်အတွက် ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းပေးထားတယ် ဆိုပါတော့။ တိုက်ခန်းငှားရမ်းခကို ကိုယ်က မေတ္တာစေတနာ အပြည့် အဝနဲ့ အကုန်အကျခံ လှူဒါန်းတယ်ဆိုရင် အဲဒီတိုက်ခန်းဟာ ငှားရမ်း သက်တမ်း မကုန်မချင်း ကိုယ်လှူတဲ့တိုက်ခန်းပါပဲ။ အဆောက် အအုံအလှူ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေရင်း အလုပ်လုပ်လို့ရ လာတဲ့ သူ့စီးပွားဥစ္စာတွေဟာ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေပါ။ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေရင်း တိုးပွားလာတဲ့ သူ့မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေဟာ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တွေပါ။ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေရင်း ဖူးစာဆုံတဲ့ သူ့ ဘဝကြင်ဖော်ဟာ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ပါ။ (ဘုရားရေ ... အဆောက်အအုံအလှူက ဘဝကြင်ဖော်အလှူထိအောင် အလှူ ဆက်စေနိုင်ပါသတဲ့လား...။)

ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းထက် ပိုအဆင့်မြင့်တဲ့ တိုက် ခန်း၊ သို့မဟုတ် လုံးချင်းအိမ်ကို သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပိုင်ဆိုင်ဆိုင် ငှားရမ်းနိုင်၊ သို့မဟုတ် အပြီးအပြတ်ဝယ်ယူနိုင်သွားပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီတိုက်ခန်း၊ အဲဒီလုံးချင်းအိမ်ဟာ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်း၊ ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ လုံးချင်းအိမ်ပါပဲ။

ကိုယ်လှူလိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းကနေ စတင်သန္ဓေတည်ပြီး ပေါ်ပေါက်တိုးပွားလာတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအဆက်ဆက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အလှူတွေချည်းပဲလို့ ဉာဏ်ဖြန့်နုလုံးသွင်းနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ် တာသာ သူ့ကို ရန်ကုန်မှာ နေရာလေးတစ်ခု စတင်ဖို့အားမပေးခဲ့ရင်

သူ့ဘဝ ဒီလို တိုးတက်လာမှာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ဘဝ အခုလို ခိုင် သွားတာ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်အလှူကြောင့်ပါ။ သူ့ရဲ့ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ လည်း ပါတာပေါ့လေ။

အိမ်လခ မပေးနိုင်သူအတွက် အိမ်လခ ခေတ္တစိုက်ပေးတာ (အတိုးမဲ့)၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နိုင်သလောက် ဘယ်နှလစာဆိုပြီး အပြီးလှူလိုက်တာ၊ အပေါင်ဆုံးတော့မယ့်အိမ်ကို ခေတ္တစိုက်၊ သို့ မဟုတ် အပြီးလှူ ကူရွေးပေးတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်အလွတ်၊ အခန်းအလွတ်တွေမှာ ခေတ္တခဏ နေခွင့်ပေးတာ၊ ရပ်ဝေးရပ်နီး ဧည့် သည်ကို အိမ်မှာ တည်းခိုခွင့်ပေးတာ စသည်အားဖြင့်... ဒါတွေအား လုံးဟာ မေတ္တာစေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့ရင် အိမ်အလှူဖြစ်သွား ပါတယ်။ ဥပဿယဒါန-အဆောက်အအုံအလှူ၊ အာဝါသဒါန - နေရာအလှူပေါ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာအားလုံး လှူရာရောက်ပါတယ်။ ပစ္စည်းအလှူတွေထဲမှာတော့ အမြတ်ဆုံးအလှူ၊ အနှိုင်းမဲ့အလှူပါပဲ။

မလွဲသာလို့ အိမ်မှာလာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်ကို 'ငါ့အိမ်ကို တည်းခိုခန်းများ မှတ်နေလားမသိဘူး' ဆိုပြီး မကျေမနပ်နဲ့ ဒေါသ ထွက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ 'နေရာအလှူ' ကူညီလိမ့်ဖြစ်ဘဲ 'သေရာ အပူ' အကုသိုလ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူတကာကို တည်းခိုခွင့်ပေးရ မယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ မကင်းရာမကင်းကြောင်း မလွဲမရှောင် သာ ပတ်သက်လာခဲ့ရင် စိတ်ထားတတ်ဖို့ ဖြောတာပါ။

လူဝတ်ကြောင်တစ်ယောက်ကို အိမ်လှူတာတောင် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒီလောကီအကျိုးများရင် ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို ရှေးကင်း

လှူတာ ရဟန်းသံဃာတော်တွေအတွက် ဘယ်လောက်တောင် အကျိုး များလိုက်မလဲဆိုတာ သာမန်ဉာဏ်နဲ့ တွေးကြည့်လို့တောင် မရနိုင်ပါ ဘူး။ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆေးဝါး၊ အသုံးအဆောင်၊ အပ်စပ်ရာ ပစ္စည်း လေးပါး၊ ပရိယတ္တိဗဟုသုတ၊ ဈာန်အဘိညာဉ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ် စတဲ့ လောကီကောင်းကျိုးတွေ၊ မဂ်လေးတန်း၊ ဖိုလ်လေးတန်း၊ နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကျောင်းအလှူကြောင့် ကျောင်းအလှူခံ ရဟန်းသံဃာတော်တွေမှာ လောကီကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုး၊ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုး ပွားတိုးရရှိနိုင်ပါတယ်။

ဝေလာမသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ...

'ပုထုဇဉ်လူသား ထောင်သောင်းများစွာကို ရွှေခွက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ငွေခွက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်... စတဲ့ အဆင့်မြင့်လှူဖွယ်ဝတ္ထုမျိုးစုံ ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီအပါအဝင် စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်တွေ မြစ်ချောင်းစီးအောင် လှူဒါန်းရတဲ့ အလှူ ဒါနကြီးထက် သောတာပန်တစ်ယောက်ကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရတဲ့ အလှူက ပိုပြီး အကျိုးကြီးပါတယ်'

'သောတာပန် အယောက်တစ်ရာကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရ တဲ့ အလှူထက် သဏ္ဍဒါဂါမ်တစ်ယောက်ကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရ တဲ့အလှူက ပိုပြီးအကျိုးကြီးပါတယ်'

'သကဒါဂါမ် အယောက်တစ်ရာကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရ တဲ့ အလှူထက် အာဂါမ်တစ်ယောက်ကို...၊ အနာဂါမ် အယောက် တစ်ရာကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရတဲ့ အလှူထက် ရဟန္တာတစ်ယောက် ကို...၊ ရဟန္တာ အယောက်တစ်ရာကို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရတဲ့

ကိုယ်သတိရတဲ့အချိန်မှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုထင်ရှားရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါ။ တခြား ဘယ်လှူဖွယ်ဝတ္ထုမဆို သိပ်ကြာကြာ အသုံးမခံတဲ့အတွက် ကိုယ်ပြန်သတိရတဲ့အချိန် လောလောဆယ်မှာတော့ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ထင်ရှားမရှိတော့ဖို့က များပါတယ်။

‘ကျောင်း’ ဆိုတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကတော့ အဲဒီလိုမျိုး အလွယ် တကူ ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်ပါဘူး။ မြေကြီးထဲမှာ အခိုင်အမာစိုက်ထူ ထားတာမို့ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ မြဲမြံတည်တံ့နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ် ဘယ်အချိန်ပဲ သတိရ သတိရ၊ သတိရလိုက်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ကိုယ် လှူထားတဲ့ ကျောင်းတည်းဟူသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုက လောလောဆယ်

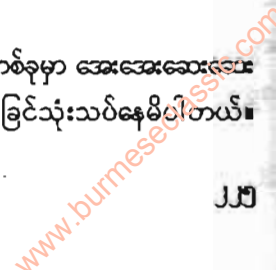
ထင်ရှားရှိနေတဲ့အတွက် ‘ကျောင်းအလှူ လှူပါတယ်၊ ကျောင်းအလှူ ပြုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြပါစေ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ရှိကြပါစေ’ လို့ ထပ်တလဲလဲ နှလုံးသွင်းရင်း ကုသိုလ်စေတနာ အသစ်အသစ်တွေ၊ ကုသိုလ်ပီတိ အသစ်အသစ်တွေ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးပွားလာနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျောင်းအလှူကို ‘ထာဝရဒါန - ခိုင်မြဲတဲ့အလှူ၊ ခိုင်မာတဲ့အလှူ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလှူတာထက် မရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း လှူတာက ပိုပြီးခိုင်မာတာပေါ့။ ဘဏ်တွေမှာ ငွေချေးမယ်ဆိုရင်တောင် မရွှေမပြောင်းနိုင်တဲ့ အိမ်ခြံ၊ တိုက်၊ တိုက်ခန်းတွေကို အပေါင်အနှံထားရတာပဲ မဟုတ်လား။

အကျိုးပေး ‘ခိုင်’ ချင်ရင် အကြောင်းကံ ‘ခိုင်’ ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကျောင်းအလှူဟာ ‘ခိုင်’ တဲ့ပစ္စည်း လှူတာမို့ အကြောင်းကံ ‘ခိုင်’ တဲ့အလှူပါ။ အလှူ ‘ခိုင်’ မှတော့ ဘဝ ‘ခိုင်’ ပြီပေါ့။ ဘဝ ‘ခိုင်’ ချင်သူတိုင်း အလှူ ‘ခိုင်’အောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။ အလှူ ‘ခိုင်’ ဖို့ကတော့ ကျောင်းဆောက်လှူရုံပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ၊ ဝိပဿီဘုရားရှင်လက်ထက် တုန်းက ဗန္ဓုမတီမြို့မှာ ‘ကိုနေဇာ’ ဆိုတဲ့ သူဆင်းရဲတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတစ်ပါးခိုင်းသမျှ လုပ်ပြီး သူတစ်ပါးကျွေးသမျှ စားနေရတဲ့ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ မှီခိုကပ်ရပ်နေရသူ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အမှုလုပ် အစေအဝါးတစ်ဦးပါ။

တစ်နေ့တော့ ဆိတ်ငြိမ်ရာနေရာတစ်ခုမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရင်း ကိုနေဇာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိပါတယ်။

‘ဪ... ငါ့မလဲ (ငါ့မှာလည်း) ဆင်းရဲလိုက်တာလွန်
ရော ...၊ လောကမှာ ဘုရားပွင့်နေတာတောင် ဘာကုသိုလ်မှ
မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာ ကုသိုလ်လက်မဲ့နဲ့
သေသွားမယ်ဆိုရင် အပါယ်လေးပါး လားရောက်ရဲ့ပဲရှိတယ်၊ ကုသိုလ်
မရှိသူတွေရဲ့ သွားရာလမ်းဟာ အပါယ်ငရဲကလွဲလို့ ဘာမှမရှိဘူးလေ’

‘ဒီအတိုင်း ကုသိုလ်လက်မဲ့နဲ့ နေလို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊
ဘဝလမ်းကြောင်းကောင်းအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းဦးမှပါ၊ ဒီအချိန်မှ
ကုသိုလ်မလုပ် ဘယ်အချိန် သွားလုပ်မလဲ၊ ဘုရားပွင့်နေတဲ့ အခွင့်
ကောင်းအခါကောင်းကို အကောင်းဆုံး အသုံးချမှဖြစ်မယ်’

‘မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိဆိုရင် မရှိသံသရာကြီး ဘယ်
တော့မှ လည်ပတ်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မရှိတဲ့ကြားထဲကပဲ
အကောင်းဆုံး အလှူတစ်ခုတော့ ပြုဖြစ်အောင် ပြုဦးမှ’

‘သူများတွေလို ခဏခဏလည်း လှူနိုင်တာမဟုတ်တော့
တစ်ခါလှူရုံနဲ့ တစ်သက်လုံး ခိုင်မြဲနေတဲ့အလှူ လှူမှဖြစ်မယ်၊ တစ်
သက်လုံး ခိုင်တဲ့အလှူ ... ဘာအလှူများပါလိမ့်’

‘အင်း ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ...၊ တစ်သက်လုံးခိုင်တဲ့
အလှူဟာ ကျောင်းအလှူလို့ ဘုရားဟောတာ ငါကြားဖူးတယ် ...၊
ငါ ကျောင်းဆောက်မယ် ...၊ ငါ ကျောင်းအလှူ လှူမယ် ...၊
ငါ ကျောင်းဆောက်မယ် ...၊ ငါ ကျောင်းအလှူ လှူမယ်’

အသပြာချို့တဲ့ပေမယ့် သဒ္ဓါမချို့တဲ့တဲ့ ကိုနေဇာ၊ အရှိဆင်းရဲ
ပေမယ့် အသိမဆင်းရဲတဲ့ ကိုနေဇာ၊ တစ်ကြိမ်လှူရုံနဲ့ တစ်သက်လုံး
ခိုင်နေမယ့် တစ်ကွက်ကောင်းအလှူကို အတိအကျ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပါ

တယ်။ ခုခေတ်စကားနဲ့ဆိုရင်တော့ ‘တစ်လုံးအပိုင်’ ဖမ်းနိုင်ခဲ့တယ်
လို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိပေမယ့် ကျောင်းအလှူကိုမှ
လှူချင်တဲ့ ကိုနေဇာ ... အလုပ်ရှင်ထံ ခွင့်တစ်ရက်တောင်းပြီး
ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ တောထဲထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတိုင်အတွက်
သစ်ပင်သုံးပင်ခုတ်၊ ကျောင်းအခင်းအတွက် ဝါးတွေ၊ နွယ်တွေဖြတ်၊
ကျောင်းအကာနဲ့ အမိုးအတွက် သစ်ရွက်တွေ၊ မြက်တွေ ခူးပြီး
တောရကျောင်းတစ်ခုမှာ မြက်မိုးသစ်ရွက်ကာ သုံးတိုင်စင်ကျောင်း
လေး နေ့ချင်းပြီး ဆောက်လုပ်လိုက်ပါတယ်။

‘အရပ်လေးမျက်နှာက ရောက်လာကြမယ့် သံဃာတော်
အရှင်မြတ်အပေါင်းအား လှူဒါန်းပါတယ်၊ ဤကျောင်းမှာ သီတင်းသုံး
ပြီး ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်တော်မူနိုင်ကြပါစေ၊ မဂ်ဉာဏ်
ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုတော်မူနိုင်ကြပါစေ’ လို့
သံဃိက ရေစက်ချလှူဒါန်းပြီး ကိုနေဇာ အလုပ်ရှင်ထံ ပြန်လာခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီတစ်သက် အဲဒီကျောင်းအလှူတစ်ခုကလွဲလို့ ကိုနေဇာ
ဘာမှမလှူဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ တစ်ကွက်ကောင်းအလှူ၊ တစ်လုံးအပိုင်အလှူဆို
တော့ သတိရတိုင်း အလှူအသစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး ကိုနေဇာရဲ့ သန္တန်မှာ
တုသိုလ်စိတ်တွေ အမြဲပူနွေးနေပါတယ်။

ကုသိုလ်ပူနွေးတဲ့ ကိုနေဇာ ... သေလွန်တဲ့အခါ တာဝတိ
သာနတ်ပြည်က ဘုံဆင့်တစ်ရာ (အထပ်ပေါင်းတစ်ရာ)ရှိတဲ့ ရွှေဒိသာန
ကြီးမှာ နတ်သားဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝဆက်တိုင်းလည်း ကုသိုလ်

‘အိပ်မက်ကောင်းမြင်’ ... လုံခြုံတဲ့အဆောက်အအုံတစ်ခုဟာ နေထိုင်သူကို ဘဝအိပ်မက်၊ ပန်းအိပ်မက်တွေ စိတ်တိုင်းကျ မက်ခွင့်ရစေနိုင်တဲ့အတွက် ကျောင်းအလှူရှင်ဟာ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း အိပ်မက်လှလှလေးတွေပဲ မြင်မက်ရပါတယ်။ အိပ်စက်နားနေချိန်မှာလည်း အိပ်မက်လှလှလို နေ့စဉ် လက်တွေ့ဘဝရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် (ဘဝမျှော်လင့်ချက်) တိုင်းဟာလည်း မျှော်လင့်ရင် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာတတ်တဲ့အတွက် အချိန်တိုင်းမှာ အိပ်မက်လှနေပါတယ်။

‘သတိထင်သည်’ ... အိမ်တစ်လုံး၊ ကျောင်းတစ်ဆောင်စတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုဟာ အလွယ်တကူမေ့ပျောက်သွားနိုင်တဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် အလှူရှင်ကလည်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို အမြဲသတိရသလို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အဆက်ဆက်ကလည်း အလှူရှင်ကို အမြဲ သတိရနေတတ်ပါတယ်။ အကြာကြီးသတိရစရာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုမျိုး ပေးလှူခဲ့တာမို့ ကျောင်းအလှူရှင်ဟာ အကျိုးပေးရာဘဝတိုင်း သတိအားကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ရပါတယ်။ မှတ်ဉာဏ်သတိအားကောင်းတဲ့အတွက် ပညာရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာ အလွယ်တကူနဲ့ အောင်မြင်သလို အသက်ကြီးတဲ့အခါမှာလည်း ဘယ်တော့မှ သူငယ်မပြန်တော့ပါဘူး။

‘စံဝင်နိဗ္ဗာန်’ ... ကျောင်းလှူကတည်းက ‘ဒီကျောင်းအလှူဟာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ’၊ ‘ဒီကျောင်းအလှူကြောင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ထိုးထွင်းသိတဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခွင့်ရပါစေ’ လို့ ဆုတောင်းစိတ်ညွှတ်ခဲ့တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးပါရမီပြည့်တဲ့ ဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုပြီး

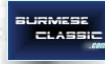
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ပြတ်ငြိမ်းရပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မရည်စူးဘဲ ကျောင်းလှူရင်တော့ နိဗ္ဗာန် မရောက်နိုင်ပါဘူး။

‘ကျောင်းကျိုးတည်း’ ... ဒီအကျိုးခုနစ်မျိုးဟာ ကျောင်းအလှူကြောင့် ရရှိနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားများစွာထဲက အထူးနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဝိသေသအကျိုးတွေပါပဲ ...။

ကျောင်းလှူတယ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို နေရာကောင်းတစ်ခု ရအောင် ဖန်တီးပေးတာဖြစ်လို့ တုံ့ပြန်မှုနိဗ္ဗာန်မသဘောအရ ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း နေရာကောင်းတွေနဲ့ချည်း တွေ့ကြုံဆုံစည်းရမှာ မလွဲပါဘူး။ ဘယ်လောက်ထိတောင် နေရာကောင်းလိုက်ပါသလဲဆိုရင် ကျောင်းအလှူ လှူဖူးတဲ့သူ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ပဋိသန္ဓေနေတဲ့အခါ သူတကာတွေလို ကျဉ်းကျဉ်းကျွတ်ကျွတ် မနေရဘဲ ဆယ့်နှစ်တောင် တိုက်ခန်းထဲမှာ နေရသလို ချောင်ချောင်ချိချိ သက်သောင့်သက်သာ နေရပါသတဲ့ ...။ဇာတိဒုက္ခကို လျော့ပါးသက်သာစေတာ ကျောင်းအလှူတစ်ခုတည်းရှိပါတယ်။

တစ်လောကလုံးရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်က သံဃိကကျောင်းအလှူဟာ အနှိုင်းမဲ့အလှူဖြစ်တယ် .. လို့ “ဝိယာရဒါနံ သံဃဿ၊ အဂ္ဂံ ဗုဒ္ဓေန ဝဏ္ဏိတံ” ဆိုတဲ့ စကားတော်နဲ့ ဘာကြားညွှန်ပြထားတာမို့ သဒ္ဓါတရားရှိသူတိုင်း သံဃိကကျောင်းအလှူဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့အလှူကို စွမ်းအားရှိသမျှ လှူဒါန်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ...။

■ အပ္ပမာဒဒေန သမ္မာဒေသံ၊
[အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇေ၊ မတ်၊ ၂၀၀၅]

www.burmeseclassic.com

